

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР БИЖУТЕРИЯ „ФОНТАНЪТ“

Част 3 от „Мак Райли“

Превод от английски: Силвия Желева, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Париж. Двайсет и четвърти декември.

Студена Бъдни вечер. Светлилки блестят в безжизнените дървета, витрините на скъпите бутици са обсипани с бижута. Вече е почти време те да затворят, но ето, че черно „Бентли“ спира пред модерната бижутерия „Фонтанът“. От скъпия автомобил слизат три жени, загърнати в кожени палта, с високи ботуши, развяващи се дълги руси коси и тъмни очила, въпреки че вече се спуска сивият здрач. И с пазарски чанти от изключително скъпия магазин „Хермес“.

Като ги гледа как се приближават към него, униформената охрана отбелязва факта, че „Бентли“-то вече е претърпено с пазарски чанти. Жените се смеят, приближили глави така, че лицата им не се виждат. Той им се усмихва и им отваря вратата.

Усеща в гърба си дуло на пистолет със заглушител. Женски глас му нарежда да влезе вътре, но да остави ръцете си спуснати покрай тялото. Другите бързо изваждат оръжие изпод скъпите си кожени палта. Дулото на пистолета отново се забива в гръбнака му.

— Върви нормално — казва жената. И охраната се подчинява.

Тримата продавачи вътре вече почистват, проверяват витрините, затварят капачетата на кутийките, в които блестят диаманти. Вдигат глави при влизането на охраната, по чиито пети вървят трите жени. Въздъхват, защото вече става късно. Все пак е Бъдни вечер и те искат да бъдат у дома, със семействата си. Но продажбата си е продажба, а при жени, облечени в такива скъпи палта, тя може наистина да е голяма. Богати жени като тези купуват импулсивно. И, да, все пак е Коледа.

Управителят вдига глава и се усмихва. Продавачките поздравяват в хор:

— Добър вечер, госпожи, и честита Коледа.

Двете жени, които вървят зад охраната, вдигат оръжията си. Отмятат назад дългите си руси коси и разкриват странни маски с образа на Мерилин Монро, силно начервените им устни са извити в

нейната известна усмивка. Едната гръмва охранителната камера, другата застава до вратата да наблюдава. А първата заповядва остро на управителя да отключи витрините и сейфа. Бързо.

Той се суети, изпаднал в несигурност. Смехът на жената е приглушен от маската.

— Дори не помисляй за алармената инсталация, мосю. Ще бъдеш мъртъв, преди което и да е ченге да стигне дотук. А съм сигурна, че искаш да видиш децата си в навечерието на Коледа. Все пак Дядо Коледа трябва да донесе подаръци на всички, включително и на нас.

Управителят побързва да отключи витрините. Първата влязла от жените държи оръжието си непрекъснато насочено в него, докато продавачките крачат наоколо, бледи като привидения и трепереци. Устните им се движат — вероятно шепнат молитви. Най-младата закрива очи с длани, защото не може да гледа разиграващата се сцена.

Една от другите две жени бързо сграбчва бижутата от витрината и ги натъпква в една от пазарските чанти от „Хермес“ — пръстени, обеци, гривни, удивителни огърлици. Третата наблюдава управителя, насочила оръжието си в сейфа. Той го отваря. Тя изважда бижутата, както и много диаманти с висока стойност. Бижутерията „Фонтанът“ е известна с качеството на диамантите си.

Сега всички бижута са в чантите от „Хермес“.

Трите жени с маските заставят персонала и охраната да останат зад тезгяха. Двете отиват до вратата с извадени оръжия. Третата, която явно ръководи операцията, се приближава до ужасените служители. Насочва оръжието подред към всеки.

— Дайте ми ключовете от склада, както и мобилните си телефони.

Те се подчиняват. Тя се спира пред най-младата продавачка. И я гледа дълго и втренчено. Момичето вдига глава и среща очите зад маската. Жената вдига бързо оръжието си и го стоварва върху бузата на продавачката. Чува се звукът от потрошени кости.

— Кучка! — казва и се отдалечава.

Трите жени, все така загърнати в скъпите кожени палта и преметнали дизайнерските чанти, излизат от магазина. Онази, която води операцията, заключва вратата. Персоналът остава смразен по местата си в очакване на края.

Навън вече не се вижда „Бентли“. Чака ги сива каравана. Вратите се плъзгат встрани, жените се скриват вътре и караваната се влива в натовареното движение на Бъдни вечер.

Обирът е продължил може би пет минути. Но плячката струва милиони долари. Това е вторият им удар за този месец.

ГЛАВА 1

Лос Анджелис. Бъдни вечер.

Съни Алварес се качи на борда на самолета за Париж. Полетът ѝ беше струвал всичките ѝ скъпоценни въздушни мили^[1] и много пари, но ако щеше да бъде нещастна, тя щеше да го направи първокласно. Със стил. И сама.

Не беше гримирана, не бе положила на устните си дори своето яркочервено червило, запазената ѝ марка. Тъмни очила без рамки ѝ помагаха да скрие очите си, които бяха подути от плач. Висока, стройна и с тъмна коса, която скриваше лицето ѝ, тя изглеждаше по-млада за своите трийсет и шест години и някак странно уязвима. Носеше тесни дънки, чиито крачоли бяха натъпкани във високи черни ботуши от овча кожа, черно кашмирено поло и късо черно палто, което съблече и подаде на чакащия стюард, преди да се настани на удобната кожена седалка, която можеше да се спусне назад така, че по-късно тя да спи удобно излегната. Ако въобще някога щеше да може да спи отново. Полетът беше дълъг. Единайсет часа.

Единайсет часа без Мак Райли.

Годеникът ѝ беше известният телевизионен детектив, който имаше собствено шоу, „Загадките от Малибу на Мак Райли“, и бе красив и неустойимо привлекателен по онзи свой начин — небрежен и едновременно с това уверен. Не, по дяволите! Мак беше повече от това. Той бе секси, със сини очи, които я гледаха страстно, когато я любеше... Не. Това трябваше да се промени на: „когато се любеха“. Когато се любеше с Мак Райли, тя усещаше дланите му навсякъде по тялото си, гладката му кожа до нейната, устните му, които сякаш бяха заредени с електричество и я изгаряха и тя вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за секс с него...

Беше срещнала Мак на партито за пресата, организирано от неговото телевизионно шоу. Бе ѝ казал, че я е видял в другия край на помещението.

— И как бих могъл да не те забележа в този твой тоалет? — бяха думите му.

Тогава бе облечена в черно поло и къса бяла пола, а на краката ѝ бяха каубойските ботуши, с които караше мотор, защото бе отишла до там с „Харли“-то си. Мак я бе потупал по рамото и тя бе вдигнала поглед към привлекателния мъж в дънки и тениска, чиито дълбоки сини очи я поглъщаха така, сякаш бе най-апетитното нещо, което бе виждал от известно време насам.

Той я бе запитал за името ѝ, а тя му бе отвърнала, че знае неговото. Нито един от тях не пиеше, защото и двамата щяха да шофират, но и двамата се чувстваха въодушевени — като че ли бяха на друга планета, където дори шумът от партито долиташе приглушен. По-късно Мак ѝ бе казал, че е забелязал първо ботушите ѝ, а тя, че вниманието ѝ е било привлечено от мускулестите му ръце и е пожелала да се озове в обятията му, без да я е грижа за всичките хора наоколо.

Разбира се, те бяха абсолютни противоположности. Връзките на Мак в обществото му бяха помогнали да се издигне от улиците на Бостън и местопрестъпленията в Маями до частен детектив и телевизионна знаменитост. А тя, наполовина латиноамериканка и израснала в ранчо, красива, умна и бляскава, имаше магистърска степен и бе твърдо решена да изкарва сама парите си.

Това беше, както бяха споделяли толкова много пъти после, любов от пръв поглед.

Да, любов от пръв поглед. Тогава. И после. До този момент.

Престани! Съни изправи гръб, отметна назад дългата си черна коса, после я прибра в конска опашка и прие чашата шампанско, предложена ѝ от стюардесата.

Гледаше втренчено чашата в ръката си, без да я вижда. Тя вече не беше годеница на Мак. Бяха заедно четири години и се канеха да се оженят следващия месец, но той отново бе променил плановете си. Мак се бе съгласил да сключат брак и миналата година и два пъти преди това. Винаги, когато уречената дата приближаваше, изскачаше нещо друго. Нова загадка, която той непременно трябваше да разреши. Той просто не можеше да отказва. Освен на Съни, както изглеждаше.

Този път бе последната сламка, която обърна колата. Тя дори бе купила булчинската си рокля — кремава, защото белият цвят не

изглеждаше толкова добре през зимата. Дантелена, макар че дантелите обикновено не допадаха на Съни. Елегантна, подчертаваща съвършеното ѝ тяло — защото то наистина бе такова. Страхотно тяло, както Мак винаги бе казвал.

Съни изпъна дългите си крака в удобните кожени и високи до коляното ботуши. Гледаше ги втренчено, но отново не виждаше тях, а годежния пръстен с розовия диамант във формата на сърце, който бе оставила върху възглавницата на Мак заедно с бележката, в която му съобщаваше, че го напуска. „Няма повече да бъда част от живота ти“, бе написала. „В него няма място за мен, а само за работата ти. Желая ти късмет.“ Беше се подписала просто с инициала си — „С“.

От кучешката чанта с марката на „Вютон“ долетя скимтене. Сведе поглед към нея и малкото кученце чихуахуа, което надничаше тъжно от нея. Тесоро тежеше само килограм и половина. „Дявол на четири крака“, наричаше я Мак и беше прав. Тесоро много пъти бе забивала зъби и нокти в плътта му, бе заплашвала и кучето му — едноокия и трикрак бездомен пес, когото той обожаваше, чийто живот бе спасил и му бе дал името Пират. Враждата между Тесоро и Пират пречеше на Съни и Мак да вземат решение да живеят заедно. Сега Съни мислеше, че това може би не е било толкова лошо. Щеше да ѝ бъде много по-трудно да си тръгне от дома, който двамата споделяха, дори това да бе малката къщичка на брега в Малибу.

Затегнаха коланите преди излитане. Тя закопча колана на съседната седалка около чантата с Тесоро, облегна се назад и усети кога самолетът се издигна във въздуха. Бе приключила. Беше си тръгнала.

По бузата ѝ бавно се спусна сълза. Летеше към Париж. *Сама.*

[1] „Въздушна миля“ е името на програма за лоялни клиенти в Канада, Обединеното кралство, Испания, Холандия и Близкия Изток, в която точки се печелят при покупката на стоки на участващите търговци. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

— Весела Коледа.

Мъжът вляво от нея бе вдигнал чашата си.

— Макар да е още само Бъдни вечер — добави. — Дори с деветчасовата разлика в Париж пак е Бъдни вечер.

Съни кимна разсеяно. Определено не ѝ се говореше. В момента не би могла да разговаря и с приятел, а още по-малко — с непознат. Беше си тръгнала импулсивно: купи самолетен билет онлайн, хвърли малко лични вещи в чантата, взе Тесоро, остави бележка на Мак и после отиде до летището с такси. Нямаше представа къде ще отседне, когато стигне в Париж.

Завладя я паника. Прииска ѝ се да слезе от самолета и да се върне при Мак. Не знаеше какво е да си сама.

Стегна се. Мъжът продължаваше да я гледа, очите му бяха усмихнати и гледаха въпросително. Тя успя да каже:

— Благодаря. Весела Коледа и на теб. — Усещаше устните си сковани, като че ли никога през живота си не бе произнесла и дума. Отпи от шампанското в опит да ги накара да бъдат по-словоохотливи.

— Ще прекараш Коледа в Париж?

Този мъж май нямаше да се откаже. Не виждаше ли, че не иска да говори?

— Не — излъга.

— Аз също — каза той и протегна напред дългите си крака.

Изглеждаше толкова спокоен и в такова съгласие със себе си и доволен от живота си, че Съни изведнъж го намрази. Гледаше го с крайчеца на окоото си иззад тъмните очила без рамка. Беше привлекателен. Висок, с ъгловато тяло, тъмноруса коса, падаща красиво над тъмните му очи. Дали бяха сини или кафяви? Може би бяха с цвета на лешника? Не можеше да каже, защото седяха в сянката. Силно изразен нос, пълни устни — секси устни — не бе чак толкова потънала в мъка, че да не забележи това. И къде бе хванал този тен? Не

и в Калифорния тази зима, това бе сигурно. Времето там бе студено и влажно.

— Прекалено е студено за Париж — каза той. — Според прогнозата ще вали сняг.

— Сняг? — повтори Съни изумена. Мислеше наистина, че може да е студено, но чак сняг!

— Но ти си облечена подходящо, не се страхувай.

Усмиваше се, приковал поглед в ботушите ѝ. Съни много ги обичаше. Бяха удобни като пантофи, кожата топлеше пръстите ѝ, допирът ѝ бе така нежен... Бе готова да ги носи непрекъснато, през всички сезони. Не искаше да ги замени дори за онези великолепните, които си бе купила едва миналата седмица в очакване на коледните партита, веселостта и забавленията, коледното дръвче, огъня в камината и може би дори целувка под имела.

Не бе мислила какво ще прави, когато стигне в Париж. Дори не си бе запазила стая в хотел, защото не се бе сетила. Бе се качила на самолета просто за да избяга. Е, сега разполагаше с десет часа, в които да помисли.

Непознатият прие втора чаша шампанско от стюардесата, както и малък поднос с ордьоври. Съни направи същото.

Огромната глътка шампанско не я накара да се почувства по-добре. С крайчеца на окото си забеляза, че мъжът отново я гледа, а усмивката му повдига весело устните му нагоре. „Тези секси устни“, помисли си с горчивина. Защо трябваше той да има такива устни, които да ѝ напомнят за Мак? Защо не можеше да бъде обикновен бизнесмен, заровил нос във важните си документи и книжа, подготвящ се за конференция в Париж на утрешния ден? О! Бе забравила. Утре бе Коледа. Бизнесмените бяха вече по домовете си, при семействата си. Тогава, какво правеше *той* в самолета?

— Виждам, че обичаш шампанско. — Отпи от почти пълната си чаша. Нейната бе вече само наполовина пълна.

— Понякога — отговори тя кратко.

Той въздъхна, но усмивката му стана по-широка.

— Тази напитка трябва да се пие само на празник. Може би можем да празнуваме Коледа заедно? — Тя не отговори и той сви рамене, след което се огледа. Имаше само още двама пътници в първа класа — една двойка, доближила глави на няколко седалки от тях.

Съни чуваше тихия им смях. Опита се да не му обръща внимание, но не бе честно те да са щастливи, когато тя умира вътрешно.

— Предполагам, че си отиваш у дома, за да се видиш със семейството си — каза тя и изпи на един дъх останалата половина от шампанското. И веднага съжали, че е задала толкова личен въпрос. Обаче не можеше да си вземе думите обратно. И какво значение имаше, все пак?

— Не. Ще бъда сам по празниците.

Тя го погледна открито и за първи път го видя. Той я гледаше сериозно в отговор.

— И аз — каза тя.

Съни усещаше, че също като нея, този мъж имаше някаква история, която обаче нямаше да сподели с нея. Тя също нямаше да каже и думичка за страданието си. Полетът до Париж щеше да продължи единайсет часа, през които, временно, светът нямаше да съществува. Но за момента поне не бе сама.

Тесоро виеше жално и Съни я извади от чантата. Притисна я към гърдите си, целуна я нежно и за първи път се усмихна.

— Това тук е Тесоро. Доста е зловничка.

— Обзалагам се, че е така. — Мъжът протегна ръце и Съни, със свито сърце, остави малкото кученце в тях. Страхуваше се, защото знаеше колко бързо Тесоро показва малките си зъбки. Той я приближи до лицето си и двамата се загледаха, едва ли не допрели носове. Тесоро дори не помръдна. Не започна да вие. Не излая. Той я спусна в скута си и тя се сви на кълбо, преметнала опашка през единия си хълбок. Загледа Съни така, сякаш искаше да й каже: „Е, а ти какво очакваше? Остави ме в онази глупава чанта цял час, а ето, че сега този мъж ми обръща внимание“.

„Може би има какво да науча от кученцето си“, помисли си Съни и загледа мъжа с уважение.

Той се усмихна.

— Можеш да ме наричаш Чаровния принц.

Съни откри, че също се усмихва. Слаба усмивка, но все пак усмивка.

— В такъв случай, аз трябва да съм принцесата — каза тя. Не се бе сетила за Мак цели три минути.

ГЛАВА 3

Малибу. Навечерието на Коледа.

Мак Райли беше все още в огромното, подобно на хангар, телевизионно студио в Санта Моника, Калифорния. Знаеше, че магазините затварят рано на Бъдни вечер, а все още не бе купил подарък на Съни. Или, по-точно, половин дузина подаръци, какъвто му беше обичаят. Обичаше да я изненадва, да я засипва с неща, които не бе очаквала. Не можеше да си спомни какво бе купил миналата Коледа, но помнеше, че бе сериозно изкушен от красива сиамска котка, предлагана му от човек, известен сред онези, които развъждаха животни. На снимката онлайн се виждаше кремаво шоколадова малка красавица с огромни очи, сини и така блестящи, че той, който обожаваше кучетата, се беше влюбил веднага. Накрая обаче отново бе принуден да прояви практичност. Кучето му, Пират, без съмнение също щеше да се влюби в котенцето, но колкото до чихуахуата — забрави. Тесоро щеше да защитава територията си дори срещу мечка гризли, ако тя се приближеше до Съни. В това отношение бе също като Мак. Той реши да ѝ купи обеци с диамант във формата на сълза, малки и нежни като красивите ѝ уши.

По-късно същия следобед, след като изберяха подаръците и направеха всички покупки, двамата със Съни щяха да се затичат към онова място в Малибу, където продаваха коледните дръвчета и тя, без съмнение, както правеше винаги, щеше да избере най-високата елха, за която той щеше да се кълне, че няма да влезе през вратата на дома му. И, както винаги, щеше да се окаже прав и щеше да се наложи да отреже върха, който след това Съни щеше да завърже за перилата на верандата и да го украси с множество малки разноцветни лампички (неговото момиче не харесваше белия цвят през зимата), а на върха да постави звезда, изрязана от домакинско фолио. След това щяха да отидат в супермаркета и да изберат пуйка и необходимите подправки, той щеше да хвърли пакет дърва в багажника, а от магазина за алкохол

щяха да купят бутилка портвайн за след вечеря, защото това винаги му се бе струвало много подходящо за коледния празник.

По-късно щяха да се сгушат на верандата под одеялата заедно с кучетата, които, или поне така се надяваше той, щяха да бъдат доволни и да гризат кокалите, които Съни бе взела от месаря. Там щяха да споделят бутилка шампанско. Щяха да провесят чорапите си над камината, както и тези на кучетата. И когато часовникът удареше дванайсет и обявеше началото на коледния ден, щяха да се целунат. Дълбока любовна целувка, защото, господ знаеше, той я обичаше и тя него. Щяха да отидат в спалнята и да се сгушат под пухената завивка, която винаги ѝ държеше студено, а него караше да се изпотява, и щяха или да се любят, или да заспят в прегръдките си. Или, надяваше се той, и двете.

Усмивка озари лицето на Мак, като се замисли за удоволствията, които му предстояха. Само да заснемеха последните кадри. Само господ знаеше защо не бяха успели да направят и последните снимки вчера, но, странно, като че ли винаги се случваше точно така.

Хвърли поглед на групата, но някои от тях все още местеха оборудването, а режисьорът водеше задълбочен разговор с отговорника за осветлението. И двамата бяха стари приятели на Мак и той знаеше, че не само те, а всички, също като него, нямат търпение да си тръгнат оттук. Отегчен, провери електронната си поща. Нямахше нищо важно, което означаваше, че нямаше нищо от Съни.

Мак знаеше колко огорчена е Съни от непрекъснатото отлагане на сватбения ден — „още един път“, както се бе изразила с тон, който изразяваше едновременно силно учудване и мъка и който бе пронизал собственото му сърце, макар че в същото време се опитваше да я накара да разбере, че е поел ангажимент към всички тези хора, които разчитат на него за прехраната си — също като онези, чиито любими близки бяха убити или изчезнали, а престъпленията оставаха неразкрити и имаха нужда от него, за да намерят спокойствие и утеха. Само че този път Съни не искаше да знае за ничие друго спокойствие и дълбоко в сърцето си Мак чувстваше, че тя е права. Той просто не можеше да откаже на човек, който имаше нужда от него.

Името „Париж“ привлече вниманието му във водещите новини. *Париж*. Място, което едва миналата година бе очаровало двамата със Съни. Спомни си стаята в „Риц“, която тя бе уговорила управителя да

им даде, когато стана ясно, че в цял Париж няма свободно легло, великолепните постелки, банята за двама, красивото ѝ тяло, разкошната ѝ дълга тъмна коса, мокра от душа, под чиято топла струя се бяха любили... Обаче в новините не се говореше за *техния* Париж. А за смел обир в известна бижутерия, за три блондинки с маски и за садистичен акт на насилие, който оставя една млада жена с обезобразено лице.

Неговият помощник го подкани да се върне към работата си.

— Още половин час и ще сме приключили — каза му с благодарна усмивка и като забрави за Париж и обира, Мак тръгна обратно към групата. Още половин час и щеше да е свободен да пазарува и да бъде със Съни за Коледа. Може би след вечеря щяха дори да гледат „Бялата Коледа“ (американски музикален филм от 1954 г. с участието на Бинг Кросби и Дани Кей, който включва песните на Ървинг Берлин. Филмът е режисиран от Майкъл Къртис. В него участват звездите Розмари Клуни и Вера Елън) по телевизията.

Или пък, дали не беше „Холидей Ин“ (американски музикален филм от 1942 г. с участието на Бинг Кросби и Фред Астер, с музика от Ървинг Берлин)? Както и да бе, мислеше за онзи, в който Бинг Кросби казва нещо като: „Добре, деца, да си спретнем шоу“ и спасява старата странноприемница от разорение. Този беше един от любимите филми както на него, така и на Съни. Знаеха почти всички диалози наизуст. Гледаха го заедно всяка Коледа и той знаеше, че тази година няма да бъде изключение.

ГЛАВА 4

Навечерието на Коледа.

Тихото монотонно бръмчене на двигателите бе заглушено от гласа на Леонард Кохън (канадски певец и автор на песни, роден през 1934 г.), който нашепваше в ушите на Съни — през слушалките на нейния iPod — историята на своята изгубена любов, която никога нямаше да забрави, но и никога нямаше да си върне. Съни мълчаливо припяваше с него. Знаеше всяка дума на всяка негова песен още когато беше в колежа и той бе любимият изпълнител на всяко момиче. Те всички чувстваха онова, което изпълваше и неговото сърце, страдаха от любовни мъки като него и се люшкаха между отчаянието и щастието в любовта. Той беше техният любимец, затъмняван само понякога от Ван Морисън (роден на 31 ви август 1945 година е северноирландски певец, композитор и музикант) и Серж Гинсбург (роден на 2 април, 1928 и починал на 2 март 1991 г., френски певец и композитор, актьор и режисьор). Той ги разбираше. И те всички се питаха защо никога не бяха срещали мъж като Леонард Кохън.

Песента носеше заглавието „Танцувай с мен до края на любовта“. Когато свърши и започна първите трели на „Хотел № 2 в Челси“, Съни отвори очи и бе шокирана да срещне погледа на привлекателния си съсед, принц Чаровен.

— Леонард Кохън пее прекрасно — каза той. — И успява да стопли сърцата на хората като стар приятел.

— Ти също ли го усещаш? — Съни бе изумена. После осъзна, че щом и той чува музиката, то тя е прекалено висока. Той махна с ръка, за да покаже, че това не му пречи.

— Няма проблем — каза и се усмихна леко. — Подочух много малко, но той наистина ми харесва.

Стюардесата постави масички пред тях и ги застла със светли сиво-сини покривчици. Друга, много млада стюардеса, елегантна в сиво-синята си блуза и тъмносинята тясна пола, завързала кокетно на врата си шалче на дребни мотиви, им предложи още шампанско, което

Съни благоразумно отказа. Вместо това се задълбочи в списъка с вината. Вече им бяха подали менюто и те дори бяха направили избора си. Тя благодари на бога, че не лети с „Делта“, защото знаеше, че в никакъв случай не би могла да откаже сладоледа им. Сладоледът, полят с шоколад и с добавени ядки и сметана, може би щеше да облекчи малко болката ѝ — поне за петте минути, които щяха да ѝ бъдат необходими да го погълне лакомо. Но вместо това опита от бялото бургундско вино, което бе поръчала. То бе удивително добро и без да иска, мислите ѝ отново се върнаха при Мак — мъжа, който обожаваше хубавото вино.

— Пиенето доста бързо се превръща в навик — каза на принц Чаровен, който пиеше тъмночервено „Бордо“, което със сигурност бе произведено от първокачествено грозде. — Ще залитам, като слеза от самолета.

Смехът озари цялото му лице. Тя отново се запита къде ли бе добил тена си.

— Не се тревожи — каза той. — Аз ще те държа. — Хвърли ѝ шеговит поглед. — Лекото замайване от алкохола може би ти действа добре — добави. — Поне за ден. Защото само за това става въпрос, нали?

Съни се запита какво ли имаше предвид той.

— Предполагам. — Беше предпазлива. — Аз всъщност не пия. Или поне не съм алкохоличка — добави, изправи гръб и доби скромнен вид. Искаше той да знае, че това не е обичайното ѝ поведение.

— Е, две чаши шампанско, две чаши червено вино, единайсет часа...

— Три — поправи го тя. — Три чаши шампанско. Изпих една още на летището.

Той се усмихна широко.

— Добре. Ти си тази, която ги брои.

Тя отпи поредната глътка от бялото бургундско вино и си каза, че е прекалено добро, за да отпива от него така бавно, но какво пък, принц Чаровен беше прав. *Единайсет часа бяха много време. Единайсет часа без Мак. Единайсет часа сама... О, господи...*

— Къде си направил този тен? — Още веднъж думите просто изскочиха от устата ѝ. Не биваше да му задава толкова личен въпрос; той беше непознат и очевидно искаше да остане такъв.

Той протегна ръка и допря чашата си до нейната в мълчаливост, след което отпи.

— На Таити. Прекарах седмица на плажа.

— Сам?

По дяволите, ето, че отново го направи. Обаче думите му извикаха пред очите ѝ образа на дълги плажове, спокоен син залив, вълнички, покрити с бяла пяна, нежни слънчеви лъчи, гладки загорели тела, блестящи от нанесения върху кожата лосион, и сладък мирис на пот и секс. Образът просто изникна в съзнанието ѝ и прогони за миг мислите за Мак.

— Принцесо — каза той, — ще ти призная нещо. Да, бях сам.

За първи път Съни осъзна, че принц Чаровен има лек акцент. Определено не беше американец.

— Ти ли избра самотата? — запита тя вече по-смело.

— Да.

Съни мълчеше, докато стюардесата сервираше първото блюдо.

— Червеното вино не подхожда на пушената съомга — каза тя и хвърли поглед на чинията.

— В такъв случай, ще трябва да опитам от твоето.

Гледаше я право в очите и погледът му бе едва ли не интимен. А тя го гледаше в отговор. Господи! Дали не беше полудяла? Какви ги вършеше!

Той се усмихна.

— Няма да те подложа на това изпитание. — Извика отново стюардесата и си поръча бяло вино.

— А сигурен ли си, че ще ти хареса?

— Щом ти го одобряваш...

Съни най-после се усмихна.

— Знаеш ли какво? — Тя се наведе напред и го докосна леко по ръкава на синята риза от фина памучна материя, навит нагоре и разкриващ загорялата му ръка, обсипана със златисти косъмчета. — Харесвам те — каза. И двамата се засмяха.

— Всъщност ще ти призная и нещо друго — продължи принц Чаровен.

О, ето, че сега щеше да изплюе камъчето. Оказа се, че все пак флиртува с нея... Съни отрязва малко парче от пушената съомга и

задъвка бавно, след което се застави да преглътне. Просто *трябваше* да го запита:

— Какво?

— Какво *какво*?

— Какво ще ми признаеш сега? Че си убиец, който насича труповете с брадва? Филмова звезда? Или рок легенда, за която съм прекалено млада да зная?

Той избухна в гръмогласен смях, с което накара двойката пред тях да обърнат глави.

— Всъщност канех се да ти призная, че съм влюбен.

Съни сведе поглед към храната, която не желаше особено. Какво значение имаше за нея, че той е влюбен? Те просто пътуваха заедно, бяха хванати в капана на единайсетчасовия полет.

— В кого? — попита тя.

— Искаш да кажеш — в какво?

Принц Чаровен довърши, без да бърза, съомгата си. Остави внимателно ножа и вилицата в чинията под правилния ъгъл, след което отпи от бялото бургундско вино. Отметна назад правата си и прекалено дълга тъмноруса коса и отново я изгледа.

Съни вдигна рамене в подчертано безразличен жест.

— Е, ще ми кажеш ли?

— В Париж, всъщност.

— Така ли?

— Определено.

— *Всъщност — определено.*

— Какво?

— Прекалено често използваш думата „всъщност“.

Той кимна.

— *Всъщност* сигурен съм, че е така. Използвам думата по навик, но мисля, че този път се вписва идеално в разговора.

Стюардесата отнесе чиниите им и допълни вино в чашите им, донесе още бутилки минерална вода „Евиан“, усмихна им се отново, запита дали имат всичко необходимо и дали им е удобно.

След като тя се отдалечи, Съни, изпитала странно облекчение, запита принц Чаровен:

— *Защо Париж?*

— Защото той просто е най-красивият град на света. Особено по Коледа, блести в мрака и студа, прилича на жена, загърната в кожи и обсипана с диаманти.

— Което означава, че си романтик.

— Със сигурност.

Тя каза:

— Винаги съм мислила, че е трудно някой град да бъде по-красив от Ню Йорк по Коледа, но, от друга страна, никога не съм била в Париж по това време на годината. — Хапна от салатата и отпи от виното, което се стичаше по гърлото като нектар. Кой да предположи, че въздушните линии сервират такова превъзходно вино? — Живях в Париж два месеца, но тогава бях много млада — добави. — Току-що бях завършила колеж. А после трябваше да приема реалността и да започна работа.

— Разрешено ли ми е да запитам с какво се занимаваш? — Той дори не се докосна до салатата си. Наблюдаваше нея.

— Да. И бездруго щях да ти кажа. Работя в обществени връзки. Продавам хора на обществеността, ако искаш да погледнеш на нещата по този начин. Или поне продавам онова, което правят или изработват. Актьори, художници, всеки, който се нуждае от имидж, гласност в обществото или от увереност. *Всъщност...* — Тя се усмихна с ирония, породена от изпитото вино. — Бях в Париж миналото лято. Да, това е най-красивият град. — Направи пауза, замисли се, след което тъжно добави: — Когато си с човек, когото обичаш.

Лицето на принц Чаровен беше сериозно и изразяваше разбиране, обаче той нищо не каза.

— А това пътуване предприех съвсем импулсивно. — Съни побърза да прикрие тъгата си. — Ей така реших, че непременно трябва да видя Париж... Нахвърлих няколко неща в куфара, взех кучето, купих билет онлайн и отидох право на летището.

— Без дори да спреш да помислиш?

— Да, без дори да спра да помисля.

— Понякога е по-добре така. А знаеш ли къде ще отседнеш в Париж?

Салатите им бяха заменени от гъби с ориз.

— Моля те, не мисли, че те карам да ми кажеш къде ще бъдеш, принцесо — побърза да добави той. — Уважавам правото ти на лично

пространство.

Очите на Съни изведнъж се напълниха със сълзи, защото си спомни за престоя им с Мак в „Риц“, откъдето се разкриваше гледка към облените в слънчева светлина парижки покриви; огромното легло и историята на странния колекционер на предмети на изкуството, когото бяха разследвали заедно, и очарователния малък ресторант, където сервираха превъзходна храна, разходката след това по тесните улички и широките булеварди и, о, господи, магията на Париж и любовта. А сега беше *сама* и не знаеше как да се справи със *самотата*.

Принц Чаровен протегна ръка към нейната. Не се опита да спре сълзите ѝ, не се засуети над нея, нито каза нещо от сорта на: „Не се тревожи, всичко ще се оправи“.

След малко Съни избърса лицето си със салфетката.

— Съжалявам — каза.

— Разбирам. Но, принцесо, позволи ми да те питам нещо. Мислиш ли, че Париж е правилното място за теб сега? Там е студено, ще вали сняг и целият град ще е в застои. Ще бъдеш в капана на някаква хотелска стая, любимите ти кафе-барове ще бъдат затворени, никъде нищо няма да се случва, всички ще бъдат със семействата си.

— О, господи! — Думите му можеха да предизвикат отчаяние. Съни се усмихна леко.

— Но винаги можеш да отидеш в Монте Карло — каза той и стисна ръката ѝ. Бе по-скоро жест на утеха, а не натрапване. Въпреки това Съни му хвърли подозрителен поглед. Защо не продължаваше да флиртува с нея? Нима тя изглеждаше толкова ужасно, че той не си фантазираше за нея дори малко?

— Монте Карло? — запита тя.

— Всъщност на Ривиерата е по-топло и дори има голяма вероятност да грее слънце. Хотелите са добри, храната е превъзходна и дори е възможно да намериш компания, хора като теб, избягали за малко от реалността.

— Монте Карло — повтори Съни и си спомни Южна Франция и колко прекрасно бе там миналата година с Мак и, разбира се, с групата пострадали от международната измама, които бяха станали нейни приятели. Двамата с Мак едва не се бяха оженили там. Историята на живота ѝ, нали така! Но тогава беше отказала тя. Все пак може би

принц Чаровен беше прав и Париж щеше да бъде студен и безлюден. Сам и изоставен като нея. А Монте Карло щеше да бъде жив, да гъмжи от хора и да предлага безброй развлечения, които да притъпят мъката дори на самотна жена.

— Добре, ще си помисля — каза предпазливо.

— В такъв случай, позволи ми да ти помогна с хотелската резервация. Знам едно местенце. — Принц Чаровен отвори лаптопа си. — Само една малка подробност. Трябва да ми кажеш името си.

Съни му каза своето, но не го запита за неговото. Искаше той да остане просто принц Чаровен.

Виното, тревогата, сърдечната болка и полумракът в самолета я накараха да затвори очи. Скоро заспа. Искаше само да забрави.

ГЛАВА 5

Малибу. Навечерието на Коледа.

Беше все още обед и Мак Райли бе сам. Бележката, в която Съни му казваше сбогом, беше смачкана в джоба му, телефонът му набираше постоянно номера ѝ, спешните му съобщения оставаха без отговор. Не беше виждал Съни след снощната им кавга заради отлагането на сватбата... „Още веднъж“, както бе казала Съни с горчивина. И Мак знаеше, че е права. Обичаше я, но наистина имаше работа, която трябваше да свърши. От него зависеха хора, понякога отчаяни хора. Как би могъл да им откаже и да ги разочарова?

А и винаги беше смятал, че на двамата със Съни им е добре така. Те си принадлежаха един на друг. Обичаха се страстно, пълноценно, прекрасно. Имаше само една жена за него и тя бе Съни Алварес.

Извади смачканата бележка от джоба си, прочете я отново, замисли се за розовия диамант във формата на сърце, който бе избрал с такава радост и грижа, когато се бяха сгодили. Наистина ли беше я помолил да се *омъжи* за него тогава? Или тайно му се искаше да си останат завинаги *сгодени* — така, както много хора бяха *обвързани* един с друг и животът им течеше гладко и без всичките тези усложнения. Господи, той *наистина* обичаше Съни!

Докато търсеше място за паркиране в търговския център „Крос крийк“, си каза, че тя ще се върне при него. Щеше да ѝ купи нещо, което със сигурност да ѝ хареса. После щеше да отиде в дома ѝ и да ѝ се извини. Щяха да се сдобрят и тя щеше да се върне с него в къщичката му и да приготви пуйката, щяха да изпият питиетата си на верандата с изглед към Тихия океан, облекли топлите си пуловери (тя щеше да облече неговия стар кашмирнен пуловер, защото ѝ харесваше да попива мириса му). Ако Тесоро им позволеше, ако не ухапеше Мак за петата или по някоя интимна част на тялото. Но той бе готов да се примири дори с малката чихуахуа, ако това означаваше да вземе отново Съни в прегръдките си.

Да, след като приключеше с покупките за Коледа, щеше да отиде в дома ѝ. Тя щеше да отвори вратата и да го види, застанал на прага с купища подаръци в ръце и любов в очите. Неговата Съни никога нямаше да го напусне.

Завъртя рязко кормилото и побърза да заеме освободеното място, като едва даде възможност на оттеглящата се кола да го направи и изпреварвайки ядосания шофьор на джипа. На всеки паркинг цареше борба по Коледа за всяко свободно място.

Неугледното куче на Мак, Пират, седеше на предната седалка на „Тойотата Приус“, вече готово и наострило уши в очакване, нетърпеливо да бъде освободено. Кучето обожаваше Мак, а Мак на свой ред обожаваше кучето. Беше намерил Пират една тъмна нощ преди две години, докато шофираше през каньона в Малибу. Видя кървавата маса плът на сред шосето. Слезе и го взе на ръце с мисълта, че е вече мъртво, но кучето отвори едното си око и го погледна с благодарност. И Мак, разбира се, веднага изгуби сърцето си. Съблече ризата си, загърна животинчето в нея и измина целия път до спешното отделение на ветеринарната клиника в Санта Моника с полумъртвото куче на коляното си. Ветеринарният лекар ампутира единия му крак, спаси едното му око и с това — живота му. И оттогава Пират беше най-добрият приятел на Мак.

Мак отвори вратата и кучето скочи на земята, след което разтърси грубата си сиво-кафява козина. Единственото му блестящо кафяво око премигваше от удоволствие, докато кучето подскачаше до Мак, който оглеждаше витрините, макар да не знаеше какво търси. Беше сигурен, че ще открие нещо, достойно за обожанието на Съни.

Спря се, за да разгледа внимателно роклята, изложена на витрината на „Мадисън“. Червена. Копринена. Дълбоко деколте. Роклята падаше свободно и беше елегантна. И щеше много да подхожда на Съни. До нея стояха чифт обувки с високи токчета, изработени от най-меката черна кожа. Лесно беше да си представи Съни в този тоалет. Беше точно за нея.

Момичето зад щанда се усмихна при влизането му. Познаваше го, защото Съни често пазаруваше тук.

— Съжалявам — каза, когато той я запита за роклята. — Закъсняхте. Съни беше тук миналата седмица. Вече купи роклята, ботушите.

Сърцето на Мак се сви. Беше решил, че е открил съвършения подарък — нещо, което щеше да достави истинско удоволствие на неговата жена. А, господ знаеше, че искаше да ѝ угоди. Момичето му показа други рокли, пуловери, сака, обаче той нищо не хареса.

Закрачи към „Тифани“, най-сигурното място, където един мъж може да намери подарък за любимата си. „Тифани“ винаги щяха да намерят какво да сложат в прекрасната синя кадифена кутийка, завързана с бяла панделка.

ГЛАВА 6

Монте Карло. Коледа.

Беше седем часът вечерта. Съни беше в бара на луксозния хотел, в който принц Чаровен ѝ бе запазил стая чрез електронна поща. Учтиво я увери, че е щастлив да ѝ направи услуга, докато се сбогуваха на парижкото летище „Шарл дьо Гол“.

— Париж не е място за сама жена по Коледа — добави той. Ръцете му стискаха здраво раменете ѝ, а погледите им бяха приковани. — Полетът ти е след час. Желая ти късмет, принцесо. — Той я целуна леко — две целувки, по една за всяка буза, после още една, защото, както каза, целувките винаги били три за „специални“ приятели.

Съни го загледа как изчезва, крачейки уверено, в тълпата, повисок от повечето хора и красив в черното дълго палто. Тесоро нададе тъжен вой, който принц Чаровен вероятно бе дочул, защото обърна глава, усмихна се, махна с ръка и в следващия миг вече го нямаше. И Съни беше сама. Отново.

Тя дори не знаеше името му, не знаеше кой бе нейният спасител. *Спасител* не бе правилната дума. *Наставник* може би? А сега, докато го гледаше как се отдалечава, осъзна, че никога няма да го научи. Затича през огромното летище, като влачеше куфара си, а Тесоро продължаваше да вие тъжно, и стигна до изхода точно навреме.

Полетът до Ница бе кратък, но духаха силни ветрове и имаше турбуленция, което караше кученцето да изпитва ужас. Съни също се страхуваше. Питаше се защо бе постъпила така. Трябваше просто да остане в Париж, да отиде в някой хотел и да се свие в леглото под завивките.

Бе нахранила Тесоро с готова пакетирана храна, *която Тесоро повърна*. Съни усети, че двете не са от любимците на стюардесите, както и че не се харесват и на другите пътници. Изпита облекчение, когато най-после стигнаха в Ница и взеха такси до „Гранд хотел“ в Монте Карло. Мисълта за легло, за топли завивки, за топла храна за Тесоро, правеше безкрайното пътуване поносимо. Освен това,

слънцето грееше, макар лъчите му да бяха слаби и деликатни, не достатъчно жълти, за да бъдат наречени ярка слънчева светлина, но не и толкова прозрачни, че да бъдат сметнати за вълшебен пращец. А в този миг Съни бе готова на всичко за малко вълшебен пращец.

Хотелът бе красив. Във фойето имаше огромна елха, която ухаеше на борово дърво, таваните се извисяваха над главите, осветлението бе приглушено и меко, вътрешният дизайн — изискан, обзавеждането — също. Диваните и столовете бяха тапицирани в тъмносив велур, а огромните букети цветя бяха навсякъде. Стаята не бе много голяма, но със сигурност бе достатъчна за един човек, което отново ѝ напомни, че е сама. Златисти копринени завеси, меко легло с пухкави завивки, един от онези дивани, тапицирани в тъмносив велур, холова масичка, бюро, телевизор с плазмен екран — по телевизията предаваха празничната коледна служба от Рим — баня, облицована със светъл мрамор, за която всеки би бил готов да умре, и обслужване по стаите. Съни не беше гладна.

В седем часа същата вечер, след неспокойна дрямка, тя тръгна към луксозния бар на хотела, който бе щедро украсен с гирлянди и блестеше като къщичка от вълшебна приказка. Седна на едно от високите столчета пред бара, а малкото кученце се настани на коляното ѝ. Среброкосият барман, който някак си се сливаше с тъмносивия декор, приготвяше мартини. „О, господи, как мразя Коледа!“, помисли си Съни.

Бе придала на лицето си възможно най-мило изражение, макар че комбинацията от стрес и умора правеше това изключително трудно. Бе облякла новата си червена рокля, но не и високите официални обувки. Вместо това, бе заложила на топлината на удобните си ботуши. Разбира се, вече не носеше годежния пръстен с розовия диамант. Не бе сложила и други бижута. Дългата ѝ черна коса падаше над лицето и го скриваше от любопитни погледи или от самата нея — не бе сигурна кое от двете. Както и да е, не трябваше да се притеснява, защото бе сама в бара. Е, не съвсем. Имаше още една жена, която също бе сама.

— Къде са всички? — запита тя бармана, когато той остави мартинито пред нея.

— Коледа е, мадам. Всички са у дома при семействата си.

Разбира се. Всички, с изключение на нея. И онази жена в ъгъла — толкова обикновена, че, с изключение на яркочервената коса, бе

едва ли не невидима. Съни ѝ хвърли бърз поглед над ръба на чашата.

Косата на жената имаше онзи прекалено подчертан червен цвят, който обикновено придават евтините бои от супермаркета. Беше облечена в синя рокля със закопчаване по цялата дължина, но бе оставила най-долните три копчета и изпод нея се виждаше пълното ѝ бедро. Всеки, който минеше покрай нея, можеше да го види. Разбира се, никой не минаваше и Съни предположи, че интимната гледка всъщност няма значение. Жената носеше високи черни обувки, а в скута ѝ лежеше класическата черна чанта на „Шанел“. На дългите ѝ висящи обеци със сребристи букви беше изписано „Диор“. Имаше вид на жена от средната класа, която прави усилен опит да се издигне от незабележимостта на предградията.

Съни си каза, че тези мисли я приравняват до всяка една жена, за която може да се употреби думата „кучка“. Но хвърли пореден поглед на непознатата. Бретонът ѝ скриваше високото чело, под което блестяха две сини очи на хищник, които сега на свой ред гледаха Съни. Погледът на жената бе открит и пряк, което предизвикваше нервност у Съни. Освен това, незакопчаната до долу рокля и високите обувки предизвикваха.

После, пред очите ѝ, жената като че ли се промени. Погледът ѝ стана нежен, интимен — като че ли двете със Съни споделяха самотата си. Вдигна чашата си и тихо пожела на Съни весела Коледа. Говореше английски, но с акцент, който Съни отнесе към руския или някой друг от славянските езици.

ГЛАВА 7

Името на червенокосата бе Кити Рат. Тя беше в бара, за да търси компания. За нещастие, беше Коледа и „компанията“, си бе у дома при семействата си. Кити не бе скъпо платена проститутка — бе прекалено стара и обикновена за тази професия. Единственото в нея, което привличаше погледа, бе огнената ѝ червена коса. Няколко години бе блондинка, но напоследък бе решила, че червеният е нейният цвят, а и мъжете, изглежда, го харесваха. Разбира се, червена бе само косата ѝ. По тялото на Кити нямаше нито едно косъмче. Тя се грижеше за това сама. Използваше топла кола маска, която причиняваше страхотна болка, но даваше резултат и решаваше проблема с несъответствието на цвета на космите. Кити бе практична жена.

Тя беше сама в бара, когато влезе Съни. Разбира се, Кити не знаеше името ѝ, нямаше представа коя е тя, но фактът, че бе сама в бара на хотела на Коледа, подсказваше беда. А Кити обожаваше бедите и драмите.

Тя забеляза, че току-що влязлата е облечена в скъпа рокля, но е обула стари кожени ботуши. Не носеше пръстени, макар че орловият поглед на Кити забеляза по-светлия кръг кожа на третия пръст на лявата ѝ ръка. Съпругът ѝ я бе изоставил? Или бе просто годеник, открил друга своя любов? Кити пресуши на един дъх своя „Ред Бул“, който поддържаше нивото на кофеина винаги високо в кръвта ѝ, поръча втори и напълни третата си чаша с вино.

Всичко у жената бе скъпо — нещо, за което Кити копнееше. Досега тя бе успяла да си купи само чанта „Шанел“ втора употреба и чифт изискани високи обувки с марката на „Луботен“ на разпродажба. Кити нямаше диамантен пръстен, нямаше дори малките кръгли диамантени обеци, които показват на света, че една жена е успяла, нито скъп часовник „Ролекс“. Кити нямаше дори собствен апартамент. Възрастта ѝ напредваше, а с нея идваше и отчаянието. Тя спешно се нуждаеше от пари и нова работа.

Кити Рат бе хищник. Съблазняването бе нейната игра. Тя съблазняваше и мъже, и жени. И бе много добра в тази игра. Винаги изпълняваше ролята на раболепната приятелка, на бъдещата любовница, която обещава неземни сексуални наслади.

Кити признаваше, че е на четирийсет и девет. Или поне така бе казала на настоящия си любовник Джими, неуспелия английски счетоводител и търговец на използвани автомобили, женен и живеещ в предградието „Съри“, където, разбира се, беше и в този момент. Всъщност тя бе с цели дванайсет години по-възрастна и тялото ѝ вече започваше да издава лъжата. Никакви високи токчета не можеха да скрият целулитата по бедрата ѝ, никакви подплънки на сутиена не можеха да придадат на гърдите ѝ височината и заоблеността на младостта, нито да премахнат бръчките между тях, които с всеки ден ставаха все по-очевидни. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да лъже. Времето ѝ изтичаше.

Кити почти бе имала своя шанс за успех. Не толкова отдавна. Той беше женен, разбира се. Нима не бе така с всички тях? И бе стар. Надхвърлил седемдесетте. Но бе богат. Все пак, защо една жена би си легнала със старец, ако не за пари?

Беше го съблазнила. Беше му казала, че го обича, и бедният стар идиот ѝ бе повярвал. Тя го уверяваше, че е прекрасен. Че е неустойимо привлекателен и сексапилен. О, и как му харесваше това! Разбира се, тя го накара да обещае, че никога няма да я предаде, че няма да каже името ѝ на съпругата си или на някого друго, защото не би искала то да бъде цитирано в съда при развода. Заплаши го, че „истинският“ ѝ любовник ще накара и него, и съпругата му да страдат ужасно — така, както дори не би могъл да си представи. И той ѝ бе обещал, че името ѝ никога няма да излезе от устата му.

Тя бе започнала да го увещава да избягат заедно. В Париж или в Сен Тропе. „Само ти и аз“, му бе казала. „Колко прекрасно ще бъде. Толкова много те обичам“.

Той ѝ отвърна, че е готов да се откаже от всичко заради нея. Но че първо трябва да се върне, за да уреди финансовите си въпроси. „Какви финансови въпроси?“, питаше се Кити.

Но тя все пак спечели. Той напусна съпругата си, семейството, дома си и трите си кучета дори. Нямахше нищо.

Да, истината се оказа такава. Той нямаше нищо. Парите бяха на съпругата му.

„Какво да правя със старец като теб, който няма пари?“, бе го запитала, когато той се бе опитал да я вземе в прегръдките си и се бе опитал да я увери, че всичко ще бъде наред, щом двамата се обичат, че той ще получи развод, че ще бъдат заедно и че само това има значение. А тя с презрение го бе посъветвала да се върне обратно при съпругата си. „Тя ще те приеме“, бе му казала. „Съпругите винаги постъпват така.“ И това бе краят.

Е, поне можеше да се каже и така. Той й бе обещал, че ще се докопа до парите. Твърдеше, че половината са негови. Затова Кити продължи да поддържа връзка с него. Искаше да го нарани заради това, че я бе заблудил за финансовото си състояние.

„Само почакай“, бе я помолил той.

И Кити чакаше. Съпругата можеше да върви по дяволите. Сега Кити искаше живота на *съпруга*; искаше да бъде такава, каквато бе съпругата му, да получи уважението и парите, които идват с положението. Искаше да заеме мястото й, да се превърне в нея.

Остави му съобщение на предплатения личен телефон, чийто номер знаеха само тя и той. Каза му, че ще се върне при него. Че има нужда от него и че желае единствено него. И че ще зареже любовника си, защото двамата трябва да бъдат заедно.

Той беше във ваканция, но й се обади, когато получи съобщението й, и двамата си уговориха среща.

Той запази стая в техния хотел и се срещнаха там. Тя му каза, че все още го обича, но не могат да бъдат заедно без парите. Че той непременно трябва да сложи ръце върху тях. Представяше се за скъпа пред него — за нея бяха само петзвездните хотели. Тя премина всички възможни граници.

„Ще ги взема“, каза той отчаян. „Ще бъдем заедно. Никога няма да те предам. Винаги ще те обичам.“

Да, бедното копеле вероятно наистина щеше да я обича винаги, ако съпругата му, съкрушена от мъка заради неудачите в техния дълъг брак, не бе застреляла и него, и себе си. Но първо беше застреляла трите им кучета.

Кити мислеше, че е жалко за кучетата. Но, от друга страна, Кити беше психопат — не се интересувахе от никого, освен от себе си.

Нейните нужди винаги бяха първи.

Всичко това я бе поставило пред финансова дилема. Възрастта не помагаше в нейната професия на метреса. Никой не я избираше по снимката ѝ в Интернет, нито я забелязваше в клубовете и баровете. Имаше по-млади и със сигурност по-сексапилни жени от „зрялата червенокоса рускиня“, както пишеше в рекламите ѝ. Истината бе дори още по-жестока. Кити не бе сексапилна. Тя дори не обичаше секса, а само контрола, който той ѝ предоставяше. И парите, разбира се. Да, парите, които сега бяха основният ѝ проблем.

Тя и любовникът ѝ англичанин, Джими, бяха изработили нов план. Изнудване. Бяха го приложили с успех няколко пъти, използвайки екстази на таблетки. Бяха обвинили няколко дребни бизнесмена в изнасилване, но бяха успели да получат само дребни суми. А разноските бяха ужасяващи, особено цената на камерата, която трябваше да може да улавя дори най-леките изражения на лицето и да бъде невероятно малка, с главата на топлийка всъщност, за да може да се скрие навсякъде. Парите, изкарани по този начин, не бяха достатъчно и Кити бе отчаяна. Дължеше наема за три месеца. Трябваше да направи нещо. Нещо голямо.

Кити гледаше американката, седнала в другия край на бара, и долавяше уязвимостта ѝ. Тя страдаше и Кити бе готова да се обзаложи, че мъката ѝ е причинена от мъж. Освен това, тя просто говореше за пари. Роклята ѝ бе скъпа. Кити придърпа полата си надолу и намести краката си така, че да се видят червените подметки на обувките ѝ от „Луботен“. Бе готова да се обзаложи, че на другата жена не ѝ се налага да купува маркови аксесоари втора употреба. Освен това, въпреки че не носеше пръстен, бе готова да се обзаложи, че има богат съпруг. Какво пък, може би това бе възможност. И, на всичкото отгоре, Кити се отегчаваше сама в бара в навечерието на коледния ден.

Повика сервитьора и поръча трети „Ред Бул“ — обожаваше високото ниво на кофеин — и втора бутилка червено вино. Джими казваше, че пие прекалено много, но... какво от това? Какво би могла да изгуби?

ГЛАВА 8

Точно тогава в бара влезе още една жена, екзотична в светлозлатисто сари, което блестеше, докато тя крачеше уверено към масата. Седна и поръча бутилка първокачествено шампанско.

Бе красива. Права черна коса, опъната така силно назад, че разкриваше чистия профил на богиня. Прав нос, къса горна устна, пълни устни, огромни тъмни очи, обрамчени от гъсти черни мигли. Истински. В тази жена нямаше нищо изкуствено. За разлика от червенокосата, тя дори не се опитваше да мами.

Индийката хвърли бърз поглед към Съни, а после и към Кити. Не даде вид да ги е забелязала. Сервитьорът ѝ донесе бутилката „Ла гранд дам“, която бе поръчала, в сребърна кофичка, по която блестяха ледени капчици. Тя помоли за купичка фъстъци. Гласът ѝ бе висок и напевен.

— И две унции хайвер „Белуга“.

Облегна се назад в стола, тапициран в тъмносив велур, докато сервитьорът наливаше шампанското в деликатна кристална чаша. Беше ѝ необходим само по един бърз поглед към другите две жени в бара, за да е наясно с положението им.

Макар че можеше да играе успешно ролята на аристократка в който и да е индийски мюзикъл, Маха Мондрагон бе израснала в ужасяваща нищета, лишена от семейство, по най-долните, най-жестоките и най-мръсните улици на Мумбай. Като навърши седем, Маха знаеше абсолютно всичко за живота и единственото ѝ желание бе да избяга от тази реалност, в която насилието, бруталността и убийствата бяха ежедневие. Обонянието ѝ, изострено от опита, придобит в тези опасни улички, подушваше злото. Тя познаваше развалата веднага. Усещаше я и сега в червенокосата Кити Рат, чиито змийски очи срещаша нейните през разстоянието, което ги делеше.

Маха извърна глава и отпи от шампанското. След това насочи поглед към красивата жена, седнала на бара, която Кити също

измерваше с поглед, който изгаряше, наситен като електричество. Маха забеляза невинността и уязвимостта на Съни. Също така усети, че я измъчва сърдечна болка. И разпозна в нея жертвата.

Дългите обеци на Маха, обсипани със смарагди и рубини, издрънчаха, когато вдигна чашата си. Тя отново усети погледа на Кити. Знаеше, че другата жена преценява скъпата ѝ златна огърлица, обсипана със смарагди. Отказа да срещне погледа на Кити. Не искаше да има нищо общо с нея. Маха бе известна с необичайните си бижута, изработени в Раджастан от занаятчии, усъвършенствали се в занаята векове наред. Огърлицата от тежко злато се виеше около смарагдите, с които бе известен този район, и още около рубините, сапфирите и поевтините скъпоценни камъни като топази и турмалини. Те бяха истински чудеса на бижутерското изкуство. Тя ги продаваше първо на бижутерии и бутици в Европа, а по-късно откри клон и в Америка. Маха се носеше на гребена на успеха и нямаше да позволи нищо да застане на пътя ѝ.

Бе изминала дълъг път от онзи момент в живота си, когато бе измъчено от нищетата и ужасено седемгодишно дете, само по опасните улици на Мумбай, по което бродеха подли и безчестни хора. Обаче тя никога не забрави произхода си. Бе научила урока си добре.

Любопитна, Съни се опитваше да не втренчи открито поглед в Маха. Прииска ѝ се да бе поръчала шампанско. Обаче нямаше смисъл да поръча цяла бутилка за един човек.

Изпита остра мъка от факта, че е сама. Мак много ѝ липсваше. Отчаяна, улови погледа на бармана и го помоли за бутилка шампанско. Без хайвер. Дватамата с Мак обикновено се глезеха с това скъпо удоволствие по Нова година. Купуваха хайвер и пушена съомга от „Хародс“ в Лондон и омари от „Мейн“. Често се угощаваха в леглото, а двете кучета се сгушваха върху одеялото и нетърпеливо чакаха остатъците. Никога не отиваха на бала, организиран на „Таймс скуеър“. Бяха така погълнати един от друг, че целият останал свят нямаше никакво значение.

О, господи, ето, че сърцето ѝ отново се свиваше болезнено. Не биваше да мисли за Мак. Изведнъж усети главата си празна като балон, чийто въздух е изпуснат, и я завладя паниката на човека,

който седи безпомощен в коша. Какво ли правеше Мак в момента? Вероятно вече бе намерил бележката ѝ и може би я търсеше. Може би ѝ беше купил коледен подарък — нещо екстравагантно, което да я върне в прегръдките му... В неговите силни и топли ръце, които я караха да се чувства в безопасност и обичана...

Преглътна сълзите с огромно усилие на волята. „Сълзите са като дъжда“, помисли си. А в Малибу като че ли винаги валеше по Коледа.

Едрите дъждовни капки падаха бързо и тежко върху главата на Мак. Пират го гледаше със съчувствие — никак не обичаше да се мокри и затова Мак го бе взел на ръце. Кучето, тежеше повече, отколкото човек би очаквал, но бе така щастливо, сгушено под сакото му, че Мак нямаше нищо против.

Беше утринта на коледния ден в Малибу. Той се разхождаше по плажа под дъжда и мислеше за Съни. Питаше се къде ли е тя, с кого ли е, дали е облякла красивата червена рокля и е обула секси обувките. Щеше да полудее без нея. Беше се обадил на всичките им познати, беше я потърсил на всички техни любими места. Никой не знаеше нищо или, ако знаеха, не казваха. А и нима той, известният частен детектив, не можеше да намери избягалата си любима?

Дъжд. Ако Съни беше тук, щяха да хвърлят още един пън в огъня, да изпият по едно питие, а от фурната щеше да долита прекрасният аромат на печена пуйка. А сега пуйката бе все още на пазара, в къщата не миришеше на готвено, пред очите му не играеха пламъците на огъня, в ръката му нямаше чаша с празнично питие. Животът като че ли бе приключил за Мак Райли и той го знаеше.

С Пират, сгушен в прегръдките му, той се върна в къщата — дървена постройка от трийсетте години на дваисети век, скътана в самия край на редицата изискани къщи имения на плажа в Малибу. Изкачи дървените стъпала, които водеха към верандата, и остана за миг там, загледан в морето.

Накрая се обърна и влезе вътре. Нахрани Пират, наля си бърбън с лед и се настани на стария диван, застлан с одеяло, по което бяха полепнали кучешки косми. Той бе най-удобната мебел, която Мак някога бе имал, и отказваше да се раздели с него въпреки настояванията на Съни.

Пират седна до него. Нададе тъжен и нетърпелив вой и Мак автоматично протегна ръка и разроши твърдата му козина. Гледаше право пред себе си — в празната камина. И във внезапно опустелия си живот.

ГЛАВА 9

Монте Карло, барът на хотела. Вечерта на Коледа.

Мъж в бяло вечерно сако свиреше на пианото. „Нищо празнично, слава богу“, помисли си Съни. Мелодията бе на добрия стар Коул Портър и Джером Кърн с лек примес на бразилска *bossa nova*. Музиката беше приятен фон за тишината в бара. В червената рокля и удобните топли стари ботуши, Съни се чувстваше като момичето от Ипанема. Може би трябваше да вземе самолет до Рио де Жанейро вместо до Париж. Не беше ли топло там по това време на годината? А тук, в Южна Франция, студеният вятър караше листата на палмовите дървета да трептят, повдигаше полите на жените и рошеше косите им.

Барманът напълни чашата ѝ с шампанско. Движенията му бяха така опитни и съвършени, че питието не образува пяна, а само онези малки и прекрасни балончета, които обикновено ѝ доставяха такова удоволствие. Тя отново изпадна в мрачно настроение и съжали, че е поръчала бутилката. Запита се дали разбитото сърце може да превърне жената в алкохоличка.

Дойде сервитьорът с чиния *amuse-bouche*, малки хапки, които да притъпят глада и да помогнат за изпиването на шампанското. А тя беше ли гладна? И щеше ли да огладнее някога отново?

Забеляза, че червенокосата в ъгъла, чиято пола отново се бе плъзнала нагоре по пълните бедра, а бузите ѝ бяха порозовели, като че ли изпива питиетата си прекалено бързо. И тя беше сама. Бе извикала сервитьора, уж случайно отмествайки полата от голото си коляно, и бе поръчала отново бутилка червено вино и „Ред Бул“. Съни се запита каква ли е нейната история. Защото, както Мак винаги бе твърдял, всеки си имаше история.

Премести поглед върху красивата индийка. Те трите бяха все още единствените клиенти в бара в нощта на Коледа.

Огърлицата от тежко злато на индийката бе обсипана с огромни смарагди, а освен нея тя носеше още дузина златни гривни, също инкрустирани със скъпоценни камъни. Съни бе готова да се обзаложи,

че са истински. Гледаше я как гребва с малката лъжичка от сиво-черните зрънца скъп хайвер и видя как затвори очи от удоволствие.

Пианистът поде „Димът влиза в очите“ — песен за изгубена любов и сълзи, отдадени на цигарения дим, подразнил очите.

Изведнъж въздухът като че ли затрептя. В бара влезе още една млада жена. Бе облечена в сватбена рокля с къса горна част от сатен и проблясващи кристали. Нямаше воал, държеше букет лилии, бе затъкнала жасмин зад едното си ухо, на което носеше и малък кръгъл диамант. От нея се излъчваше силен гняв. По красивото ѝ лице се стичаха сълзи. Съни долавяше аромата на лилиите и жасмина от мястото си.

Трите жени и сервитьорите я гледаха разтревожени.

Булката се настани на едно от високите столчета и остави небрежно лилиите на барплота.

— Мартини. С лед! — изръмжа. После тихо и смирено добави: — *S'il vous plait, monsieur.* — По високите ѝ скули се стичаха сълзи. Тя седеше и гледаше право пред себе си, но без да вижда бармана, който приготвяше мартинито ѝ.

Съни се почувства неудобно и извърна очи. Улови погледа на индийката, която вдигна рамо и въздъхна.

Булката пресуши мартинито на две глътки, грабна букета си, плъзна се на земята, приглади полите на роклята си от сатен и коприна и излезе с вдигната глава и решително вирната брадичка.

Погледите на всички я проследиха.

— Бедното момиче.

Забележката бе направена, доста неочаквано, от Кити Рат.

— Тъжно е да си така дълбоко обвързана с мъж, който превръща живота ти в ад.

Огромните тъжни очи на Маха попиха първо нея, а после и Съни.

— Това момиче най-вероятно е разбрало истината за годеника си, но е прекалено късно да се откаже. Ще трябва да премине през брака. И я очаква нещастен живот.

— Или бърз развод — каза Съни, която не искаше да мисли за годеници, които изведнъж са се оказали неподходящи.

— Винаги може да има любовник. — Големите и изпъкнали зъби на Кити изведнъж се показаха, когато челюстта ѝ увисна в неприятен

смях. Тя вдигна ръка, за да повика отново сервитьора. — Нали разбирате, той ще облекчи мъката ѝ. — Поръча поредния „Ред Бул“, изгълта го набързо, след което пак напълни чашата си с червено вино.

Съни я гледаше как пресушава кутийката „Ред Бул“. Може би тя също се опитваше да удави мъката си. Обаче червенокосата не приличаше на жена, която би се поддала на силна мъка или на пиене безволево.

Маха се облегна назад и изгледа Кити.

— Предполагам, че говориш от личен опит?

Кити наведе глава и я погледна скромно изпод спуснатите си клепачи.

— О... всъщност, не... Чувала съм, че е най-добре да се постъпи така в подобни ситуации. — Малките ѝ сини очи се изгубиха в бузите ѝ, когато се засмя и каза на Съни: — Както и да е, реалността като че ли не ме натъжава толкова, колкото теб.

Шокирана, Съни изправи гръб. Проклетата да бе, ако покажеше на света — е, на тези жени поне — че е съкрушена от мъка. Вниманието ѝ бе отвлечено, защото в бара влязоха още трима души — двама мъже и висока жена с ниско подстригана тъмна коса и високо извити вежди над толкова зелени очи, че Съни отдалече забеляза какъв цвят са. Беше облечена в скъп черен костюм с пола с дължина до коляното, а единствените ѝ бижута бяха огромните диамантени обеци.

Двамата мъже, които бяха с нея, бяха също много добре облечени. За Съни, свикнала с „небрежния шик“ на Калифорния, те имаха съвършен европейски вид в деловите си костюми на райета, очевидно шити на ръка.

Съни беше придирчива към външния си вид, затова винаги разпознаваше добрите дрехи, обувки и аксесоари. Обувките на жената бяха с марката „Джими Чуус“, от черен сатен и с връзки, които се виеха около глезените. Съни бе пробвала същите в „Нейман“. Също така забеляза, че тези на мъжете са изработени ръчно, и беше готова да се обзаложи, че са „Берлути“. Застанали на прага на бара, тримата излъчваха атмосфера на пари и лукс. Бяха уверени. Студени. И привлекателни по характерния за европейците начин.

Махнаха с ръце на индийката и седнаха на същата маса. Маха направи знак на сервитьора за още шампанско и хайвер. Поръчката

пристигна бързо и четиримата вдигнаха чашите си за тост. Маха отново погледна Съни.

— Весела Коледа — каза с усмивка.

— Най-щастливата — каза жената с красивите зелени очи и добави на английски: — За всички нас.

Съни не можеше повече да понася атмосферата в бара. Чувстваше се все по-самотна. И изведнъж през главата ѝ мина мисълта, че приятелката ѝ Али Рей Перин живее във Франция. На доста мили отгук, но все пак в същата държава. Всъщност тя и съпругът ѝ Рон бяха добри приятели на Съни и Мак. Четиримата бяха преживели заедно доста неща, които никога нямаше да забравят.

Набра номера на Али на своя блекбери и чу странния звук, който във Франция се смяташе за звън на телефон. А той продължаваше и продължаваше... Дали Али и Рон не бяха излезли да празнуват Коледа навън? Може би бяха отишли в планината? Али беше запален скиор. Съни щеше да бъде тъжна, ако не успееше да разговаря с нея.

Най-после звънът спря и познатият глас на Али каза, че в момента тя не може да приеме обаждането, но могат да ѝ оставят съобщение.

Съни заговори тихо, така че никой да не я чуе.

— Али, на телефона е Съни. Отчаяна съм. Напуснах Мак. Всичко между нас приключи, никога няма да има сватба. О, Али, умирам. *Къде си?* Трябва да поговоря с теб, моя красива приятелко. Аз съм в Монте Карло. Мак не знае къде съм и *моля те*, ако се обади, за да ме потърси, не ме издавай. *Моля те*, Али, важно е. Имаш номера на мобилния ми телефон. Обичам те.

Затвори, вдигна глава и погледна право в очите на Кити Рат. Тя седеше на високото столче до нея. Тесоро, която до този момент спеше, оголи зъби и изръмжа. Съни побърза да се извини.

— О, аз обожавам животните — каза Кити. Лицето ѝ грейна от съчувствие, тя потупа Съни по ръката. — Имам чувството, че имаш нужда да поговориш с някого — каза тихо. — Казвам се Кити Рат и живея тук.

— Живееш тук *сама*?

Съни не биваше да задава този въпрос, но думата „сама“ бе първото, което ѝ дойде наум. И, както обикновено се случваше напоследък, изскочи неволно от устните ѝ. Но жената като че ли нямаше нищо против. Нали тя бе отишла при Съни и бе започнала разговор на лични теми.

— През повечето време съм сама — каза Кити. — Живея с любовника си, но той често отсъства. — Сви рамене, сякаш искаше да каже: „С кого не е така?“. — Пътува много и аз наистина оставам сама по-често, отколкото ми се иска. Но когато е тук, има много неща, които можем да правим заедно. — После добави със загадъчна усмивка: — Има обаче и много неща, които обичам да правя сама. А що се отнася до теб, виждам, че раната ти е съвсем прясна и че съвсем отскоро си сама. — Поклати глава и се усмихна на Съни с разбиране. Евтините пломби на предните ѝ зъби проблеснаха. Тя се наведе напред и отново потупа Съни по ръката.

— Довери ми се, *cherie*. — От Кити Рат просто струеше женско разбиране. — Това вече съм го преживяла.

ГЛАВА 10

Вечерта на Коледа.

Али Рей Перин, по-известна просто като Али Рей, една от най-популярните филмови звезди и типичното американско русокосо момиче, както ги представят обикновено по телевизията, с тюркоазносини очи, толкова нежни, че биха могли да разтопят всяко сърце, с права руса коса, за която всяка жена би била готова да умре, спускаща се по раменете ѝ, с невероятно дълги крака и снабдена с всичко онова, което е необходимо на актрисите, за да се превърнат в звезди, се разхождаше сред своето лозе, намиращо се някъде между Бордо и Бержерак, облечена в стар сив анцуг, огромен и топъл тъмносин пуловер и маратонки. Държеше за ръка приятелката си Прудънс Хилсън, която плачеше. Прудънс плачеше непрестанно, откакто бе пристигнала същата сутрин.

Али зърна сребристия блясък на сълзите ѝ на внезапно появилия се лунен лъч, надникнал през буреносните облаци. Помисли си, че е истинско чудо, че не замръзват веднага на лицето на Пру — нощта бе толкова студена. Потрепери, стисна по-силно ръката на приятелката си, като ли в желание да ѝ даде от силата си. В мрака пред тях чуваше кучето ѝ, Лавли, черен лабрадор, което бе заменило бедната Диъри, макар че нито едно куче не би могло всъщност да стори това. Приятелката ѝ бе приютила бездомното куче, на което бе дала името Диъри^[1], като първо едва не го бе прегазила на магистралата и което впоследствие се бе оказало най-близък другар.

Пру пусна ръката на Али и се наведе да погали Лавли, който тичаше между дългите редици лози като ракета, устремила се в космоса, без да обърне никакво внимание на двете жени, застанали на пътя му. Али знаеше, че лабрадорите обикновено се държат по този начин — или трябва да се отстраниш от пътя им, или те събарят на земята. Лавли се удари силно в краката ѝ и тя залитна, изгубила равновесие за миг, и се засмя. За нейна изненада, Пру също се засмя.

— Ето, виждаш ли — каза Али, изпълнена с неочаквано триумфално ликуване, че съкрушената ѝ приятелка най-после се бе засмяла за първи път от пристигането си. — Всичко е наред. Животът продължава. Можеш отново да бъдеш себе си, Пру. Трябва само да се опиташ.

Тъжното подсмърчане на Пру отекна в лозето, отразиха го редица след редица голи клони, по които едва след месеци щяха да се покажат новите бледозелени листа, а трябваше да мине дори още повече време, за да натежат от узрели гроздове, за които Али се надяваше да ѝ донесат неин собствен Appellation Controlée^[2], който да ѝ помогне да се утвърди на конкурентния пазар за вина.

— „Тиха нощ“ — каза Пру тъжно.

— Това беше снощи. В навечерието на Коледа. — Али огледа внимателно един доста окаян на вид розов храст, засаден в края на редицата лози, за да улови първите насекоми и така да даде знак за заразяването на лозите, преди плодовете им да са пострадали.

— О, мили боже, забравих! Все още е Коледа! — Пру отново заплака. Високият ѝ сърцераздирателен хленч късаше сърцето на Али и принуди кучето да дотича обратно, да се спусне върху Пру и да оближе лицето ѝ.

— Лабрадорите са като разтревожени майки — каза Али. — Винаги са готови да те утешат, когато си в беда. Е, и ти си тъжна, Пру, но това не е краят на света.

— О, напротив! — Пру спря и погледна Али с късогледите си очи. — И вината за това е изцяло моя.

— Е, не съвсем — каза Али предпазливо, макар да трябваше да признае, че Пру изглежда ужасно. Бе с наднормено тегло, размъкната и неугледна, без грим и дълбоко нещастна.

Изпита вина заради мимолетната мисъл, че не би могла да обвини съпруга си, че я е изоставил заради друга жена, която, както бе казала самата Пру, изглеждала така, както тя самата преди няколко години.

— Вината е моя — проплака отново Пру. — Той отсъстваше толкова често и бях така самотна. Нямаме деца, нямаме дори куче като Лавли.

— Имаше приятели — настоя Али.

— Те бяха *негови* приятели. Можеш ли да се досетиш на чия страна ще бъдат при развода?

Али много добре знаеше за какво говори Пру.

— И така, той правеше секс с нея, а аз ядях все повече и повече, за да преодолея емоционалната криза — продължи да говори безизразно Прудънс. Тонът ѝ даваше ясно да се разбере, че признава проблема си, но смята, че няма решение за него. — Напълнях толкова, че старите дрехи вече не ми ставаха. Купих си нови, а после — още по-големи. Белъто с обикновени размери вече ми бе малко и трябваше да си купувам от специален магазин. *И започнах да нося бабешки кюлоти — нали ги знаеш онези, на които винаги се смеехме като деца.*

— Но ти винаги си била *красива* — каза Али, предана на приятелите си.

Пру бе нейна приятелка още от гимназията — а това бе време, за което Али не искаше повече да мисли. Тогава тя водеше собствените си битки. Трябваше да остави зад себе си Мери Алисън Рейчек, бедното момиче от Тексас, и да се превърне в Али Рей, филмовата звезда, а после да има силата да зарече всичко това — славата, успеха и парите. Всичко на този свят си има цена и Али бе платила своята. И ето, че отново бе открила момичето от детството си, съпруга си, любов и мир и тихия и спокоен живот, който ѝ подходеше. Али погледна Пру, която продължаваше да се взира сляпо в коледната нощ, и разбра, че трябва да ѝ помогне. Не можеше и да става въпрос да ѝ откаже помощта си. Али винаги бе добра с приятелите си.

— Чуй — каза тя, прегърна я през пълните рамене и я обърна към малката къщичка, в която двамата с Рон бяха започнали новия си живот с много пари и понякога с бурни кавги, както преди, но сега вече и с много любов. — Чуй, Пру Хилсън, ще заприличаш отново на себе си и това е. Ще престанеш да се тъпчеш, за да облекчиш болката, няма повече да се преструваш, че съпругът ти е верен, няма повече да бъдеш самотна. Съдбата ти е в твоите ръце, не в неговите. Казвам ти, Пру, двете заедно можем да го направим.

Страхата на къщата бе украсена с ярки разноцветни коледни лампички, а боровото дърво отпред блестеше от замръзналите по него бели снежинки, лъскави топки и фалшиви свещички. Мирисът от печената пуйка, която бяха хапнали на обед, все още се усещаше във въздуха. Лавли се спусна напред и този път се хвърли върху нисък и

широкоплещест мъж, който очевидно полагаше грижи да се поддържа в добра форма. Косата му бе гъста и тъмна, веждите му се срещаха над острия нос, а устните му бяха пълни и чувствени. Беше привлекателен като онези мъже, които прекарват много време на открито, и цялата им външност говори за сила и мъжественост — нещо, което бе привлякло преди години красивата Али Рей, която копнеше за силата, скрита в него, макар че той понякога играеше ролята на лошо момче. И си бе платил за това. Въпреки времето, прекарано в затвора, Рон беше нейната любов и винаги щеше да бъде. И тя знаеше без никакво съмнение, че Рон Перин я обича.

— Здравейте — каза Рон и се облегна на плета от неръждаема стомана, кръстоса крака и се вгледа внимателно в двете жени.

Пру Хилсън изглеждаше наистина зле, обаче той нямаше да ѝ позволи да прочете мислите му. Изражението на лицето му не се промени. Шията ѝ бе силно затлъстяла и около нея се димпеха кожени гънки, други покриваха гърдите, корема и бедрата ѝ. Беше облечена в нещо като кафтан в някакъв ужасен нюанс на червения цвят — като че ли отдаваше дължимото на коледния ден. Кестенявата ѝ коса висеше права и безжизнена до раменете ѝ, а лицето ѝ приличаше на розова пълна луна.

„Исусе!“, помисли си Рон, а на глас каза:

— Какво ще кажете за чаша бренди, момичета? Струва ми се, че всички имаме нужда от по едно питие.

Пру вдигна глава и изгледа с копнеж останките от пуйката върху барплота в кухнята.

— И може би сандвич с пуешко месо? — предложи и подуши месото така, както правеше в момента и Лавли.

Очите на Рон срещнаха тези на Али. Тя кимна, с което показваше, че няма нищо против.

— Добре — каза. — Али ще донесе брендито, а аз ще приготвя сандвичите.

— Благодаря ти. — Пру се настани до масата в кухнята, покрита със съвсем обикновена мушама на синьо-бели карета (Али бе казала, че така ѝ е по-лесно да почиства, тъй като двамата с Рон обичат да готвят и да се хранят там заедно.) И премести коледната звезда, засадена в саксия, за да вижда Рон.

— С майонеза, моля, и малко лютив сос. Ако е останал, разбира се.

— Разбира се.

Рон се зае да разрязва гърдите на пуйката. Не знаеше как да се държи с тази приятелка на Али, която бе част от безрадостното ѝ и омразно детство, но също така бе очевидно, че Али все още изпитва приятелски чувства към нея. Или поне е изпитвала такива в миналото. Пру се бе обадила в деня преди Бъдни вечер с молба да им гостува и Рон бе възразил. Той искаше двамата да са сами по Коледа. Това бе време, в което нямаше работа в лозята. И те дори мислеха да отидат някъде във ваканция, макар той да се съмняваше, защото им бе прекалено добре тук само двамата. Кой би помислил преди две години, че нещата ще се развият така? Господ се бе погрижил за тях и може би затова сега Али изпитваше нужда да се погрижи за тази своя някогашна приятелка.

— Съжалявам — каза Пру.

Рон вдигна поглед.

— За това, че нахълтах така във вашата Коледа. Не трябваше да го правя. Ще си тръгна утре и вие двамата отново ще бъдете сами и спокойни.

Рон не каза нищо. Продължи да реже пуешките гърди, после отрязва дебели филии хляб, които намаза плътно с майонеза, защото предположи, че Прудънс харесва сандвичите така. След това постави пуешкото месо, поръси с малко лютив сос, покри с другата филия, притисна и накрая разрязва сандвича на големи триъгълници. Помисли си, че се справя като истински професионалист, и си спомни отдавнашното минало — времето, преди да забогатее — когато бе момче, а животът бе много труден и му се налагаше да работи в заведения за хранене, в хотели през почивния сезон и в нощни клубове понякога. А ето, че сега приготвяше сандвичи за жена, която нямаше нужда от много храна. Тя имаше нужда от друг вид храна — за душата.

Али се върна с подноса с чаши, бутилката бренди и кутийка диетична пепси-кола за себе си. Остави го върху мушамата на синьобели карета, а Рон постави чинията със сандвича пред Пру. Лавли, бърза като светкавица, се настани на коляното ѝ, грабна един от вкусните триъгълници, глътна го за секунда и грабна втори, след което,

чула предупредителния вик на Рон, побягна, а Али избухна в смях, докато Пру гледаше унило остатъците от закуската си.

— Исусе! — възкликна Пру впечатлена. — Кучето е много бързо!

— Тя току-що ти направи услуга, като изяде половината сандвич. Помни го — каза Али. — Защото утре двете с теб ще ти изработим съвсем нов режим.

— Но аз ще си тръгна утре. Не мога да остана и да ви бъда в тежест — нито на вас, нито на когото и да било. Ще трябва сама да живея живота си.

— О, престани. — Али я изгледа втренчено.

Тогава Рон каза:

— Между другото, Али, телефонът ти звъня, докато беше навън. Успях да хвана само края на съобщението. Не проверих от кого, защото се досетих, че е от Съни Алварес. Звучеше така, сякаш е в беда.

[1] Deari (англ.) — мил, скъп. — Бел.прев. ↑

[2] Appellation Controlée — Appellation d'Origine Controlée (АОС), което се превежда като „контролирано указание за произход“, е френски сертификат, предоставен на някои марки вина, сирена, масла и други селскостопански продукти, указващ географския им район. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

Монте Карло. Вечерта на Коледа.

В бара на хотела бе тихо и спокойно. Там бяха само индийката с нейните елегантни приятели и Съни с нейната бъдеща приятелка, чиято яркочервена коса падаше на гъсти кичури над потайните ѝ сини очи.

Кити постави длан върху тази на Съни.

— Аз самата съм била в това положение няколко пъти — каза, навела глава и усмихната скромно, вдигнала поглед към нея. Този ѝ жест и изражение се повтаряха толкова често, че Съни ги смяташе вече за нейна запазена марка. Не беше сигурна, че харесва Кити Рат, не бе сигурна, че иска да бъде утешавана от нея, не бе сигурна дори, че иска да бъде „нечия“ приятелка просто защото е сама и отчаяна, тъжи по Мак и ѝ се струва, че всеки миг ще умре.

Но ето, че се чу да казва:

— Здравей. Аз съм Съни Алварес. — След това отпи щедра глътка шампанско, радостна, че поне може да поговори с *някого*. Али така и не ѝ се обади, принц Чаровен бе изчезнал някъде в Париж, а Мак... Е, Мак бе вероятно в Малибу и бе втренчил поглед във вълните на Тихия океан, питаше се къде ли е тя и защо, за бога, го е напуснала, след като само е отложил да се ожени за нея.

— Той ми каза, че не може да се ожени за мен — каза безизразно.

Кити Рат, изглежда, се интересуваше от историята ѝ и в същото време показваше съчувствие. Барманът напълни отново чашата на Съни, а тя направи знак да донесат чаша и на приятелката ѝ. Барманът дори не погледна Кити, когато остави чашата пред нея. Напълни я и върна бутилката в сребърната кофичка с леда.

Съни забеляза отношението му.

— Барманът познава ли те?

— О, идвам тук понякога. Удобно ми е, мястото е приятно за сама жена. Тук жената може да е просто себе си, да пие каквото пожелае и да мисли за каквото ѝ харесва.

— И какво, по-точно, е това?

Малките сини очи на Кити се свиха до големината на глава на топлийка, когато се засмя.

— За какво мисля? Или какво искам?

— И двете. — Съни отпи от шампанското, изведнъж заинтригувана. Чудеше се какъв ли ще е отговорът на Кити Рат. За такава невзрачна жена тя изглеждаше доста погълната от себе си.

— Е — каза Кити, без да бърза, и като че ли мислеше усилено какво да отговори. — Обичам да имам свобода. Имам доста голям успех в света на модата. Имам апартамент в Кан. И много приятели. Забавлявам се.

— Ти работиш? — Практичната Съни се питаше откъде идват парите за апартамента в Кан и животът сама.

Кити сви рамене и се наведе към Съни. Деколтетото на роклята ѝ се смъкна надолу и разкри силно подплатен син сутиен. Всяка жена от Лос Анджелис, каквато бе и Съни, би се запитала защо Кити Рат, след като е успяла и богата, не е увеличила бюста си. И защо не е поправила силно издадените си напред зъби. И не е избрала друг зъболекар, след като белите ѝ пломби така биеха на очи. Очевидно с каквото и да се занимаваше Кити, тя не печелеше достатъчно, за да е в тон с изискано място като Монте Карло.

— Имам партньор — обясни Кити. — Не ми е съпруг, а просто мъж, с когото имам „споразумение“.

— Искаш да кажеш, че си държанка?

В пресиления смях на Кити се долавяше нотка на гняв.

— Предполагам, че можеш да ме наречеш и така — каза рязко.

— Предпочитам да наричам подобна връзка, както правят европейците, уговорка. Той пътува често, но когато е тук, обичаме да правим много неща заедно. Специални неща — добави с отнесена усмивка, която трябваше да намекне, че е потънала в приятни спомени. — Но има и много неща, които предпочитам да правя сама. А какво ще кажеш за себе си, Съни Алварес? Защо не ми разкажеш историята си? Тук съм за теб и с удоволствие ще те изслушам.

— О, мили боже! — възкликна Съни, така благодарна, че има с кого да поговори, че историята просто се изля от устата ѝ. И тя разказа на Кити за Мак Райли, известния детектив и телевизионна звезда.

Разказа ѝ всичко. Предаде ѝ цялата си болка. И любов. — И всичко това — за нищо.

— Но ти си толкова прекрасна! — въздъхна Кити, изпълнена с възхищение. — Как е възможно Мак да не те иска?

Съни преглътна сълзите си. Скри лицето си във вече мократа козина на Тесоро, ясно усещайки погледа на красивата индийка.

— Не зная, Кити — каза, а после през главата ѝ изведнъж мина неприятна мисъл. — А ти, с всичките ти приятели, какво правиш тук сама в коледния ден?

Очите на Кити отново станаха потайни.

— Поканена съм на парти по-късно и просто минавам оттук. В Кан. Всъщност трябва вече да тръгвам.

— Коледно парти? — Съни изпита завист към тази непозната жена.

— Казах ти, че имам много приятели. А сега може би имам още една приятелка в твое лице. Разбирам какво преживяваш. Защо двете не обядваме заедно утре? А после да пазаруваме? Нали разбираш, да се позабавляваме, да си поговорим по женски, такива неща?

Самотата е като болест, тя те побеждава напълно в моменти на слабост. И Съни се съгласи с голямо желание и очевидно нетърпение.

Кити отново я потупа по ръката — с такова съчувствие, че Съни ѝ бе благодарна. Кити грабна чантата си „Шанел“, голото ѝ бедро проблесна за миг, и в следващия момент скочи от високото столче.

— До утре тогава. Ще те взема по обед.

Съни я гледаше как излиза от бара — тя подтичваше странно, със събрани колене, червените подметки на обувките ѝ от „Луботен“, прекалено високи за нея и неподходящи за неугледната ѝ рокля, се показваха, сякаш за да подчертаят колко ѝ липсва класа. И Съни запита, за един кратък миг, дали Кити не е проститутка, но после побърза да отхвърли неприятната мисъл. Тя бе прекалено обикновена.

Маха също гледаше след Кити. Не знаеше какво е намислила, но знаеше, че не е нещо добро, защото усещаше колко уязвима е Съни. Стана и отиде при нея. Сведе поглед към малкото кученце в скута ѝ.

— Предполагам, че си францужойка — каза с прекрасния си напевен глас. — Французите винаги водят куче със себе си. Но пък поведението ти е различно от тяхното. Сигурно си американка.

— Така е — призна Съни предпазливо.

— Извини ме, че се натрапвам, и ми позволи да се представя. Казвам се Маха Мондрагон.

Маха я изгледа преценяващо. После каза:

— Почувствах, че е необходимо да те предупредя. Внимавай с тази жена.

Кити Рат ли имаше предвид? Озадачена, Съни я гледаше втренчено. Маха каза:

— Някои от нас могат да подушат покварата. Тя има особен и характерен мирис. Просмуква се в атмосферата. Имай ми доверие.

Така изумена, че не можеше дори да проговори, Съни отпи нервно от шампанското си.

— Мила моя, имам да ти кажа и нещо друго, което е особено важно. Запомни го. Не трябва да се страхуваш от бъдещето. Вземи всичко, което животът ти предлага. Не пропускай нито една възможност.

Маха постави нежно ръце върху раменете на Съни.

— Имай ми доверие — каза отново.

После се поклони, навеждайки красивата си глава, и се върна на масата си при тримата си приятели. Не погледна назад. Тръгнаха си заедно. Съни, почувствала остра пробождаща завист, реши, че ще вечерят в компания, наслаждавайки се на една задушевна Коледа. А тя бе сама в бара на хотела.

В този момент влезе принц Чаровен.

ГЛАВА 12

Огромната тежест, която притискаше сърцето на Съни, се вдигна.

— *А ти* как се озова тук?

— Магия. — Той взе дланта ѝ в своите, наведе се и я целуна. Изсветлялата му от слънцето тъмноруса коса падна над очите му, когато вдигна глава и я погледна.

— Казах ли ти, че си много красива? Дори с тези ужасни ботуши?

— Много са удобни.

— Сега, когато съм тук, вече няма да имаш нужда от тях.

В погледа му се четеше надежда. И, да, Съни бе права, очите му бяха лешникови на цвят, обсипани със зеленикави точки. Странно, тя нямаше никаква представа кой е той, с какво се занимава и откъде е. Но и нямаше значение. *Той* се интересуваше от нея достатъчно, за да я потърси и види отново. *Беше тук*. А Мак, известният частен детектив, който можеше да подуши престъпник от петдесет крачки, не беше. Въпреки факта, че на телефона ѝ имаше поне две дузини неприети обаждания от него.

Както и да е, сега не бе времето да мисли за мъжа, изоставил я пред олтара. Е, почти. Освен това, какво ѝ бе казала току-що Маха Мондрагон — че не трябва да се страхува да приема възможностите, които животът ѝ предлага. Принц Чаровен определено бе една от тези „възможности“.

Беше облечен в черно кашмирено сако и бяла ленена риза, отворена при врата. Ръкавелите му бяха закопчани, но не стегнати. Кожата му имаше онзи златист загар, който можеш да придобиеш само в открито море и на плажа и макар че Съни бе златно калифорнийско момиче, се чувстваше бледа и в плен на зимата в сравнение с него. Тя забелязваше всяка, дори най-малката подробност в него — лешниковите му очи, тъмнорусата му коса, твърдите устни, силната, добре очертана брадичка, едва доловимия чужд акцент. Все още не знаеше нищо за него и, странно, но това бе част от неговия чар.

— Ела с мен — каза принц Чаровен и Съни се плъзна от високото столче на пода, пхна кученцето под мишница и закрачи до него.

Не мислеше за Мак. Всъщност въобще не мислеше. Знаеше само, че е в Монте Карло, до привлекателен мъж в едва ли не празен ресторант късно в коледния ден. В момента поне не ѝ се налагаше да мисли за Мак и за приключилата си връзка с него. Не беше сама. Принц Чаровен бе всичко, от което имаше нужда. Някой, с когото да бъде „за момента“.

— Сигурно си магьосник. За да дойдеш да ме намериш и да преобърнеш деня ми, да не кажа *живота* ми.

Усмивката му можеше да разтопи всяко сърце.

— Съжалявам, но съм просто смъртен. В това няма никаква магия. Знаех къде си. Проследих те от Париж, защото не можех да понасям самотата.

Тя кимна.

— Прекалено е болезнена.

— И така, коя *по-точно* си *ти*, вълшебна принцесо? — запита той, докато сервитьорът наливаше златисто вино в чаши с форма на лале.

— Позволено ли е вече да говорим истината?

— Знам, че на мен ми е позволено. Гледаш право в Едуардо Йохансен, обикновено по-известен като Еди, наполовина бразилец, наполовина швед. Трябва да избереш коя половина ти харесва повече.

— Интересно име — каза тя. Гледаха се дълго и мълчаливо, седнали един до друг в сепарето на изискания ресторант.

— Вдигам тост за теб, Сонора Скай Кото де Алварес. — Допря леко чашата си до нейната.

— Вече знаеш името ми.

— Не можех да те забравя за нищо на света. Непрекъснато те виждах, заспала в самолета, така уязвима и ранима, със засъхнали сълзи по бузите. Не знаех дали е от шампанското, или съм те отегчил дотолкова, че съм те приспал. Знаех само, че ще трябва да разбере.

— Знаеш ли *защо* бях сама и плачех?

— Ако искаш да споделиш с мен, ще бъда повече от щастлив да науча. Обещавам да проявя разбиране.

Не помнеха как и кога, но бяха поръчали храна. И ето, че сега сервитьорът поставяше пред тях димящи купички *soupe au pistou*. До ноздрите им достигна прекрасният аромат на босилек. Нито един от двамата не взе лъжицата си. Съни каза:

— Знаел си, че бягам?

— Беше очевидно. Според онова, което сподели с мен в самолета — купила си билет в последната минута, нахвърлила си малко вещи в куфара си, взела си кученцето си и не си знаела къде ще отседнеш, като стигнеш в Париж. И фактът, че бе така разстроена...

— Зачервените ми от плач очи, предполагам.

— Зачервени, да, но красиви.

Този път Съни се засмя.

— Разбира се, ти беше прав, бягах. И все още бягам. От женитбата, която вече няма да ми се случи.

— Изоставил те е пред олтара?

Беше ред на Съни да свие рамене и този път остро деколте на нейната рокля, толкова различна от тази на Кити Рат, се смъкна и разкри твърдите ѝ закръглени гърди. Те нямаха нищо общо с холивудските имплантанти. Те бяха истински, макар че когато бе още едва тринайсетгодишна, завладяна от ездата и конете, никак не желаше да бъде жена. Разбира се, след това тя бе открила каква власт ѝ дават гърдите над мъжете и с какво удоволствие могат да дарят собственичката си при докосване — и особено това на Мак.

Каза:

— Мак винаги има някаква важна работа. И този път имаше. И отмени сватбата. Не бе за първи път, но бе за последен.

— Но въпреки това, ти все още го обичаш.

— Не знам — каза Съни едва чуто, със задавен глас.

— Да, обичаш го. Любовта ти е част от случилото се, защото те определя като жена и човек. Обзалагам се, че не се отказваш толкова лесно от любовта, Съни Алварес.

Тя отпусна глава и косата ѝ, като черна коприна, се спусна над лицето ѝ. И го скри.

— Знаеш ли какво? — Еди затъкна нежно косата ѝ зад ушите, освободи внимателно кичура, който се бе заплел в диамантената ѝ обеща — една от двете, подарени ѝ от Мак миналата Коледа. — Ние двамата, ти и аз, имаме подобни истории.

Погледът ѝ се спря върху лицето му и тя преглътна сълзите. Едва.

— Домът ми е в Стокхолм, но бизнесът ми ме принуждава да пътувам по целия свят. Пътувам прекалено много, и прекалено често отсъствам от дома. И накрая съпругата ми не можеше повече да понася самотата. Намери за себе си нов живот. В момента двамата сме в процес на развод.

— Обичаш ли я все още?

— Винаги ще я обичам.

— Защо, тогава, си готов да се разделиш с нея?

— Защото, моя сладка Съни, тя заслужава да бъде свободна или да намери мъж, който да я направи щастлива.

— Сигурно сте били щастливи в началото?

— Всяко начало е заредено с енергия и щастие. Любовта, страстта, лудият копнеж.

Погледът му се сля с нейния. Съни познаваше този поглед и почувства предупредителното пърхане в корема — едновременно сладостно и опасно. „Не се впускай в това“, предупреди сама себе си. „Не започвай играта, Съни, още си прекалено уязвима. Сама“.

Той я потупа по ръката, обърна се и заговори на сервитьора, който донесе нарязано пиле за кучето, дремещо в краката им. Съни все още мислеше над думите на Еди. Знаеше, че е по-добре да смени темата.

— И с какво, по-точно, се занимаваш, мистър Йохансен?

— В бизнеса с кораби съм. Танкери, товарни съдове, такива неща. Доста скучно за човек като теб, свикнал с блясъка и вълненията на Холивуд.

Съни се засмя.

— Нима никой никога не ти е казал истината за Холивуд? Че по-често е дори по-скучен от корабния бизнес?

— Но на теб ти харесва.

— Да, признавам, обожавам Холивуд. Обичам Калифорния. И Малибу, и дома си, от който се разкрива гледка към пристанището и яхтите. Винаги съм искала да плавам на яхта.

Вибрирането на мобилния ѝ телефон я извади от трансa, в който бе изпаднала. Беше Али. Съни прие обаждането.

— Али, о, Али... — проплака.

— Какво има? *Наистина* ли напусна Мак?

— Да. И имам нужда от теб. Може ли да дойда да те видя утре?

— Къде си?

Съни й каза.

— Аз ще дойда при теб. Ще бъда там утре вечер. Не мисля, че мога да се измъкна оттук по-рано. Чуй, запази ми стая. Двойна.

— Това означава ли, че Рон ще дойде с теб?

— Не, ще доведе приятелка от училищните си дни. Не бях я виждала от години, а ето, че тя ми се обади точно преди Коледа, за да ми каже, че има нужда от помощ. Не прави нищо друго, освен да плаче, откакто е дошла, и се страхувам да я оставя сама. Както и да е, ще ти разкажа историята, когато дойдем. Трябва да знаеш, че не си единствената, която се нуждае от помощ в момента.

— О, Али, говориш като своето ново „аз“. Знаем, че ще успееш да помогнеш на всички ни.

Смехът на Али бе познат на хиляди почитатели на киното.

— Хей, помниш ли, само преди две години те запитах: „Съни, била ли си някога с разбито сърце?“. А ти отговори отрицателно. Но аз бях съкрушена тогава, мила моя Съни. И си спомням чувството много добре. Тук съм за теб, независимо какво ще стане.

Съни подсмръкна тъжно, спомнила си онзи момент. Погледна Еди. Той очевидно се опитваше да не подслушва.

— Благодаря ти, Али. Знаех, че мога да разчитам на теб.

Да прекъсне разговора си с Али, бе като да прекъсне връзката си с живота. Реалността я връхлетя с нова и неподозирана сила. Съни хвърли поглед на непознатия, с когото вечеряше. Мъжът, дошъл специално, за да я открие. Мъжът с магията в очите. Странно, но тя бе сигурна, че докосването му също ще бъде вълшебно. Знаеше, че е по-добре да си тръгне. И да си легне. *Сама*. Думата, която всяваше ужас у нея, но срещу която трябваше да се изправи тази вечер. Извини се с умора, причинена от разликата във времето, и го увери, че трябва непременно да си легне.

О, господи, надяваше се, че няма да сметне това за покана. Макар че само преди няколко минути можеше да бъде. Тя бе емоционална жена, поставена в положение, в което бе особено уязвима.

Той повика сервитьора, уреди сметката, хвана я за ръката и я изведе от красивия ресторант, окъпан в златиста светлина.

Съни просто не можеше да повярва колко е галантен. И колко привлекателен. И секси. Отново усети пърхането дълбоко в корема си.

— Трябва да ти благодаря за това, че ме спаси два пъти.

Той се усмихна.

— Може би друг път ще опитаме отново. Утре трябва да замина за Париж.

— Но ще се върнеш? — Ето че отново говореше импулсивно и нетърпеливо, издаваше мислите си.

— Да.

Въпреки предупредителния глас на разума, Съни се наведе и го целуна. Устните му ласкаво я привлякоха. Бавна и нежна целувка.

— Ще се върна веднага, щом мога — обеща той. После прекоси огромното фойе и изчезна през стъклената врата.

Много скоро Съни се пъкна в огромното легло с ментовозелените чаршафи и изтощена, веднага заспа с Тесоро на възглавницата. Последната ѝ мисъл беше за Мак. И за Еди Йохансен. Но, странно, не сънува нито един от двамата. Защото Кити Рат изпълваше мислите ѝ, както и странното предупреждение на Маха Мондрагон. От главата ѝ не излизаше и съветът на красивата Маха да приема всички възможности, които животът ѝ предлага.

ГЛАВА 13

Този бе най-важният „случай“ в целия му живот и Мак Райли, супердетективът, беше озадачен и затруднен. Нямахше представа къде е Съни.

Току-що бе разговарял по телефона с очарователната майка на Съни, която се казваше Флора, беше хипи, носеше цветчета хибискус в русата си коса и общуваше с природата под луната на Санта Фе. Разхождаше се сред кактусите на пустинята, без да се страхува от койотите и гърмящите змии, които очевидно не я смятаха за заплаха и не я нападаха. И, разбира се, беше разговарял още с бащата на Съни, красивия мексиканец и собственик на ранчо, който, с гъстата си посребрена коса и добре поддържани мустаци, приличаше на латиноамерикански актьор от уестърн.

Двамата винаги бяха готови да помогнат на Съни и Мак, макар че се различаваха. Майка ѝ беше като същество от друга планета, а баща ѝ — земен и практичен. Разтревожиха се, когато Мак ги запита дали не знаят къде е дъщеря им.

— Искаш да кажеш, че не е с *теб*! — Флора бе изумена. — Тя ни каза, че ще отиде на някое специално място за Коледа. Каза още, че е тайна.

— Предположихме, че ще бъде с теб — изгърмя гласът на баща ѝ.

— Разбира се, вие двамата сте се скарали за нещо. — Майка ѝ винаги знаеше всичко.

— Може и така да се каже, макар че бе по-скоро разногласие, а не *кавга*.

Обикновено Мак не се опитваше да се измъкне с фалшиви извинения, но не искаше да ги тревожи и определено не искаше да им каже, че дъщеря им е изчезнала.

— Не се безпокойте — каза уверено. — Знам къде може да е. Ще ви се обадя по-късно.

— Побързай, чуваш ли? — Гласът на Флора криеше остра нотка. — Нека ти кажа нещо, Мак Райли, вие двамата със Съни сте прекалено хубава двойка, за да оставите връзката ви да се разруши. Да го знаете от мен — когато отношенията са толкова хармонични, никога не се отказвайте. Защото любовта си има своите закони и според тях човек никога няма да намери онова, което има в момента.

Мак остави телефона. В Малибу бе все още Коледа.

Вълните се блъскаха в скалите отвън, дъждът трополеше по прозореца и караше Пират да наостря любопитно уши. В камината колебливо гореше слаб огън, който не бе достатъчен да стопли стаята, още по-малко — да сгрее сърцето на Мак с коледна топлина.

Прегърна Пират, който се бе сгушил в него. И се запита къде ли бе отишла Съни. В някой спа център, може би? Но какво би могло да бъде по-потискащо от спа процедури по Коледа — време за празници, което Съни много обичаше. На Карибите? Тя не бе този тип жена, а имаше и толкова много други острови. В Париж, където двамата бяха толкова щастливи заедно само преди няколко месеца? Но Париж бе прекалено далеч, за да е просто място, където да избягаш. Щеше да е много по-лесно да е потеглила към Лас Вегас или към долината Напа. Обаче Съни нямаше приятели на нито едно от тези места, а имаше много добра приятелка във Франция.

Без дори да се замисли за деветчасовата разлика във времето, Мак вдигна слушалката и набра номера на Перин.

— Да? — В гласа на Рон се долавяше нотка на изтощение и Мак веднага се почувства виновен. — Трябваше да се досетя, че си ти. — После добави: — Какво те забави толкова, детективе?

— Искаш да кажеш, че Съни е там?

Рон въздъхна.

— Виж, не знам какво става между вас двамата. Знам само, че Съни е споделила с Али, че те е напуснала. Мак, да не би да има друга жена в живота ти? Добре, добре, добре, няма нужда да ми казваш *защо*, проклет идиот такъв. Какво не е *наред* с теб? Справяш се с работите на всички други, но не и със своите собствени. Имаш едно от най-красивите и добри момичета в света. И знаеш ли какво ще ти кажа, докато си на телефона, Мак Райли, ако не искаш да се ожениш за нея, просто ѝ го кажи, не я измъчвай така. Ще ти кажа и още нещо,

приятелю. Няма да ѝ се наложи да чака дълго, някой друг ще я грабне и никога вече няма да я видиш.

Рон казваше истината. Мак прокара разсеяно длан през косата си, а в очите му се четеше единствено отчаяние. Пират, който бе до него, нададе тъжен вой.

— Съжалявам — каза Мак.

— Не *ми* казвай, че съжаляваш, глупчо! — изрева Рон. — Кажиго на *нея*.

— И как бих могъл? Дори не знам къде е.

Рон отново въздъхна.

— Добре. Не трябва да го правя, но в името на приятелството и заради всичко, което означаваш за мен и за Али, заради всичко, което си сторил за нас...

— Спасих живота и на двамата ви — напомни му Мак, оказвайки му натиск.

— *Включително* и това, ще ти кажа. Съни се обади на Али. Преживява стрес. Тя е в хотел в Монте Карло. Али ще се срещне с нея там. С Али ще бъде и друга нейна приятелка от училище, която също е отчаяна и която наистина има нужда от помощ. И така те двете ще спасят не само Пру, но и Съни.

Рон му каза името на хотела, после добави:

— Заради добрите стари времена, искаш ли да ти изпратя частния си самолет?

— Благодаря за предложението, но вероятно ще успея да хвана полет на „Еър Франс“ още тази вечер. Никой не лети по Коледа.

— Помисли за горивото, което ми спестяваш — каза Рон с усмивка. — И чуй, приятелю, този път направи каквото трябва. Окей?

ГЛАВА 14

На сутринта след коледния ден Съни бе събудена от потока слънчева светлина, която проникваше през пролуката между завесите. Бе оставила прозореца отворен — малко, но достатъчно, за да влезе свеж въздух. За разлика от Тихия океан, Средиземно море бе кротко и не се чуваше оглушителният рев на вълните. Морето бе едва ли не неподвижно, синьо като небето и понякога дори по-синьо, особено вечер непосредствено след залез-слънце, когато морето и небето се сливаха при хоризонта и сякаш самият въздух придобиваше неонов отблясък.

Тя излезе на малката тераса и сведе поглед към армадата бели яхти, изпълнили пристанището, и към гладкото спокойно море, по което блестяха диамантени точки светлина, към палмите и обикновените дървета и оживлението, което цареше до известното казино с двете кубета близнаци. Тесоро замаха с опашка и започна да вие. Съни облече тениска и анцуг, нахлупи бейзболна шапка на рошавата си коса, грабна кученцето и взе асансьора до фойето.

Пиколото ѝ се усмихна, а портиерът каза:

— *Bonjour madame, et ca va la petite?* — Кое то, както Съни знаеше от пътуването до Южна Франция миналата година, означаваше: „Как е, малката?“. Кученцето обожаваше вниманието, което французите му засвидетелстваха, и през цялото време махаше радостно с опашка.

Съни прекоси тичешком площада и излезе на променадата, която следваше извивката на пристанището и линията на закотвените яхти. Питаше се защо Мак още не я е открил. Дали въобще я търсеше? В гърдите ѝ бушуваха страх да не го изгуби и гняв. Тъжно си помисли, че никой не знае, че „разбитото сърце“ е точно такава — болката бе физическа и толкова силна, че усещаше двете половинки на сърцето си, натежали като олово.

Не погледна колко е часът, като излезе от хотела. Дори не сложи часовника на китката си, просто се наслаждаваше на топлината на

зимното слънце, което топлеше гърба ѝ, докато тя тичаше редом с кучето. След това видя стенен часовник. Бе единайсет и трийсет, а Кити Рат щеше да я вземе в дванайсет, за да се отправят на покупки.

Спря, за да разгледа яхтата, чийто екипаж миеше палубите, изтупваше възглавничките и я приготвяше за пристигането на собственика. Запита се дали Еди е в Париж в момента и кога ще се върне. И, като че в тон с мислите ѝ, блекберито ѝ звънна.

Беше той. Тя притисна телефона до гърдите си. Не биваше да отговаря веднага. Всичко бе прекалено трудно и, опасно. Обърна се и затича към хотела.

Взе душ и подсуши набързо косата си, сложи малко руж на бледото си лице и обичайното дневно червило на устните си — „британско червено“ на „Л’Ореал“ — облече бели дънки и черна тениска и праметна бял кашмирен пуловер през раменете си, а на краката си обу черни обувки с равна подметка и сложи единствено бижу големите златни халки на ушите си (докато през цялото това време Тесоро я чакаше нетърпеливо и опъваше каишката), тя най-после си позволи да изслуша съобщението на Еди. То бе съвсем кратко.

— В бара. Довечера. В осем и трийсет.

Съни отново притисна телефона до гърдите си. Трябваше ли да отиде? Задаваше си този въпрос и в асансьора, докато слизаше към фойето, за да посрещне Кити.

Кити я чакаше пред хотела в малък бял „Фиат“ с испански номер.

Кити знаеше всички хотели и барове по лазурното крайбрежие, където подбираше мишените си — мъже или жени. До този момент обаче изнудването не се бе оказало достатъчно доходно, за да се оттегли в онзи бар в Марбела, Испания, за който копнееше. Тя нямаше дори собствено жилище и дължеше наема за три месеца. Освен това, имаше нужда от „Ботокс“ и „Рестилейн“, а трябваше да плати и на дерматолога си. Нямаше време за губене.

Монте Карло бе твърде далеч от Вилнюс, столицата на Литва, където бе родена Кити Рат. Това обаче бе доста отдавна — преди повече години, отколкото би искала да признае. Тя си спомняше с обич детството си на балтийското крайбрежие. Дупето ѝ замръзваше, докато

мъжете, с които майка ѝ живееше — женитбата никога не беше възможност за нея — ловяха риба в студените води на това Северно море. Първият спомен на Кити бе за студа. Вторият ѝ спомен бе за омразата, която изпитваше към жената, към която се обръщаше с „майко“. А любимият ѝ спомен бе за деня, в който напусна пристанището на Балтика, на път към нов живот с млад мъж, който твърдеше, че е лудо влюбен в нея и на когото, петнайсетгодишна, тя отдаде девствеността си, макар не и невинността си, тъй като Кити Рат никога не би могла да бъде „невинна“.

Актът на „любовта“ — както го бе нарекъл младият мъж, чието име тя вече беше забравила — не означаваше нищо за Кити. Той бе просто начин да премине от точка А до точка Б. А когато стигна до точка Б, за сметка на онзи млад мъж, продължи бързо напред, без дори да го информира, че го напуска.

Но тогава тя бе шестнайсетгодишна. Едва.

Опашка от мъже — млади, стари, привлекателни и нетърпеливи или дебели и женени, нямаше значение — бележеха шестването на Кити през обикновени и секс клубове на онези балтийски страни. Тя прекоси Полша, Украйна, Унгария и Хърватска и накрая се озова в Париж, където се сближи с професора по медицинските науки, който работеше с нея в болницата, в която, след безброй лъжи и фалшиви документи, бе успяла да получи работа като помощник в аптеката. По онова време кестенявата ѝ коса бе боядисана червена — макар и не толкова ярка, каквато бе днес. С розовите си бузи и очарователната усмивка, тъй като тя не разкриваше двете евтини протези отпред, с красивите и здрави ръце и бедра, към които се добавяха свежата ѝ младост и очевидното ѝ благоразположение към секса, тя имаше определен сексапил.

Остана при професора шест месеца и накрая избяга в Лондон, за да търси други жертви. Взе със себе си няколко шишенца с лекарството, което бе известно като „хапчетата на изнасилването“ и за които бе научила от професора, който бе добър учител, че могат да доведат човек до състояние на полусъзнание и да го направят особено податлив на сексуална експлоатация. Всъщност „жертвата“ не можеше да мисли разумно и не можеше да предприеме физическо действие, за да се защити. Докато бе така упоена, можеше да ѝ бъде причинено всичко.

Кити никога не бе познала сексуалното задоволение, но употребата на тези хапчета ѝ даваше усещане за власт, което бе едновременно опияняващо и ужасяващо. Щеше да бъде лесно. Кити не изпитваше чувства към никого, освен към самата себе си. Знаеше какво ѝ доставя удоволствие. Подозираше, че убийството също може да се включи в този списък.

Сега, докато Съни вървеше към нея, тя се усмихваше нетърпеливо, усещайки инстинктивно уязвимостта ѝ. Имаше чувството, че би могла да ѝ причини какво ли не.

— Здравей. — Двете евтини протези на Кити проблеснаха в бяло, докато се усмихваше подкупващо.

Съни се запита защо не ги бе сменила, щом имаше собствен бизнес.

— Здравей! — извика в отговор, затича надолу по стъпалата и седна в колата до Кити, облечена в розова, прилепнала по тялото и разкриваща белите ѝ бедра, рокля.

— Мисля, че изглеждаш по-добре днес — каза Кити и хвърли на Съни бърз поглед, преди да потегли.

— Така е.

— Той обади ли ти се? Отсъстващият любим, имам предвид.

— Безброй пъти.

Кити натисна спирачките, като стигнаха светофара, който светеше червено, и гумите изскърцаха.

— Но ти не си му отговорила?

Съни поклати глава.

— Не съм.

— Красив ли е той, твоят любим?

— Аз мисля, че е.

Макар да бе заета да гледа движението по пътя, Кити хвърли кос поглед на Съни.

— А останалите жени смятат ли го за привлекателен?

— Не питам другите жени какво мислят за него. — На Съни не ѝ харесваше посоката, в която бе поел разговорът. Не искаше да разговаря за Мак с тази жена и да слуша многозначителните ѝ въпроси. Но нима не бе тази причината за присъствието ѝ тук? Бе дошла, за да сподели, да изхвърли мислите за Мак от главата си, да премисли сегашното си положение и да реши какво ще прави. Да се

опита да се справи с чувството за самота след цели четири години в компанията на Мак...

— Предполагам, че го намират привлекателен — призна. — Мак е знаменитост заради телевизионното си предаване. Изглежда точно така, както детективските романи са ни втълпили, че трябва да изглежда частният детектив — дълбоки сини очи, твърда черна коса, която винаги стърчи, защото той непрекъснато прокарва длан през нея. И има прекрасни ръце, силни и загорели...

— И стегнато тяло? — запита Кити.

Изненадана, Съни призна, че тялото на Мак е стегнато.

— В такъв случай, сигурно ти липсва. И сексът с него, искам да кажа. — Кити отново хвърли кос поглед на Съни и паркира пред „Сивият Албион“ в Кан. Засмя се и добави с дяволит тон: — Ако ти липсва секс, знам точно как да се погрижа. Искам да кажа, жената не може да живее без секс, само защото е напуснала мъжа си. Няма причина да е така, нали?

— Наистина не съм мислила по този въпрос. — Гърбът на Съни се бе сковал от смущение. Едва познаваше тази жена. Какво ли искаше да каже с това, че наистина знае как да се погрижи?

— Е, пристигнахме — каза Кити. — Да започнем с „Гучи“. Всички известни марки имат магазини тук. Има и други изискани магазини малко встрани от главния булевард. Можем да ги обиколим всичките, като направим почивка за обяд.

Кити намести очилата си, хвана Съни под ръка и двете излязоха на слънчевата светлина. Влизаха и излизаха от различни магазини, обаче умът на Съни не бе зает с пазаруването. Мислеше за Али, която трябваше да пристигне същата вечер, и за Еди и за това, как щеше да се справи със ситуацията. Али никога не би разбрала защо се е забъркала с Еди. Всъщност Съни нямаше да се осмели да ѝ каже. Отговорът дойде със звъна на телефона ѝ.

— Ще имаме гости за вечеря днес и не мога просто да я отложам. Имаш ли нещо против ние да дойдем утре? — каза Али.

— Кои сте тези „ние“?

— Ще взема със себе си Пру Хилсън, стара приятелка от училище. Разказах ти за нея. Тя ще има нужда от нашия експерт по Холивуд, за да се съвземе.

— А какво ще кажеш за моето сърце?

— То е моя грижа, скъпа. Ще се видим утре. Дръж се. Обичам те.

Съни обядва в компанията на Кити на терасата на хотел „Мартинес“. Отпиваше от чашата си с розе и хапваше от печеното пиле с подправки, после, тъй като не бе хапнала почти нищо предната вечер, изведнъж усети силен глад и поръча превъзходно сирене, загърнато в кестенови листа — „Сен Андре“, любимото ѝ — и още твърдо овче сирене, което имаше вкус на розмарин и бе поднесено с кифличка с божествена коричка, от онези, за които двамата с Мак понякога мечтаеха, седнали на верандата на къщата му в Малибу, като в същото време им се искаше да са във Франция. О! Как ѝ се искаше Мак да е при нея сега и да хапват от сиренето „Сен Андре“, както и от овчето, тъй като бяха твърде различни на вкус и твърдост. Второто, колкото и обикновено да беше, също задоволяваше вкусовите усещания.

Огненочервената коса на Кити блестеше на слънчевата светлина, докато тя забиваше не изискано зъбите си в кифличката. Пълните ѝ и по селски груби ръце хващаха здраво като лапи. Тя се усмихваше на Съни, докато дъвчеше.

— Прекрасна е — каза. — Не знаех, че съм чак толкова гладна.

Изглежда Съни иззад стъклата на очилата, чиито рамки бяха с марката на „Гучи“. Чантата ѝ „Шанел“ бе на стола до нея, а обещите ѝ „Диор“ проблясваха на ушите ѝ.

— Така ти съчувствам — каза и потупа нежно Съни по коляното. — Преживяваш тежък момент и се надявах, че нашето малко развлечение ще ти помогне да забравиш. Е, може би не да забравиш, но поне да не мислиш за това известно време.

Каза го така мило, че Съни бе трогната. Всъщност, ако се изключеха страстта ѝ към луксозните магазини и склонността ѝ да говори за секс, Кити Рат бе безвредна. Но все пак, в подсъзнанието на Съни дремеше странното предупреждение на Маха Мондрагон: „Покварата има особен и характерен мирис“.

Кити я остави пред хотела ѝ, след като я целуна и по двете бузи. Даде ѝ телефонния си номер, изчака я да го запамети в блекберито си и каза:

— Може би ще се видим по-късно. Възможно е да имам път насам, никога не се знае.

Обаче мислите на Съни вече се бяха понесли към срещата ѝ с Еди същата вечер. Дали да отиде, или не? И дали Мак въобще се опитваше да я открие? Искаше Али да дойде и да я спаси.

ГЛАВА 15

Еди Йохансен не получи съгласието на Съни за срещата с него. Разбира се, трябваше да остане в Париж, защото имаше работа, но силен импулс го теглеше към Монте Карло.

„Истината е“, помисли си Еди, седнал в бара на хотела същата вечер, петнайсет минути преди непотвърдената му среща със Съни, „че никога не съм срещал жена, която така опасно да показва чувствата си“. Повечето жени се тревожеха и грижеха единствено за себе си. Интересуваше ги как изглеждат, какви дрехи обличат и се тревожеха за всяка подробност. В тази категория включваше и съпругата си, която скоро щеше да бъде бивша, но той продължаваше да я обича, макар вече да не можеше да живее с нея. Разводът щеше да бъде грозно събитие. Юта щеше да обвинява и да предявява претенции, които Еди бе твърдо решил да не оспорва. Бе казал на адвокатите си по развода, че ще ѝ позволи да вземе каквото пожелае, макар че те настояваха да го защитават. Нещата в момента бяха в твърде взривоопасно положение, тъй като Юта се канеше да му измъкне всичките пари и да получи настойничеството над двете им деца.

Еди също бе в момент от живота си, когато бе много уязвим. Беше самотен, емоционално отворен за нежната тъмнокоса красавица — *доверието*, което изпитваше към Съни Алварес още от първия миг, в който я зърна в самолета. Харесваше му отношението ѝ. Веднага се бе досетил, че бяга от съпруга си, но тя му се бе доверила достатъчно, за да заспи до него. В живота му бе имало и други жени, освен Юта. Но нито една от тях не бе като Съни.

Барът на хотела бе оживен. Сега бе времето на разпродажбите след Коледа и групички жени седяха на високите столове, тапицирани със сив велур, до бара, обградени с пазарски чанти, и отпиваха от бледорозовото си мартини, говореха развълнувано за отбивките, които бяха успели да получат от цените, смееха се щастливо — така, както само пазаруването може да развесели жените. Елегантната красива индийка, която Еди бе забелязал снощи сама до масата в ъгъла, отново

пиеше шампанско. „Тя е истинска дама“, отбеляза мислено Еди. Пиеше само добро вино. Надяваше се, че има с кого да го сподели. Погледите им се срещнаха за секунда — нейните очи бяха тъмни и красиви — после тя извърна глава и го остави със странно обезпокоителното чувство, че може да прочете мислите му. И дори нещо повече... че го *познава*.

В друг ъгъл седяха група мъже, приближили глави и внимателно заслушани в деловия план, който се разкриваше пред тях. Тази вечер работеха двама бармани. Единият бе среброкосият мъж, който бе зад бара и предната вечер, а другият бе млад, висок и слаб, китките му се подаваха от ръкавите като две пръчки, докато приготвяше мартинитата.

Еди отпи от водката с лед, която бе поръчал, въпреки че бе в бара по-скоро за да не е сам, отколкото заради алкохола. Вече бе опиянен от мисълта, че ще бъде със Съни. Погледна часовника си. Оставаха пет минути до осем и трийсет.

Разхлаби вратовръзката си — тъмножълта с небиещи на очи мотиви — и разкопча най-горното копче на синята си риза. Носеше същото кашмирено сако, с което бе и преди, а тъмнорусата му коса бе все още мокра от душа. За жените, кацнали върху високите столове пред бара, които му хвърляха погледи над ръбовете на чашите си, той бе доста привлекателен.

Поне веднъж Съни бе оставила кученцето си да спи изтощено на леглото. Беше сама. Влезе в бара точно когато стрелката на стенния часовник отбеляза осем и трийсет.

Лицето на Еди се озари от усмивка, когато я видя да върви към него с онези нейни дълги прекрасни крака. Точно тогава пред хотела се разрази истински ад. Завиха полицейски сирени, пожарни коли, още патрулки.

Уплашени, жените ахнаха и се запитаха една друга:

— Дали са терористи? Някой е заложил бомба? Със сигурност не и тук, в Монте Карло.

Съни се затича към Еди, той я прегърна и тя се облегна нервно на него. Не така бе очаквала да се появи на сцената. Мислеше, че ще бъдат само двамата, че ще разговарят тихо. Канеше се да каже на Еди, че макар да изпитва силно привличане към него, няма да се видят повече. Щеше да го увери, че е нейният спасител, че единствено

благодарение на него е успяла да запази разсъдъка си през тези два дни и колко е щастлива, че е получила целувката му. Тяхната единствена, но истинска целувка. Щеше да му каже още, че няма да я забрави и че също така винаги ще помни и него.

През бара премина всеобща въздишка на облекчение, когато воят на сирените отмина нататък. Индийката направи знак на сервитьора да ѝ налее втора чаша шампанско.

— Какво мислиш, че се е случило? — запита Съни, останала без дъх от мириса на кожата на Еди, когато той се наведе и я целуна по бузата.

— Вероятно просто фалшива тревога.

Не искаше тя да мисли за терористи тази вечер. Искаше да мисли за него. Тя седеше до него на високото сиво столче пред бара, прекрасна в семплата черна рокля. Вместо ботушите, носеше сатенени сандали с високи токчета и красива панделка отпред. Краката ѝ изглеждаха тънки и крехки като тези на състезателен кон. Той я запита какво би искала и когато тя отговори, той поръча шампанско „Гранд дейм“.

— Екстравагантно. — Съни му се усмихна, когато сервитьорът отвори бутилката.

— Тази е нощта на екстравагантностите. — Той вдигна чашата си и срещна погледа ѝ. — Не съм забравил целувката от последната нощ. Всъщност, Сонора Скай Кото де Алварес, споменът за нея ме доведе обратно тук.

Съни си пое дълбоко дъх. Трябваше да сложи край на това, преди да са навлезли в дълбоки води, или, казано с други думи, да задуши всичко още в самото начало.

— Не мога да гарантирам повече целувки — побърза да каже.

Той кимна.

— Добре. Къде би искала да вечеряме? Знам прекрасен японски ресторант в Кан, а можем да опитаме и онзи на плажа в залива Хуан, където сервират превъзходна риба. Или, ако си уморена, можем отново да хапнем тук, в хотела.

Телефонът му зазвъня тихо, той се извини и се извърна. Младият барман напълни чашите им с шампанско и каза на Съни:

— Имало е обир в бижутерията „Фонтанът“. — Смръщи вежди разтревожен. — Израснал съм тук, в Монте Карло, и никога не са се

случвали подобни неща. Точно по тази причина хората избират да живеят тук — не се страхуват, както е в градове като Мексико сити или Сао Пауло.

Съни обърна глава към Маха Мондрагон, която я поздрави.

— Помните ли ме, мадам Алварес? — каза Маха. — Разговаряхме снощи.

— Разбира се. — Как въобще би могла да забрави загадъчното предупреждение и съвета за бъдещето.

— Може и да ви се стори странно, мадам, но позволете ми да обясня. Привлечена съм от вас, защото виждам, че сте в беда. Вашата уязвимост ми напомня за мен самата — такава, каквато бях преди много години. Вашето емоционално състояние крие опасности. Нека ви кажа, мадам Алварес, че ако имате нужда от помощ, аз — тази *непозната* може би ще кажете — ще ви помогна.

Съни погледна в красивите ѝ очи и видя там доброта, но и някаква загадъчност. Маха Мондрагон бе разбрала съвсем правилно състоянието ѝ и положението, в което се намираше; знаеше, че Съни е в беда, че се намира на опасна територия с Еди, както и с Кити.

— Не знам какво да кажа, освен „благодаря“ — прошепна.

— Въпреки че не се познаваме, мислете за мен като за приятелка, на която можете да се доверите — каза тихо Маха.

— Но коя сте вие? — запита Съни.

— Аз съм дизайнер на бижута. — Маха посочи легендарната си огърлица от тежко злато, инкрустирана с рубини в златен обков и диаманти, които бяха като звезди сред планети. Огърлицата бе наистина забележителна.

— Моите бижута са единствени по рода си. Произведени са ръчно от превъзходни индийски майстори — мъже, чиито семейства са в този занаят от векове. И, повярвайте ми, те са истински хора на изкуството. Продавам изделията си на изискани и скъпи магазини из Европа. Бизнесът ми се разраства и имам нужда от помощ. Помните ли, снощи ви казах да приемате възможностите, които животът ви поднася. Е, тази вечер, мадам, аз ви предлагам шанс.

Еди, който все още говореше по телефона, повдигна вежди, за да се извини на Съни. И продължи да говори. Маха каза:

— Гледам ви и виждам жена в беда. Но виждам също така жена, на която може да се има доверие. Затова ви предлагам работата. Това

ще е нещо много различно от онова, с което сте свикнали, но много вълнуващо, защото ще пътувате до Индия.

Съни каза изумена:

— Но аз вече имам работа. Имам собствена компания за връзки с обществеността и трябва да се грижа за бизнеса си. Трябва да се върна в Лос Анджелис...

— Новата работа няма да отнема цялото ви време. В случай, че решите да приемете, разбира се — добави Маха с усмивка, която разкри съвършени бели зъби. — Аз трябва да оставам в Европа за все по-дълги периоди и имам нужда от доверен човек, който да извършва пътуванията и да взема бижутата ми от Раджастан — не се тревожете, всичко ще бъде законно и цялата стока ще бъде декларирана в митниците. Ще трябва да се върнат в Индия непродадените бижута, за да бъдат изработени в друг дизайн. Естествено, всички бижута са изключително скъпи — може би не толкова, колкото диамантите, които, както току-що чух, били откраднати от бижутерия „Фонтанът“.

Маха погледна изуменото изражение на Съни и отново се засмя.

— Виждам, че вече ви изморих. А и приятелят ви чака. Съжалявам, че наруших спокойствието на вечерта ви, но ми обещаите нещо, мадам Алварес — че ще помислите над предложението ми. В замяна ви обещавам, че ще имате солидни доходи и вълнуваща работа. — Красивите ѝ тъмни очи срещнаха тези на Съни. — Освен това — добави тя тихо, — знам, че виждам жена, която отчаяно се нуждае от вълнения в живота си. Доверете ми се, ще откриете всичко това в Мумбай.

Като докосна леко с коприненомеката си длан голата ръка на Съни, Маха се върна на масата си, великолепна в сарито си от тъмносин шифон, обточено с аквамаринени мъниста, което се плъзгаше по тялото ѝ при всяка стъпка. Маха Мондрагон бе истинска красавица.

ГЛАВА 16

Али и Пру бяха успели да пристигнат в първоначално определения ден и се канеха да изненадат Съни.

— Чуй ме, Пру — каза Али, докато, хванала приятелката си за ръката, я дърпаше през летището в Ница. — Ти си в Южна Франция. И ще се срещнеш с най-скъпата на сърцето ми приятелка, жена, която не толкова отдавна ми спаси живота — тогава, когато ме дебнеше убиец.

— Четох за това в „Ню Йорк Таймс“ — каза Пру, останала без дъх. Пуфтеше задъхано и се опитваше да догонва Али, която бързаше напред. — За бога, Али, малко по-бавно!

Али закрачи с нормална бързина. Навикът да галопира ѝ бе останал от времето, когато все се опитваше да убегне на папараците. Те я дебнеха и улавяха дори сега, когато вече не беше филмова звезда. Е, ако се изключат двете малки роли, които бе изиграла тук, във Франция. Вече започваше да харесва сценариите на френските филми и да се възхищава на режисьорите. Странно, тези два филма намираше за най-хубавите и смислени в своята кариера, макар че сега истинската ѝ „любов“ бе лозето ѝ. И Рони.

Милият Рон Перин, съпругът ѝ, който бе готов да се откаже от всичко, за да я направи щастлива, да я обича. Рони бе единственият, който можеше да я накара да се почувства отново като младо момиче, каквото беше, когато я бе срещнал той и ѝ бе помогнал да се изкачи по стълбицата на успеха. Да, това бе преди повече от двацет години. Той беше копеле, но тя го обичаше.

Тази вечер се беше обадила на Рони, който, тъй като частният му самолет „Чесна“ бе на ремонт в сервиз, незабавно им беше поръчал малък самолет и им бе осигурил директен полет до Ница. Беше казал, че не си струва да изкарва големия самолет за толкова кратък полет, макар че би го направил, ако тя настоява. Али не бе настояла. Тя искаше само да стигне до Съни възможно най-скоро. И ето ги тук порано, отколкото Съни ги очакваше.

Непрекъснато си повтаряше, че не е възможно Съни да е напуснала Мак, че никога не би го направила. Мак и Съни бяха двойка, наистина влюбени един в друг в най-добрия смисъл на думата. Съни бе сексапилна, забавна и умна, караше „Харли“, имаше магистърска степен от „Уортън“ и собствена компания за връзки с обществеността. И обичаше Мак Райли до смърт. Така бе от мига, в който се бяха срещнали на парти в Малибу и погледите им се бяха кръстосали през стаята. Мак също се бе влюбил в нея веднага. Той обичаше своята Съни дори повече, отколкото обичаше кучето си Пират, а това вече говореше много. Мак с радост би умрял за Съни, но не бе готов да се откаже от разследванията, от грижата си за жертвите на престъпления, да им помага, да открива убийците, да събира отново изгубени души в телевизионното си предаване... да разследва престъпленията, от които другите са се отказали.

— Мисля, че той се страхува от обвързване — каза Али на Пру, докато вървяха към редицата чакащи лични автомобили, чиито шофьори държаха табелки с имена.

— Кой? — запита Пру, благодарна за минутката отпих. Беше увеличила значително теглото си през последните няколко месеца и вече не се чувстваше като самата себе си. Струваше ѝ се, че живее в нечие чуждо тяло. Дори косата ѝ вече не изглеждаше като нейната. Лицето ѝ приличаше на пълната луна, която се виждаше през стъклената врата и осветяваше в сребристо Ривиерата.

Какво *правеше* тя тук, на Ривиерата, земята на банските костюми и хубавите, сексапилни жени и дори още по-горещите мъже? Защо просто не бе казала на Али, че ще си остане у дома, а не да се разхожда из изискания курорт Монте Карло, облечена в този противен кафтан? Е, дрехата бе мека, изработена от фина коприна и кадифе, но в нея тя изглеждаше точно такава, каквато беше — приятелката с наднорменото тегло на бляскавата филмова звезда.

Но нали точно затова Пру се бе обадила на Али. Тя инстинктивно знаеше, че Али ще успее да ѝ помогне. Али винаги е била красива — дори като дете в гимназията бе истинска красавица. И как само мразеше нахаканите момчета от малкия град, които непрекъснато я ухажваха, правеха ѝ неприлични предложения, а после, отхвърлени, говореха за нея лоши неща, за които Пру знаеше, че не са истина. Али беше „чиста и девствена като току-що паднал сняг“, както

гласи поговорката. После сключи неудачен брак с богат възрастен мъж, а по-късно, унижена и огорчена, се разведе и продължи напред. Тогава Пру бе изразила надеждата си, че в бъдеще я очакват само хубави неща и че тя на всяка цена ще бъде щастлива. И Али, ако се изключат малкото нещастни моменти в кариерата ѝ и във връзките ѝ с мъжете, бе успяла. Обаче нещата не се бяха развили толкова добре за Пру.

— Ето го и него! — Али махна с ръка на шофьора, който държеше табелка с името „Перин“, и той побърза да вземе чантите им. Тази на Али бе малка, а на Пру — голяма. Светкавиците на фотоапаратите на папараците блеснаха в лицата им и Али отново сграбчи Пру за ръката и буквално затича нататък.

Пру седна с благодарност в колата, като подпъхна дългата си пола под краката си, които бяха единствената нейна част, останала слаба и стройна. Все още имаше хубави крака, макар че сега бяха скрити като всичко останало. Мразеше този червен кафтан, който трябваше да е в тон с Коледа, но сега само ѝ напомняше за сос от боровинки. А и със сигурност не подходдаше на цвета на кожата ѝ, която бе станала прекалено розова.

— Утре ще ти купим нови дрехи — каза Али и се обърна да я погледне.

— Ха! Едно одеяло от онези, с които завиват конете, ще ми свърши работа, струва ми се.

— Е, поне ще бъде в приятни цветове! — засмя се Али и Пру, винаги готова да заплаче от самосъжаление, откри, че се смее заедно с нея.

Пру свали прозореца и подуши въздуха.

— Мога да се закълна, че подушвам жасмин.

— Така е — съгласи се Али.

Пру отново подуши въздуха.

— Но нали е декември?!

— Но това тук е Ница, една от цветарските столици в света. Тук има растения и цветя, каквито никога няма да видиш в Щатите по това време на годината. О, Пру, това място, Ривиерата, Лазурният бряг, както и да го наречеш, е специално. Притежава магия, която може да излекува всички болести. Кълна се, че може, както се казва в Библията, да излекува душата. Повярвай ми, Пру, повярвай и в себе си, защото ще си тръгнеш оттук като нова жена.

Пру поклати глава. Беше предпазлива. За нея вече нямаше полети и красиви дрехи. Съпругът ѝ я бе измамил, беше я изоставил заради друга жена. Тя вече не хранеше надежда, че ще намери някой друг, който да я обича, защото бе толкова дебела и грозна. О, господи, никога повече нямаше да бъде обичана! Никога вече нямаше да спи в прегръдките на мъж, да познае интимността на твърдо мъжко тяло до своето.

— Това няма да се случи — каза твърдо.

— Имай ми доверие. — Али я погледна, без да я докосне. Не искаше Пру да избухне отново в сълзи. Не и сега, когато колата вече спираше пред хотела и млади мъже в бели униформи се спуснаха да им отворят вратите.

— Добре дошли в Монте Карло — каза портиерът. — Добре дошла отново, мис Рей.

— Мадам Перин — поправи го с усмивка Али. — И благодаря.

Нямаше нужда да се регистрират. Самият управител, в костюм и папийонка, отиде да поздрави Али.

— Дадохме ви апартамента на последния етаж, мадам Перин. Очарователен е и мисля, че ще ви хареса.

— О, много мило от ваша страна! — Али благодари с усмивка. Все още се държаха с нея като с филмова звезда, въпреки че се бе „пенсионирала“ от Холивуд.

— Гледах последния ви филм, френския, „Les Etrangers sur la Plage“. Играта ви беше много добра.

Али кимна и отново благодари.

— Много се радвам, че ви е харесал.

Като влязоха в апартамента, Пру се огледа изумена и възкликна, че той е просто великолепен.

— Трябва по-често да пътувам с теб. — Излезе на терасата, която обграждаше целия апартамент. Внезапно, тишината отново бе прорязана от острия рев на полицейски сирени и линейки. Управителят се извини.

— Има някакви проблеми в Монте Карло тази вечер. Обрали са известна бижутерия. Много съжалявам. Това никога не се е случвало тук.

— Била съм в Ню Йорк — каза Пру. — Свикнала съм с това.

Но Али не беше. Сега тя бе провинциално момиче — такава, каквото винаги бе искала да бъде. Обожаваше пълната тишина на нощите в провинцията — тишина, която, ако останеш неподвижен и се заслушаш, се изпълня с различни звуци: шумоленето в тревата, гукането на гълъб, шепота на вятъра в клоните на дърветата, тихия звук от падането на листата върху земята. В провинцията, както се бе оказало, никога не бе съвсем тихо.

Али запитва управителя за номера на стаята на Съни. Той ѝ го даде и я информира, че доколкото му е известно, мадам Алварес е в бара.

— Има компания.

Али се запитва кой ли е въпросната компания. Нима Мак я беше изпреварил? Ако бе така, вероятно Рон му бе казал къде е Съни. По дяволите, Рон *не биваше* да прави това. Трябваше първо тя да говори със Съни. Сега шансовете да разбере истината бяха сведени до нула.

Обърна се и погледна Пру, която бе все още на терасата в този ужасен червен кафтан, който би могъл да загърне и жена, два пъти подебела от нея. В куфара, на Пру сигурно имаше също такива огромни дрехи, достатъчни за месец отсъствие от дома.

Сви рамене. В момента спорът за дрехите не бе приоритетът в дневния ред.

— Хайде, Пру! — извика. — Напудри носа си и среши косата си. И се наметни с това. — Подаде ѝ тънък прозрачен шал, изтъкан от най-фин кашмир в светлосив цвят, за който Али се надяваше, че ще смекчи яркостта на кафтана с цвят на боровинки и неприятния розов оттенък на кожата на Пру.

— Къде отиваме? — Пру гледаше със съмнение сивия шал. Беше се надявала да вземе душ и да поръчат храна в стаята.

— Нямаме време за спорове — каза Али, облече черна жилетка върху тениската и я закопча чак до врата си. С русата коса, прибрана в конска опашка, черните панталони и обувките с равни подметки, изглеждаше като осемнайсетгодишно момиче.

— В бара.

ГЛАВА 17

Маха се върна на масата си и погледна часовника си, а после — към входа. Лека бръчка на загриженост прорязваше съвършеното ѝ чело. От мястото си виждаше част от фойайето и вратата на ресторанта и също така държеше под око Съни и привлекателния мъж, чието име, както бе успяла да научи, беше Едуардо Йохансен.

Маха четеше перфектно езика на тялото на Съни: тя бе заинтригувана, но се въздържаше. Маха се питаше защо полага такива усилия да се въздържа с толкова привлекателен мъж. Може би Едуардо беше женен и срещата бе тайна — среща през зимата в Южна Франция. Това се струваше интересно на Маха, но се надяваше, че няма да е толкова интересно за Съни, че да провали плановете ѝ за нея.

В бара влезе помощничката ѝ, Шарън Барнс. Шарън бе австралийка и надвишаваше метър и осемдесет на обувките си с високи токчета, а освен това изглеждаше зашеметяващо като модел, каквато и бе по-рано през живота си. Но сега приближаваше четирийсет. Годишите не ѝ личаха, но пак бе прекалено стара, за да бъде модел. Кариерата ѝ и без друго не беше кой знае колко успешна, като се имаше предвид, че бе хит на подиума само един сезон. Оттогава Шарън пътуваше по света и работеше в страните от Източна Европа, организираше кастинги за модели и ръководеше собствената си малка агенция в Прага. Нямахте кой знае какъв успех и в бизнеса, докато не срещна Маха преди три години.

Никога не бихте могли да наречете Шарън красива с нейните прекалено силно изразени черти и много късо подстригана коса, с прекалено дългите и тънки крайници, обаче тя имаше красиви тъмнозелени очи и съвършено извити вежди.

Шарън хвърли поглед на Маха и без да поздрави или да я целуне, се отпусна на съседния стол и направи знак на сервитьора.

— Скоч! — каза отсечено и думата прозвуча като лай. — С лед. И нека бъде двоен.

Маха не каза нищо.

Шарън барабанеше нервно по страничната облегалка на стола.

— И така? — запита накрая Шарън, повдигнала въпросително вежди.

Сервитьорът донесе скоча и отново напълни чашата на Маха с шампанско. Индийката като че ли бе пристрастена към него. И към парите, разбира се.

— Всичко е наред — каза Маха.

— Господи, умирам за цигара. — Шарън отметна глава назад, а лицето ѝ доби страдалческо изражение. Кое то доста ясно показваше към какво е пристрастена Шарън.

— Винаги можеш да излезеш навън и да изпушиш една.

— Сигурно се шегуващ. — Шарън отпи щедра глътка от скоча. — Да стоя отвън като една от онези руски проститутки с поли до задника, а отдолу дори без белъо, да пуша и да гледам мъжете? Не мисля.

Маха се засмя на думите ѝ и на австралийския ѝ акцент.

— Ти си винаги така спокойна и щастлива — изръмжа недоволно Шарън.

Маха намести синьото сари на раменете си с маслинова кожа.

— Не виждам защо да бъда нещастна.

Шарън премести дамската си чанта и пазарската чанта, върху която пишеше „Джоузеф“, от скута си на съседния стол.

— Виж какво си купих — каза и извади семпъл кашмирен пуловер. — Сив, като тези столове.

— Интересно — отбеляза Маха, но всъщност не мислеше така и Шарън се усмихна. Маха беше майстор на съдържаните изказвания.

— От разпродажба — каза Шарън. — С четирийсет процента отстъпка от цената.

Маха кимна и вдигна ръка, за да поздрави двамата мъже, които бяха тук и предната вечер, придружени от ниска жена с кестенява коса, в скъпи дрехи и с оранжева чанта с марката на „Хермес Бъркин“ в ръка.

— Виждам, че и ти не можеш да устоиш на никоя разпродажба. — Маха целуна леко напудрената буза на жената и долови аромата на парфюма ѝ.

— Те са добро развлечение и почивка от ежедневието — каза тя и прегърна Шарън, докато двамата мъже стискаха ръката на Маха. Не я

целунаха, отнесоха се с нея с уважението, което се полага на работодателя.

— Къде оставихте колата? — запита Маха.

— Пред казиното — отговори високият мъж.

Маха гледаше Шарън, която, поддала се на пристрастеността си към цигарите, извади от чантата си пакет и запалка и тръгна към вратата.

— Ще се присъединя към проститутките! — извика през рамо, с което накара Маха да се засмее на глас, а останалите — да се втренчат в нея от изумление.

После, както и другите групички бизнесмени в бара, те събраха глави и заговориха — каква ирония, като се имаше предвид какво бе станало малко по-надолу по улицата — за бизнеса си с бижута, макар че бижутата на Маха никога не се продаваха в класически бижутерии като „Фонтанът“.

Навън, където Шарън пушеше цигарата си и крачеше нервно напред-назад по площада, ревът на сирените все още се носеше в нощта. След малко тя запали втора цигара от фасата на първата, каза си, че най-вероятно ще умре от рак на белия дроб, но че тя не дава и пет пари, после затвори очи и покри уши с длани, за да не чува пронизителния вой на сирените.

ГЛАВА 18

Летището на Ница беше оградено от полицейски кордон, когато Мак пристигна. Въоръжени войници проверяваха всеки пътник. Сирените виеха в далечината, а над главите им кръжаха хеликоптери. Нямахше съмнение, че е станало нещо сериозно.

„Банков обир“, предположи Мак. Но този регион бе един от най-безопасните в света... Тук със сигурност не би могло да се случи нещо подобно. Мислеше за това, докато чакаше на опашка пред имиграционните служби. Беше Коледа и предпазливостта на всички бе понижена, хората празнуваха с духа на божията воля в сърцата си. С изключение на така наречените лоши момчета. А те винаги са знаели как да се възползват от ситуациите на занижена бдителност.

— Обир на бижутерия — каза някой отпред. Мълвата се разнесе бързо по цялата опашка.

— В Монте Карло. Една от скъпите бижутерии, „Картие“ или „Фонтанът“.

„Интересно“, помисли си Мак, „обир на бижута по Коледа. Някой ще получи хубав подарък“. Нямахше намерение обаче да се забърка в каквото и да било разследване. Бе тук, за да намери Съни.

Когато мина на зелената светлина в митницата, в ръка с малката пътническа чанта, в която бе нахвърлял набързо нещата си, преди да потегли към летището — беше Коледа и движението не беше натоварено — беше спрял, както и всички други, и се наложи да чака цели десет минути, преди да бъде претърсен и да може да продължи.

Бързаше през основната зала за пристигащи пътници към редицата таксите, когато видя полицейския инспектор, когото познаваше от миналата година, когато бяха работили заедно по серията кражби на предмети на изкуството, случили се по крайбрежието на Ривиерата. Инспекторът изглеждаше измъчен и напрегнат и Мак разбра, че каквото и да се бе случило, то е голям и опасен удар.

Извика му и инспекторът се обърна, вдигна ръце нагоре за поздрав и каза:

— Трябваше да предугада, че ще те видя тук. Ти си като черния гологан, който никога не се губи. И се връщаш, за да ме преследваш отново.

— Не, не — усмихна се Мак с мисълта за „Вилата на Виолет“, която бе наел миналата година. — Но този случай ми се струва по-сериозен от онзи, който разследвахме тогава.

— Така е, *mon vieux*, повярвай ми, така е. — Инспекторът изглежда остро Мак, обаче не го запитва защо е тук без Съни. Той бе французин и беше дискретен. Вместо това каза: — Всички пътища са блокирани. Не можеш никъде да отидеш.

Мак му каза накъде е тръгнал.

— В такъв случай, по-добре ела с мен. Аз се връщам в града. Обрали са и друга бижутерия от веригата „Фонтанът“. В района вече не са останали много бижута, а преди това, в навечерието на Коледа, направиха и няколко много успешни удара в Париж. Хайде, Мак, ела с мен. Ще те оставя пред хотела.

Като минаваше с висока скорост покрай патрулните полицейски коли и се провираше през автомобилите, спрели на червените светофари, инспекторът даваше информация на Мак за обирите.

— Два града тук, във Франция. Плюс по един обир в Лондон, Рим, Берлин, Милано...

— Цялата тази плячка ще трябва да бъде скрита или разпределена — каза Мак. — Имаш ли някаква представа кого използват?

— Не. — Инспекторът сви гневно рамене, а после грижливо приглади униформеното си сако. Намести шапката си под по-добър ъгъл и погледна през прозореца към светлините на хеликоптера, който претърсваше крайбрежието.

— Никой не знае как ще успеят да се измъкнат с всичките тези диаманти, без да ги разрежат. А така ще намалят стойността им наполовина. От другите скъпоценни камъни — смарагди и рубини — ще успеят да се освободят достатъчно лесно, защото вече имат хора за това. Обаче диамантите са друго нещо.

— На колко се оценяват, според вас?

Инспекторът си пое дълбоко дъх.

— Само една от огърлиците, взета при обира в Париж, струва над дващест милиона. Взели са още пръстени, всеки от които струва

стотици хиляди лири. Както и скъпоценните камъни, които още не са били инкрустирани в бижута. — Той отново сви рамене. — Е, бижутерии като „Фонтанът“ пазят в тайна стойността на бижутата си дори от нас вероятно защото се укриват от данъчните власти. Но, повярвай ми, Мак Райли, говорим за стотици милиони.

— Но как е възможно това да се случи тук, в Монте Карло? — Мак не се сдържа и добави: — Това със сигурност е най-безопасното място на земята.

— Разбира се, както и Цюрих, който също е един от най-сигурните градове в Европа. Както и да е, не знаем с абсолютна точност какво са взели тази вечер. Използват един и същи модел — жени, облечени в изключително скъпи дрехи и с маски на Мерилин Монро, ако можеш да повярваш. Отвлекли са охраната при вратата, стреляли са в камерата, взели са мобилните телефони на всички и са заключили вратата след себе си. Алармата не се включила и въобще нямало и намек, че е станало нещо нередно, докато не минал минувач, който видял, че вътре свети, а персоналът лежи на пода. Тогава тя ни се обади.

— Тя? — Мак го погледна въпросително. Мислеше, че е бил мъж.

— Да. Беше жена. Анонимно обаждане. Каза, че не искала да се замесва, но че нещо не е наред в бижутерия „Фонтанът“. Моите хора обградиха мястото. Всъщност целият район е опасан от кордон. Изпратихме линейки.

Мак повдигна вежди.

— Има ли жертви?

— Така изглежда. — Тонът на инспектора беше едновременно мрачен и остър. — Ето, пристигнахме — добави, когато голямата кола задмина площада и пое по булеварда към мястото, оградено с жълта полицейска лента. Наблизо бяха две линейки и дузини полицейски коли, чиито сини лампи светеха. От другата страна на улицата чакаха две пожарни коли, а полицаите фотографи бяха заети да правят снимки от всички възможни ъгли. В бижутерията светеше и Мак виждаше униформените мъже вътре.

— Съжалявам, че няма да мога да те закарам до хотела ти — каза инспекторът, извади мобилния си телефон и заговори със свой колега, който бе вътре. — Имат нужда от мен тук.

Мак му благодари и слезе от колата. Халогенните лампи изведнъж заляха сцената на местопрестъплението с непоносимо ярка бяла светлина. Докато гледаше, отвътре изнесоха черен чувал и го натовариха в черната каравана, за която Мак бе сигурен, че бе от Отдела по съдебна медицина. Усети познатото свиване на стомаха от гняв. Копелетата бяха убили някого, вероятно охраната или някоя невинна продавачка. Господи, на какво ли не е способен човек за пари! За някои животът не струва нищо, сравнен с милионите долари.

Обърна се и започна бързо да се отдалечава. Полицайте му правеха път, защото бяха видели пристигането му с колата на своя шеф. Чуваше се воят на още приближаващи се полицейски коли.

Ярката бяла светлина се стопи в нежния мрак на Лазурния бряг, когато той ускори още повече крачка. Мислеше единствено за Съни. Тя беше тук. Дватамат щяха отново да се намерят, той щеше да ѝ каже колко много я обича и какво означава тя за него. Щеше да се ожени за нея, когато тя пожелаеше. Само се молеше на бога още да го обича. Беше направил така, че да си отиде от него, но се молеше това да не е краят.

Шарън крачеше напред-назад по площада, пушеше втората си цигара и размишляваше на кое изкушение да се поддаде — дали да влезе обратно в бара и да се наслади на скоча с лед, или да изпуши още една цигара. Потрепери, като чу сирените и видя отблясъка на халогенната светлина на изток. Беше едновременно привлечена и отблъсната от нея.

Видя привлекателен мъж с чанта в ръка да крачи към хотела. С несъзнателно, но привично женско движение приглади полата си, придърпа яката на черното си кожено яке и я задържа с ръката си, на която нямаше нито един пръстен. Огромните ѝ диамантени обеци проблеснаха на светлината на уличната лампа. Погледът ѝ го проследи. А той дори не я забеляза.

Шарън присви очи и го загледа как крачи спокойно и отмерено, как леко изкачва стъпалата. Беше готова да се закълне, че го познава отнякъде.

Кити Рат бе принудена да паркира на две пресечки от хотела заради полицейския кордон и да отиде до него пеш. Тя също видя мъжа и по описанието на Съни веднага се досети, че това е Мак Райли. Изглежда го с одобрение. Бе прекалено привлекателен, за да го пропусне — толкова привлекателен, колкото и онзи, който правеше компания на Съни в бара онази нощ. Може би дори по-секси от него. Страхотно. Двама мъже са винаги по-добре от един. И тъй като Съни бе прекалено наивна или прекалено глупава, тя щеше да има поле за игричките си. А Кити обожаваше игрите. Всъщност по този начин си изкарваше прехраната.

ГЛАВА 19

Както винаги, Пру умираше от глад и Али знаеше, че е по-добре да ѝ поръча храна, както и да занесе нещо за хапване на Съни, която вероятно също умираше от глад, макар и по причина, различна от тази на Пру — тя въобще не се сещаше за храната, докато Пру имаше неутолим апетит. Не повярва на очите си, като видя Мак да прекосява фойето.

— О, мили боже. — Али стисна Пру за пълното рамо. — Изпреварил ме е.

— Кой? — Пру нагъна сивия шал над гърдите си в опит да изглежда по-слаба.

— Мак Райли, разбира се.

— Шегуваш се! — Пру присви късогледите си очи в опит да види нещо през широкото фойе, чийто под бе покрит с мрамор. — Винаги гледам предаването му. Толкова е хубав... Искам да кажа, в добрия смисъл, не е някакъв смахнат или надут самохвалко, просто е хубав.

— Да, такъв е — съгласи се Али. — Освен когато става въпрос за брак. Тогава не е нито хубав, нито мил. И какво ще правя сега? Виж, дава чантата си на пиколото. Няма дори да отиде в стаята си, а направо в бара.

— Но там е и Съни.

Пру бе така развълнувана, че кестенявата ѝ коса бе като наелектризирана без обичайното тупиране и пръскане с лак. Пру полагаше тези грижи за добрия вид на косата си вече две десетилетия и все още не можеше да приеме факта, че тази прическа вече не е на мода. Сега, разбира се, тя вече не си правеше този труд и косата ѝ просто висеше безжизнено.

Али и Пру гледаха как Мак върви към бара. Пред него вървеше млада жена — стройна блондинка в къса бяла рокля — и в ръка държеше букет лилии. На главата си носеше диамантен полумесец, а

парфюмът ѝ бе с мирис на жасмин, както долавяха дори от петдесет крачки разстояние.

А зад Мак, буквално по петите му, вървеше друга жена. Тя бе с огненочервена коса, която отразяваше зашеметяващо светлината. Тя подтичваше със ситни крачки, а полата на оранжевата ѝ права рокля се повдигаше леко нагоре по пълните ѝ бедра, на рамото ѝ се люлееше чантата „Шанел“, а на ушите ѝ висяха обеци „Диор“.

Зад нея вървеше трета жена — висока, извисяваща се на високите си токчета, притиснала към врата си яката на черното си кожено яке. Тя бе пушачка, както подсказваше кашлицата ѝ, която чуваха от мястото си.

— Е, какво ще кажеш? — каза Али. — Мак като че ли си има цял ескорт жени.

— Какво ще правим? — запита Пру, очарована от мисълта да се срещне с Мак Райли.

Али се замисли. Не трябваше ли да им позволи да поговорят насаме, да си изяснят отношенията? Обаче се тревожеше. Съни беше объркана, не мислеше трезво, а Али знаеше, че когато сърцето на една жена е разбито, тя въобще не може да разсъждава. В това състояние в главата на жената се въртят просто откъслечни мисли: ... *той каза...* *той направи така...* *аз му казах...* *той ми каза...* *не биваше да постъпвам така...* *това...* *онова...* Не можеше да остави Съни сама, да не ѝ помогне.

— Ще се прокраднем в бара и ще се настаним до маса в ъгъла, където няма да ни виждат. Ако реша, че има проблеми, ще отида да им помогна.

ГЛАВА 20

Съни не можеше да повярва, че булката отново нахлува в бара, все още в бялата рокля, все още притиснала към гърдите си букета вече увехнали лилии. Тя отново се настани на един от високите столове пред бара и заповяда:

— Мартини. С лед. *S'il vous plait.*

Младият барман я изгледа преценяващо и сви рамене. В бара влизаха какви ли не клиенти и от какви ли не социални слоеве. Дори от висока класа като тази тук. Булката отметна глава назад и изпи напитката си на една дълга глътка, пое си дълбоко дъх, вирна брадичка и излезе, като се размина с Мак Райли на входа.

Изненадан, Мак се обърна и я изгледа като се питаше какво прави сама в бара. Погледът му улови този на жената на средна възраст с огненочервената коса зад него. Тя му се усмихна.

Еди Йохансен знаеше, че е силно привлечен от Съни. За който и да е мъж щеше да е трудно да ѝ устои. Съни беше красива, но у нея имаше и нещо повече. Тя притежаваше естествен чар, лекота на обноските, около нея витаеше усещането за интересна жена, което откъсваше мислите му от проблемите около развода и го връщаше към живота, в който съществуваха и забавленията. Искаше да я вземе в прегръдките си, да целуне пълните ѝ устни, за които бе сигурен, че имат сладък вкус. От цяла вечност не бе изпитвал това към жена. Ако само успееше да я накара да повярва, че има живот и след като годеникът ѝ я е напуснал, може би щеше да има бъдеще за тях...

Съни се облягаше доверчиво на него, казваше му колко се радва на компанията му.

— Но... — Тя се поколеба и го погледна тъжно. На Еди не му харесваше това „но“.

— Но какво? — Покри дланта ѝ със своята. — Но какво, Съни. Каза ми, че си напуснала Мак, че всичко между вас е приключено.

Видях колко нещастна беше. Не мога ли поне да те утеша?

— Повярвай ми, ти си единственият мъж, който може. — Съни усещаше натиска на дланта му. Не можеше да позволи това да продължи. Не трябваше. Извърна поглед. И, шокирана, видя Мак.

Не би могъл да бъде никой друг в тази избеляла тениска и това старо кожено яке. Брадичката му бе потъмняла от наболата брада, косата му бе рошава, а очите — уморени.

Еди разбра кой трябва да е този мъж. Отдръпна дланта си, но тя дори не забеляза. Гледаше Мак. Все едно че Еди вече не съществува.

Очите на Съни срещнаха тези на Мак, точно както и в нощта на първата им среща на онова коктейл парти в Малибу. И времето сякаш спря, както и тогава. Бяха само те в цялото помещение, в хотела, на света.

Кити Рат ги наблюдаваше. Прецени бързо ситуацията и видя възможностите за нова игра. Погледът на змийските ѝ очи стана неприятен.

— *И така* — прошепна тя на себе си. — *Това е просто свършено.*

Еди стана и отиде в далечния край на бара. Кити забърза след него. Скрити в тъмния ъгъл, Али и Пру не смееха да дишат, защото се страхуваха от предстоящата сцена.

Маха, до която отново стояха Шарън и другите ѝ служители, също наблюдаваше сцената, така наситена с чувственост, че се усещаше от разстояние.

Мак отиде при Съни. Подаде ѝ ръка и тя я пое. Плъзна се от високия стол на пода, подръпна полата си, после, забравила чантата си на бара, изхвърлила от ума си всяка мисъл за Еди, от когото бе така погълната само преди минута, тръгна с Мак, хванала го за ръката. Двамата излязоха от бара, прекосиха фойето, влязоха в асансьора, спряха и се погледнаха.

— Аз съм в стая хиляда и едно — прошепна тя и той натисна бутона. След това разтвори прегръдките си и тя се отпусна в тях. — Какво те забави толкова? — запита.

ГЛАВА 21

Али затича след тях. Пру, която я гледаше, си помисли, че е гъвкава и бърза като хрътка. И великолепна красавица, дори в тези обикновени дрехи, без скъпи бижута — небрежен стил, който не провокираше мъжкото внимание. Али Рей, жената, бе същото момиче, което беше и в гимназията — скромна, непретенциозна и почти напълно несъзнаваща добрия си външен вид. Докато Пру, разбира се, сега беше дебела и непривлекателна жена, прехвърлила четирийсетте, облечена в ужасен червен кафтан и наметнала много скъпия сив кашмирен шал на Али, в който би могло да се повие бебе — ако Пру имаше такова, разбира се. Което нямаше да се случи никога.

Въздишката ѝ бе така тежка и силна, че би могла да издуха от леглото грешния ѝ съпруг, заедно с любовницата му. Всичко, което Пру знаеше, бе, че двамата са колеги и работят в един и същи офис. Така и се били срещнали. Цялата тази ситуация попадеше напълно в категорията на клишетата. Нима съпрузите не казваха винаги, че любовницата им е колежка, съседка или най-добрата приятелка на съпругата им? Сега Пру вече добре знаеше, че това винаги е истина. Близост, възможност, фактът, че другият е на разположение. „Хайде да го направим“, си казваха двамата в подобен случай. И си обещаваха, че това ще остане без последици. Но ето, че сега имаше последици. Една от тях беше, че Пру изпадна в депресия и не знаеше как да излезе от нея.

Във фойето, полускрита зад цветарския кът, оформен върху голямата кръгла маса, Али видя Съни в прегръдките на Мак малко преди вратите на асансьора да се затворят. После, внезапно, Съни се втурна навън, а Мак забърза след нея.

Али стискаше палци, но в момента не можеше да помогне с нищо. Щеше да се обади на Съни по-късно, да ѝ каже, че са пристигнали по-рано от очакваното, че я е видяла с Мак, и да я помоли да ѝ се обади и да ѝ каже какво е развитието на нещата.

А междувременно бе по-добре да се върне при Пру Хилсън, защото в противен случай имаше опасност тя да припадне. Ако въобще някоя жена някога бе имала нужда от помощ, то това беше Пру. Бе изгубила съпруга си — като причината беше без значение, но Али не вярваше, че вината е на Пру. Доколкото можеше да разбере (никога не бе срещала съпруга ѝ, а бе виждала само снимката, която Пру продължаваше да носи в портмонето си, гледаше я така, сякаш беше свещеният граал, и докосваше нежно лицето му с пръсти, все още влюбена, както изглеждаше), съпругът ѝ се бе оказал боклук. Доколкото можеше да се съди от образа на снимката, той бе арогантен и от онези мъже с винаги зачервени лица и тъмни слънчеви очила, че да не може никой да види изражението им, с усмивка на пълните устни, с ръка, поставена върху капака на тъмнозеления спортен „Ягуар“, за който Али бе готова да се обзаложи, че не задоволява суетата на собственика си, който най-вероятно мечтае да притежава „Бентли“.

— Хайде, Пру — каза, когато се върна в бара. — Да отидем да хапнем нещо. — И бързо забута Пру пред себе си, докато в същото време ѝ разказваше каква сцена е видяла във фойето.

Маха ги гледаше как се отдалечават.

— Това е Али Рей — каза тя и останалите обърнаха глави нататък.

Маха също мислеше за сцената, на която бе станала свидетел в бара. Чувствата между Съни и новопоявилия се мъж бяха ясно доловими. Еди Йохансен бе забравен напълно. Съни дори не се беше извинила, не се бе сбогувала с него и не му бе пожелала късмет. Но, човек никога не знае, може би не бе приключила с Йохансен; играта можеше и да продължи.

Маха се надяваше, че каквото и да стане, то няма да попречи на Съни да следва плана, който тя имаше за нея. Съни Алварес имаше нужда от нов живот и Маха знаеше съвсем точно как да ѝ го осигури. Освен това, интересно, Кити Рат вече се бе нахвърлила на Еди.

Маха наблюдаваше как Кити го удостоява със същото съчувствие, което бе засвидетелствала и на Съни в нощта на първата им среща. Очите ѝ, сини и твърди като стъкло, го гледаха тъжно.

Покварата е форма на злото, а Маха усещаше инстинктивно, че Кити Рат е дълбоко и непоправимо покварена.

В бара изведнъж стана прекалено задушно, въздухът натежа от мириса на различните парфюми, нервите на голям брой хора се изостриха. А в момента, в който булката се бе втурнала в бара, въздухът бе затрептял и от едва сдържан гняв.

Но, в друго отношение, барът бе спокойно място, тъй като бе ограден от полицейски кордон заради обира в бижутерията.

— Защо не отидем в апартамента ми? — каза Маха на компанията си. — Ще поръчаме вечеря и ще поговорим още малко.

Еди се бе облегал на бара и държеше питието си между двете си студени длани. Не бе осъзнал колко силни са чувствата му към Съни, докато тя не си бе тръгнала от него, без дори да погледне назад. Не бе поднесла и извинение. Не бе представила бившия си годеник. Не бе казала нещо от сорта на: „Изчакай ме тук, ще се върна“. Не бе дала никакво обещание. Но той все пак знаеше, че тя е привлечена от него също толкова силно, колкото той — от нея.

Сега той не знаеше какво да прави, освен да остане тук и да се надява, че тя ще се върне.

— Сигурно изпитваш гняв — каза жената, седнала до него. — Съни не трябваше да те оставя така.

Еди обърна глава към нея, после извърна поглед. Не отговори.

Като го гледаше, Кити знаеше съвсем точно с какво си има работа и още, че той е точно онова, което тя иска. Богат мъж. Мъж с минало; мъж, изпитващ мъките на новата любов и наскоро пламналата страст; мъж, чиято глава е замаяна от новите възможности; уязвим мъж.

— Аз съм приятелка на Съни — каза и изправи гръб. Оранжевата ѝ къса права рокля се разтвори до средата на бедрото. Тя забеляза косия му поглед и се усмихна.

— Познавам Съни доста добре — добави, като говореше тихо. — Тя е емоционална и обикновено безотговорна в действията си. Искам да кажа, как може да те остави така? Сподели с мен, че от известно време сте заедно — достатъчно дълго, за да разбере, че имаш чувства към нея. О, не се тревожи — побърза да добави и постави нежно длан

върху неговата. — Съни споделя всичко с мен. Но аз, разбира се, никога няма да го повтора пред друг.

Еди се запита какво ли е възможно да ѝ е казала Съни.

Кити наведе глава и го изгледа престорено скромно изпод спуснатите си клепачи, усмивката ѝ изразяваше съчувствие, както и очите ѝ.

— Виж, защо не ми позволиш да те почерпя питие? И да ми разкажеш за проблемите си. Обещавам да те изслушам, а аз съм много добър слушател. — Направи знак на бармана и поръча „Ред Бул“ и чаша червено вино за себе си и втора чаша водка за него.

Сега на работа беше по-възрастният от двамата бармани — онзи с посребрената коса. Тя преднамерено избягваше погледа му, докато той оставяше питиетата пред тях. Той знаеше каква е тя всъщност и не му харесваше жени като Кити Рат да помрачават атмосферата в бара, където работеше.

А Еди не забеляза хапчето, което Кити ловко пусна в питието му. Обърна се и я погледна.

— Да пием за теб. — Кити вдигна чашата си за тост.

Той я гледаше втренчено, като че ли правеше опит да я види наистина: огненочервената коса, паднала ниско над сините ѝ очи под подпухналите клепачи; млечнобелите бузи; грозно изпъкналите напред зъби; обещите от „Диор“; разголените пълни бедра. И, най-вече, съчувствието, което буквално струеше от нея. А точно в този момент Еди беше самотен и имаше нужда от утеха.

Кити му се усмихна дори още по-широко.

— А сега да пием за късмета — каза и вдигна отново чашата си. Този път той вдигна своята в отговор.

Изведнъж Еди почувства необходимост да говори, а Кити се оказа наистина добър слушател. Знаеше как да потупва един мъж по ръката, как да изрази съчувствие и в същото време ясно да му покаже, че го намира привлекателен.

Измина час, после — два. Те двамата бяха все още в бара, а Съни не се бе върнала.

— Не разбирам как е възможно тя да не те иска — каза Кити и прокара длан по ръката на Еди. — Ти си толкова *привлекателен*. Толкова... — Малките ѝ, потайни сини очи му се усмихнаха. — Толкова *секси*.

Хапчето, което бе пуснала във водката му, започваше да действа. Еди я гледаше втренчено, хипнотизиран — точно така, както тя искаше.

— Повярвай ми, Еди Йохансен — прошепна тя. — Знам за какво говоря. Не знаеш какво пропускаш. Съни е обикновена жена. Има неща, които жена като мен може да направи и които ще те изненадат. Все пак, ние и двамата, ти и аз, обичаме секса, нали? Хайде, признай. Съни никога няма да направи онова, което аз мога.

Споменаването на името на Съни върна рязко Еди в реалността и го отдалечи от втренчения поглед на малките очички на Кити. Изправи се на несигурните си крака и се олюля.

— Трябва да тръгвам. — Чувстваше се много пиян, макар да бе изпил само две водки. — Благодаря ти за компанията, Кити. — Не знаеше какво друго да каже. — Беше много добра да изслушаш моите... моите...

— Твоите *емоционални* проблеми — каза Кити отново толкова тихо, че той трябваше да се наведе към нея, за да я чуе. После бързо тя го целуна — леко докосване на устните ѝ до неговите, които бяха полуотворени — и бърза ласка с езика, така че да се чуди дали е усетил нещо или не. Такъв бе стилът на Кити. Тя бе професионалистка, познаваше работата си и знаеше как точно да играе играта.

— Ще се видим утре! — извика му, обърна се и тръгна към изхода. — Ще бъда тук. — Не добави: „Дори Съни да не е“, но знаеше, че Еди ще разбере посланието. В главата ѝ се въртяха мисли за изнудване и бе готова да заложи и последния долар, че ще успее с Еди.

ГЛАВА 22

Съни остави Мак пред асансьора и изтича навън, като тръпнеше на хладния нощен въздух, облечена само в късата си черна рокля.

Светлините на яхтите и казиното проблясваха в мрака, замъкът блестеше върху скалата и напомняше за вълшебни детски приказки. Извивката на залива беше като огърлица, обсипана с диаманти, и се простираше до безкрая на запад и до подножието на планините на изток.

Мак стоеше и я гледаше. Разстоянието между тях не се измерваше с няколко крачки, които ги делиха; делеше ги дълбок ров, а той не знаеше дали Съни ще се съгласи да спусне моста, за да премине на другата страна.

— Запита ме какво ме е забавило толкова — обърна се той към Съни.

Тя не отговори. Дори не обърна глава да го погледне. Разтревожен, той прокара длани през и без това рошавата си коса.

— Съни, да се върнем вътре. Можем да отидем в стаята ми и да поговорим. Ще настинеш тук.

Постави ръка на рамото ѝ и Съни подскочи. Докосването му беше като електрически заряд, опарил я през тънката материя на роклята. Сякаш Мак отново я дамгосваше, поставяше своя знак върху нея. Вече го бе направил първия път, когато се любиха, и дори въздухът около тях изглеждаше наелектризиран от ласките им.

Тя се обърна и се отдалечи. Той я последва. Полицейските сирени все още виеха, а халогенните лампи хвърляха широк кръг ярка бяла светлина. Над главите им шумно се въртяха перките на хеликоптерите, които ги улавяха в лъчите си от светлина.

Тя крадешком му хвърли поглед — за да види дали вниманието му не е погълнато от дейността на полицията, която бе такава огромна част от живота му — но той стоеше с наведена глава и, както никога, като че ли не забелязваше оживлението. Господи, бе толкова красив по онзи свой специфичен начин — точно такъв, какъвто тя го обичаше. Тя

обаче имаше основателна причина да го напусне и трябваше да остане твърдо решена, да отстоява позициите си. Беше време да стане самостоятелна жена, а не да играе ролята на вечната годеница. Макар че много ѝ се искаше, не можеше просто да се отпусне в прегръдките на Мак, както бе направила в асансьора, и да каже точно онова, което мисли. Като например: „Какво те забави толкова?“. Когато, вместо това, трябваше да каже: „Върви да се ожениш за някоя друга, копеле. Аз вече не съм част от живота ти“.

Макар да знаеше, че Мак няма да се ожени за никоя друга. Истината беше, че Мак бе „женен“ за работата си.

Мак я видя да потреперва и съблече коженото си яке. Обърна я с лице към себе си, напъха ръцете ѝ в ръкавите и ги нави. Постави ръце на раменете ѝ. Стисна я и каза:

— Ти си любовта на живота ми, Съни, и никога няма да ти позволя да си отидеш. Толкова много съжалявам. Толкова много. Държах се егоистично, не помислих за теб, винаги поставях себе си на първо място.

Вятърът развяваше дългата черна коса на Съни в лицето ѝ и тя вдигна ръка да я отметне, а също така и да избърше сълзите си.

Мак мислеше за това, че се бе отпуснала в прегръдките му само преди няколко минути, малко преди вратите на асансьора да се затворят. „Какво те забави толкова?“, бе казала тя и той бе изпитал огромно облекчение. Беше си помислил, че не е избягала от него, и ръцете му се бяха стегнали около нея; беше решил, че просто е разтревожена и изпитва мъка, защото се е почувствала отхвърлена. И той наистина я беше отхвърлил с поредната отмяна на сватбения ден.

Всъщност той не мислеше, че бракът означава толкова много за Съни. Идеята за брак винаги беше нещо като игра между тях. Миналата година, след всичките убийства, престъпления и хаос в Сен Тропе, когато се бяха върнали у дома, той я бе помолил да се омъжи за него.

— Точно тук и точно сега — беше казал. — Омъжи се за мен.

Но тя бе решила, че това не е подходящото време или нещо такова. Кой може да разбере жените? И така, тяхната връзка, изпълнена с наслади и вечната игра с мисълта за брак, беше продължила, докато, с приближаването на Нова година, тя не бе обзета от фикс идеята да се омъжи наистина за него. Той, разбира се, се бе

съгласил. Искаше да бъде със Съни завинаги, но когато се стигнеше до определянето на датата, нещо друго се оказваше по-важно.

— Винаги някой друг има повече нужда от теб — бе казала Съни с непоносима тъга в гласа, каквато преди напълно отсъстваше у нея.

Обикновено, Съни бе като името си; слънчев човек, жена, която излъчваше радост от живота, жена, която разбираше любовта, разбираше и Мак и го обичаше. Но в момента тя бе жена, която излъчва безразличие, и Мак не можеше да я обвинява.

— Съни... — помоли я той.

Съни се обърна и погледна познатото лице. Питаше се дали онова, което той току-що бе казал, бе истина. Ако се съгласеше да се върне в Ню Йорк към техния живот заедно, работата си, кучетата, къщичката в Малибу, дали всичко щеше да бъде отново същото? Спомни си думите на Маха Мондрагон, че трябва да приема възможностите, които животът ѝ поднася, и че не трябва да се страхува от бъдещето. У Маха имаше нещо загадъчно, което привличаше Съни към нея. Може би Маха наистина можеше да вижда в бъдещето. И ако беше така, дали имаше предвид бъдещето ѝ с Мак? Но, о, боже, тя го обичаше!

Очите ѝ отразиха светлината на уличната лампа, когато го погледна.

— Ти, копеле! — каза.

Мак наведе глава, с което призна вината си. И каза:

— Аз все още те обичам.

— Въпреки че не искаш да се ожениш за мен?

— Мога само да повторя, че те обичам, Съни. И винаги ще те обичам.

— Купих си сватбена рокля — каза тя. — От дантела.

— Но ти не си от жените, които обичат дантелите...

Съни се усмихна. По дяволите, Мак я познаваше прекалено добре. Или поне така мислеше. В момента имаше нещо, за което той не знаеше. Името му беше Еди Йохансен.

Шокирана, спомни си, че просто изостави Еди, без дори да каже: „Съжалявам, трябва да вървя“ или „Много съжалявам“. Запита се дали я чака да се върне и дали се е досетил кой е мъжът, с когото излезе.

„Вероятно“, предположи и изпита съжаление, защото с Еди всичко бе толкова просто, толкова отдалечено от всекидневната

реалност още от началото на полета за Париж, когато прекараха заедно толкова много часове. Бе истинско облекчение да има цялото внимание на мъж, заинтригуван от нея. Все пак, тя беше сама жена. И уязвима.

Но Мак не знаеше нищо за нейното романтично преживяване и за нейния спасител, дотогава винаги Мак бе нейният спасител. Мак бе целият ѝ живот. Двамата бяха като едно. Заедно. Завинаги. Или поне така бе мислила тя.

— Вече знаех за роклята — каза Мак, все още на два метра от нея, макар че със същия успех биха могли да бъдат и хиляда мили. — Отидох да те търся у вас. И я видях в гардероба. Донесох я тук.

Изумена, тя протегна ръка през рова от *хиляда мили*, който ги разделяше, докосна лицето му и почувства наболата му брада под пръстите си.

— *Донесъл си роклята тук?*

— Тя е твоята сватбена рокля — каза той тихо.

— Никога не съм я харесвала — каза тя.

Той хвана ръката ѝ, обърна я и целуна дланта ѝ.

— О, господи! — Съни поклати глава. — Познаваш ме прекалено добре, Мак Райли.

И тя прекоси разделящата ги бездна и се отпусна в прегръдките му.

Целувката им бе дълбока и страдна, както в песните на Леонард Кохън, и изразяваше чувствата, които изпитваха в момента. И между устните, които се срещнаха, останаха неизказани хиляди любовни думи.

Съни усещаше, че целувката, с която дарява Мак, е предчувствие за реалния живот, който тя си представя за тях двамата. Те щяха да бъдат завинаги заедно, винаги усмихнати, щяха да пречат на Тесоро да се боричка с Пират, да вечерят на верандата на малката му къща в Малибу по бански костюми или пък загърнати в одеяла, които да ги предпазят от вятъра или лятната мъгла, и тя щеше да играе ролята на помощник на известния частен детектив.

Отдръпна се, прокара ръка по бузата му и го погледна тъжно.

— Какво има? — запита той.

Съни си спомни булката, която бе връхлетяла в бара и бе заповядала да ѝ поднесат мартини. Дали и тя бе изоставена пред олтара? И то неведнъж, а два пъти? Съни никога нямаше да се постави

в това положение. Знаеше, че за Мак работата винаги ще е на първо място. Разбираше, но този път бе твърдо решена да направи нещо.

— Трябва да започнем отначало — каза. — Любовта не е всичко и не е достатъчна за хармонична връзка. Трябва истински да разговаряме, истински да се виждаме и да преценим любовта си.

— Да преценим любовта си! — повтори Мак в явно недоумение. — Но аз ти казах, Съни, ти си любовта на живота ми.

Тя свали коженото яке от раменете си и му го подаде.

— Всичко зависи, Мак Райли.

Обърна се и закричи бързо през площада.

— Съни! — извика след нея Мак, стиснал сакото.

— Ще говорим утре.

Гласът ѝ достигна до него, извисил се над шепота на вятъра в клоните на дърветата и над воя на полицейските сирени и линейките.

Колата на инспектора спря до него със скърцане на гуми.

— Влез — каза инспекторът. — Ще те откарам до хотела ти.

Мак сви рамене.

— Благодаря, но няма нужда, от другата страна на шосето е.

Инспекторът посочи към оживлението, което продължаваше да цари зад него.

— Една жена е убита — каза. — Сцената никак не е приятна, приятелю. Обади ми се утре, може би ще можеш да помогнеш.

— Ще си помисля — каза Мак и закричи към хотела.

ГЛАВА 23

Приятелите на Маха Мондрагон изглеждаха леко уморени. Бяха в апартамента ѝ и бяха хапнали малко и пили много, макар че самата Маха винаги внимаваше и никога не пиеше нещо по-силно от шампанско. Освен това, бяха тук по работа.

Прозорците бяха отворени, но сега се чуваха само обикновените звуци на нощта — автомобили, гласове, смях и лекото плискане на морето.

Маха бе извикала двама мъже от румсървиса, които разчистваха масата. Шарън пушеше на терасата, защото Маха не понасяше мириса на цигари. Жената с кестенявата коса седеше тихо и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заспи. „Обикновена жена“, помисли си Маха, докато я гледаше, „с това кръгло лице и прекалено къса брадичка. Но когато се постарее, може да изглежда скъпа и поддържана, а това винаги е плюс“.

Джорджо, по-възрастният от двамата мъже, винаги изглеждаше добре — висок, с тесен ханш, изключително добре облечен; мъж, който би могъл да отиде навсякъде. Италианец, разбира се. Само италианците изглеждат така. Там беше и Ферди. Аржентинец, бивш играч на поло, който сега преживяваше трудни времена. Нямахме вече състезания за Ферди, нито кралски покани, блондинките вече не се редяха на опашка за него, вече не държеше в ръка чаша скъпо шампанско, а в другата — разни дреболийки от „Картие“, с които да ги примамва.

Маха изпитваше съжаление към Ферди, който бе свикнал с най-доброто, а сега трябваше да се задоволява с доста по-малко. Но ѝ беше полезен. Мъжете в неговото положение винаги бяха. Защото бяха готови на всичко, ако получеха парите веднага.

Сервитьорите им се поклониха учтиво, с което ѝ пожелаха лека нощ, и Маха отиде в спалнята, взе голямата пътническа чанта от канава, обточена с щавена кожа, върна се в трапезарията и я остави върху масата.

Дръпна ципа на най-долното отделение, което беше с приблизителни размери петдесет на петдесет сантиметра, идеалните размери за багажа, ако летите със самолет, отвори го и започна да вади съдържанието му — все неща, обвити в кадифе.

Разви ги и ги остави върху масата. Имаше дузина златни огърлици с инкрустирани скъпоценни камъни, изработени в известния стил Кундан от Раджастан, в който, вместо „щипки“ или „зъбци“, златото обгръща плътно скъпоценните камъни, така че изглеждат инкрустирани. Обеци, гривни, брошки блестяха под ярката светлина на полилея като изложени на витрината на скъпа бижутерия. Една от огърлиците се отличаваше с огромните рубини, чийто цвят беше онова, което обикновено се нарича „гълъбова кръв“, макар че според Маха бяха по-скоро розови като залеза. Имаше и смарагди, с които Раджастан бе особено известен и които бяха дори по-скъпи от рубините. И, разбира се, и сапфири, сини като сарито на Маха; сини като Средиземно море вечер и по-сини от очите на мъжа, влязъл в бара и отвел Съни, като че ли на света не съществуваше никой друг.

Маха изведнъж осъзна кой е този мъж и бе завладяна от тревога. Беше го гледала по телевизията. Неговото предаване не бе от категорията документални драми, които тя гледаше обикновено. Тя предпочиташе в предаванията да има повече романтика и висше общество, в което всички са добре облечени, а кавгите — „цивилизовани“. За разлика от реалния живот, разбира се. Онова, което имаше значение, бе, че отвличат мислите ѝ поне за малко от реалността, а тя и не търсеше повече от телевизията. Тревожеше я фактът, че Мак Райли се интересува по-скоро от реалния живот, от смъртта и наказанието на престъпниците и че е изключително добър в работата си.

— Мили боже, Маха! — възкликна Шарън, която в този момент се върна от терасата, където небрежно бе стъпкала цигарата с крак. За Шарън всяка повърхност — било то плаж, тераса или улица — беше пепелник.

— Нима разнасяш всичките тези безценни бижута в *тази чанта*! Не трябва ли да са на по-безопасно място?

— Нямам вяра на „безопасните места“ — отвърна Маха. — По-добре е да са пред погледите на всички. Освен това, никой няма да открадне нещо в този хотел, освен може би мобилен телефон или iPod,

а и, освен това, моите бижута са с отличаващ се дизайн и на крадците ще бъде много трудно да се отърват от тях. Не, мисля, че чантата, закопчана и заключена, е най-доброто място за наистина скъпи вещи.

Тя подреди бижутата на излъсканата повърхност на масата и работниците ѝ се скупчиха около нея, докато тя чертаеше две схеми.

Погледна четиримата си служители, прецени ги и се запита дали са ѝ така полезни, както преди.

— Поздравления — каза. — Тази нощ бе най-важната в живота ви. Вие сте вече победители. А сега трябва отново да се залавяме за работа. Тези бижута са ключът за бъдещето ви. Без тях, вие не съществувате.

Шарън бе доловила твърдия преценяващ поглед на Маха и наум отбеляза, че трябва да повдигне въпроса по-късно. Много по-късно, когато най-после възникне необходимост нещата между тях да се изяснят. А сега, като всички останали, тя посвети цялото си внимание на онова, което Маха говореше.

ГЛАВА 24

В своя огромен и слънчев апартамент, Али търпеливо чакаше Пру да излезе от банята. За пореден път хвърли поглед на часовника си и закрачи напред-назад, като мислено благодареше на управителя, че ѝ бе дал апартамента, защото, ако двете бяха настанени заедно в двойна стая, може би щеше да ѝ е трудно да понесе ситуацията. Фактът, че апартаментът имаше две бани, беше може би най-доброто му качество, защото Пру беше в своята поне от час и се наслаждаваше на топлата вана. След това Али чу шума от сешоара ѝ, от време на време прекъсван от ругатните, които приятелката ѝ сипеше върху съпруга си. Чието име, както бе научила, бе Байрон.

— Като господаря — бе казала Пру на Али.

— Искаш да кажеш, нашия господар Господа? — запита Али изумена.

— Не, лорд Байрон, поетът, глупачето ми. — Въпреки ругатните и нещастията си, Пру се засмя и лицето ѝ веднага стана весело и дяволито — такова, каквото Али го помнеше от гимназията. — Забравила си часовете по литература, а? — добави Пру. — Поетите романтици. Ха! И без това не знаехме кой знае колко!

Али реши, че последната забележка се отнася не до материала по литература, а до въздействието, което въпросните поети романтици щяха да имат по-късно над живота им.

— Започнах да вярвам в романтиката — каза тя на Пру, която още веднъж възкликна: „Ха!“ и се скри в банята. Това бе преди час.

Али се тревожеше за Пру, но тревогата ѝ за Съни бе по-голяма. В момента искаше единствено да даде „Амбиен“^[1] на Пру и да я сложи да си легне, а после да се обади на Съни. Имаше нужда да знае, че приятелката ѝ е добре, и да научи какво точно се е случило между нея и Мак тази вечер. Да не говорим как умираше от желание да узнае какво бе станало, че да принуди Съни да предприеме драстичната стъпка да го напусне.

Умът ѝ бе достатъчно зает и не се бе сетила за Рон, докато мобилният ѝ телефон не звънна.

— О, ти ли си? — възкликна, след като Рон бе казал: „Здравей, как са нещата при теб?“.

— Е, извини ме — каза Рон. — Реших, че ще е добре да ти се обадя и да ти кажа, че ми липсваш. И че ти може би ще ми отвърнеш със същото.

— Здравей, скъпи, липсваш ми.

В гласа на Али се долавяше весела нотка, която накара Рон да се засмее.

— И аз така си мислех, по дяволите — каза той. В неговия глас се долавяха усмивка и топлина.

— Не използвай такива думи пред мен, моля те — каза Али студено.

— Хей, като че ли си спомням, че обичаше ругатните ми. В други, специални времена, разбира се.

Али се засмя и каза:

— О, млъкни, Рон, имам проблеми тук. Нищо не се развива според желанията ми.

— Хм, ето, че отново си моята разглезена филмова звезда — каза Рон с любов.

— Пру е в банята вече от цяла вечност. Знам, че не се е удавила, защото я чувам. Чувам и ругатните, които сипе по съпруга си, но тъй като той ѝ е изневерил, нямам нищо против.

— По-добре да запомня, че трябва да внимавам — каза Рон Перин замислено.

— Освен това, видях Съни да излиза от хотела с Мак. Всъщност видях го да идва и станах свидетел на горещата сцена между тях в бара на хотела. Нямах да повярваш на очите си! Съни беше с друг мъж и когато Мак влезе и ѝ подаде ръка, тя просто стана и тръгна с него, без да се сбогува с другия и дори без да вземе чантата си.

— Исусе! — бе коментарът на Рон.

— Мислех, че са влезли в асансьора, за да отидат в стаята ѝ — или в неговата — но тя неочаквано излезе малко преди затварянето на вратите и изхвъркна навън.

— И той я е последвал, разбира се.

— Естествено! Оттогава не съм ги виждала, но знам, че ако е все още навън, тя сигурно умира от студ. Декемврийските нощи са хладни в Монте Карло.

— Искаш ли да дойда при теб?

— Какво?

— Да дойда при теб, да ти помогна да се справиш с романтичните връзки на другите и така нататък...

— Мисля, че вече причини достатъчно неприятности — засмя се Али. — О, Рони, рицарю мой в блестящи доспехи, винаги готов да спаси дамите. Сега вече знам, че те обичам, макар и да си странен.

— Сега, скъпа, знаеш, че всичко в миналото е било грешка.

Али поклати глава.

— Лъжец!

— Е, почти грешка. Би могло да се случи на всекиго. Леко плъзване на перото на счетоводителя. Избягването на данъците е винаги по вина на счетоводителя.

— Готова съм да се обзаложа — каза Али с усмивка. — И винаги големите клечки са тези, които плащат цената.

Въздишката на Рон я накара да се засмее. Тя каза:

— Не, няма нужда от присъствието ти тук, поне не още. А аз трябва да тръгвам, защото най-последна от дамите, която е в силен стрес на този етап от живота си, излезе от банята розова като разцъфтял божур.

— По-добре е да се погрижиш за това утре — каза Рон. — Този кафтан никак не ѝ подхожда.

— Имам намерение да го направя, повярвай. Междувременно, имам работа. Ще говорим отново утре, Рони Перин.

— Да, утре — каза той. — Лавли ти изпраща голяма целувка. — Лавли бе за тях като дете.

— Целуни я от мен. — Али изключи мобилния си телефон и се обърна да изгледа Пру, която бе облякла обикновени памучни пижами, които сякаш бе взела от пансион за момчета. Твърдата ѝ коса бе завързана на конска опашка с гумена ластична, а лицето ѝ блестеше като прословутата ябълка от приказката за Снежанка. Али знаеше, че трябва да свърши доста работа, ако иска да превърне тази жена в желана красавица с малко повече вкус към дрехите.

Пру се отпусна на ръба на огромното легло и автоматично протегна ръка към шоколада, оставен на възглавницата.

— О, Пру, кога ще се научиш?! Не трябва да го изядеш само защото ти е подръка. — Али грабна шоколада от ръцете ѝ, прибра и този, който бе върху нейното легло, после отиде до мини бара и извади всички опаковки с ядки и бонбони, както и подсладените напитки.

— Ще пиеш само вода — каза и се обади на румсървис, за да дойдат и приберат всичките тези изкушения.

Пру качи крака на леглото и дръпна завивките до брадичката си.

— Съжалявам — каза едва чуто. — Просто навик, предполагам.

— Всичко е наред. Ще говорим за това утре. И, между другото, утре ще ти купим нови обувки.

Подаде на Пру чаша вода и я загледа как преглъща бялото хапче, което ѝ обещаваше пълноценен сън, без мисли и сънища за неверния съпруг и другата жена.

— Защо обувки?

— Защото имаш страхотни крака и красиви стъпала. Жената трябва винаги да подчертава красивото в себе си.

— Искане ми се най-добрата моя част да бяха гърдите ми. — Пру сведе мрачен поглед към едрата си пазва.

— Добрата форма на гърдите може да се постигне със загуба на тегло и упражнения. Имаш прекалено много тлъстини, Пру Хилсън. Помня те от гимназията, тогава имаше прекрасни гърди. Страхотни дори — мисля, че така се говореше.

— Теди Мастърс ли ти каза това?

Теди Мастърс бе любовта ѝ от гимназията и, разбира се, играч в отбора шампион по американски футбол с всичките привилегии и успех пред красивите момичета.

— Дяволски си права. Да, Теди ми каза това. — Али кръстоса пръсти зад гърба си. Нейната игра се казваше окуражаване и тя се надяваше господ да ѝ прости лъжата.

— Представи си. Теди Мастърс. — Пру се излегна под завивките. Очите ѝ вече се затваряха от изтощение, насъбралите се чувства и хапчето за сън.

Али видя лицето ѝ да се отпуска, освободено от напрежението на стреса, болката и гнева. Някъде в тази дебела жена, нуждаеща се от

помощ, се криеше изгубеното малко момиченце. И Али щеше да го открие. Но сега бе време за Съни.

[1] Амбиен — успокоително, което се използва за краткосрочно лечение на безсъние. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

Съни отговори на първото позвъняване.

— Али? — Звучеше така, сякаш или е задъхана, или се задавя от плач.

— В коя стая си? — запитва Али.

— Хиляда и едно.

— Идвам.

Съни я чакаше на прага. Сграбчи Али за ръката и я дръпна вътре. В стаята ѝ цареше обичайният хаос. Съни никога не разопаковаше багажа си, тя просто вадеше от чантите и куфарите онова, което ѝ бе необходимо, и го разхвърляше по столовете и пода.

— О, Али! — възкликна.

— О, Съни!

Прегърнаха се здраво.

— Искаш ли да насъскам кучето по Мак? Или какво? — запитва Али и Съни едва сдържа смеха си.

— Искаш да кажеш, онзи лабрадор? Тя ще го убие, да.

— Това не е лош начин да умреш — каза Али и двете паднаха на леглото прегърнати, залети в смях.

Али се съвзе първа. Въпросът бе сериозен и тя каза:

— Знаеш, че бих направила всичко за теб. Само ми кажи какво става.

— Мак отново отказа да сключи брак.

— Зарязал те е?

— Е, не, само за пореден път отложи сватбата.

— О! *Сватбата!* — Али бе чувала историята за сватбата на Мак и Съни два пъти преди това и не можеше да не изпитва скептицизъм.

— Каза, че е прекалено зает и че отново ще трябва да изберем друга дата.

— И това е всичко? Промяна на *датата!*

— По дяволите, Али, купих си *сватбената рокля.*

— Да, звучи така, сякаш се е отказал в последната минута — призна Али. Погледна я замислено. — Както и да е, щом сте се канели да вдигате сватба, защо не съм била поканена?

— Никой не беше поканен — нито членовете на семействата, нито приятели. Щяхме да бъдем само двамата, кучетата и свещеникът. И той щеше да бъде жена.

— Не ми казвай, че Мак е избягал с нея?!

— Разбира се, че не е. — Беше ред на Съни да добие замислен вид. — Обаче тя не бе лоша, макар и да имаше много строг вид в онази свещеническа дреха, закопчана догоре.

Двете се закикотиха и отново се хванаха за ръце.

— Искаш ли питие? — предложи Съни.

— Можеш да се обзаложиш, че да.

Съни отиде до минибара и извади малки бутилки водка, скоч, ром и джин.

— Какво да бъде? — запита и размаха бутилката водка, тъй като това, изглежда, беше любимата напитка на всички.

— Искаш ли малко боровинков сок в нея? — запита Али.

Съни коленичи пред минибара и отново разгледа съдържанието му. Беше все още в елегантната къса черна рокля, макар че сега беше боса, и въпреки подутите очи и рошавата коса пак успяваше да изглежда секси.

— Помниш ли, когато избягах от Рон? — запита Али. — И ти дойде да ме видиш.

— Но ти отиде да видиш първо Мак — напомни й Съни.

— О, да. Заради любовницата на Рон — каза Али замислено. — Онази, която беше убита.

Съни потрепери, спомнила си историята и как двамата с Мак бродеха из Италия в търсене на убиеца.

— А после *ти* дойде да ме видиш — каза Али. — И аз те запитах дали си била с разбито сърце, защото моето със сигурност е такова. Чувствах се така, сякаш някой бе изтръгнал сърцето ми, бе го захвърлил на пода и го бе стъпкал с крака.

— Което, в известен смисъл, бе точно така — съгласи се Съни и й подаде чашата с водка. Наля в нея и сок от боровинки и пусна две кубчета лед. След това напълни купичката за вода на Тесоро и й даде вкусна храна.

— Работата е там — каза Али, като отпи щедра глътка, — че винаги съм обичала копелето.

— Все още го обичаш — отбеляза Съни.

— И винаги ще го обичам. — Али отпи втора глътка. — А какво ще кажеш за себе си?

Съни седна на леглото и протегна крака пред себе си, подпряла лакът на възглавницата, втренчила поглед в розовото питие със спомена за всичките онези розови коктейли „Космополитън“, които бе изпила едва миналото лято в очарователния малък хотел в Сен Тропе, подслонил нея, Мак и групата пострадали от измамата, както и две самотни деца, които бяха достатъчно големи, за да знаят нещичко за разбитите сърца, но прекалено малки да познават опасността.

— Колко бързо тече времето — каза. — И колко бързо могат да се променят нещата.

— Няма нужда да се променят, Съни. Повярвай ми, двамата с Мак трябва просто да изясните позициите си.

Подпряла брадичка на ръката си, Съни продължаваше да гледа втренчено розовия коктейл.

— Той разби сърцето ми. Купих си сватбена рокля. От кремава дантела.

— Но ти мразиш дантела.

— По онова време ми се струваше подходяща. Освен това, бялото не изглежда добре през зимата, светлината е прекалено остра.

— Говориш като истински журналист. Само че в този случай, Съни Алварес, говориш за себе си. Какво толкова фантастично има в една сватба? И поправи ме, ако греша, но нима ти не отказа на Мак Райли миналото лято, когато той те помоли да се омъжиш за него? И, кажи ми отново, ако греша, но когато ти каза „не“, Мак не избухна в сълзи и не се развика, че си го отхвърлила. Нима Мак дойде при мен и каза: „Съни ме отхвърли, а знаеше, че съм си купил бял ленен костюм. Можехме да се оженим още там, на плажа, можехме да поканим Али и Рон и те щяха да дойдат за час. Можехме да облечем Тесоро в бяла тюлена поличка и да ѝ завържем червена панделка, в която да втъкнем цвете, а на Пират да завържем папийонка и да му сложим бяла яка“. Нима Мак каза нещо такова, когато ти му отказа миналото лято в Сен Тропе, Съни Алварес?

— Аз съм егоистка — съгласи се печално Съни. — Защо постъпих така?

Али въздъхна, втренчила поглед в своето розово питие.

— Кой знае защо ние, жените, правим това или онова? Мъжете винаги мислят, че знаем съвсем точно какво правим, а истината е, че много малко от нас имат въобще някаква идея.

— При нас всичко е инстинкт — съгласи се Съни. — Ние просто реагираме на обстоятелствата.

— А не се ли предполага, че трябва да сме над всичко това? Нали се еманципирахме още през шейсетте години на двайсети век?

— През седемдесетте, мисля.

Седяха мълчаливо около минута, после Съни каза:

— Има и нещо друго.

— *Какво?* — Али изправи гръб толкова рязко, че разля част от водката си. — *В живота на Мак има и друга жена?*

Съни я погледна виновно.

— Не. В моя живот има и друг мъж.

— *О, мили боже!* — Дълго се гледаха втренчено. — Това променя всичко — каза Али. — Защо ме остави в неведение, след като си знаела.

— Не знаех... Искам да кажа, че и в момента не съм сигурна. Срецнах го по време на полета от Париж. Той прояви съчувствие към мен, не си казахме дори имената, но той ме остави да поплача на рамото му. После ми резервира стая в хотел тук, вместо в Париж, защото не знаех къде да отида, а валеше сняг. А после дойде тук да ме види.

— Готова съм да се обзаложа, че е дошъл — каза Али. После осъзна какво бе чула току-що. — *О, мили боже, това е мъжът от бара!* Онзи, когото просто остави да седи там и да гледа втренчено след теб, докато ти се отдалечаваше с Мак.

— Бях като хипнотизирана.

— Той също.

— Какво да правя, Али?

— *О, по дяволите, Съни, хайде просто да поспим малко.* — Али бе прекалено уморена, за да се справи с това ново развитие на нещата. — *Ще говорим утре. Ти и аз. О, и Пру.*

— Коя е Пру?

— Нали помниш, приятелката ми от гимназията, за която ти разказах. Утре сутринта ние всички ще излезем на покупки. Трябва да ѝ купим нови обувки.

— Но аз ходих на покупки тази сутрин — каза Съни. — С Кити Рат.

Али се замисли за минута.

— Готова съм да се обзаложа, че това е червенокосата, която обсеби изоставения от теб мъж веднага, след като ти излезе.

— Той се казва Еди Йохансен. И е в процес на развод. И, да, това е Кити. Изглежда странно, но е доста мила.

„Доста мила“ бе израз, който Али никога преди не бе чувала от устата на Съни и дори сега, тъй като ставаше въпрос за Кити Рат, смяташе, че не е разбрала правилно.

— Хайде да се ограничим само до мен, теб и Пру — помоли. — Не мога да се справя с нищо повече. Освен това, трябва да поговорим малко насаме.

— Остани при мен — помоли я Съни. — Сутринта ще поръчаме да ни донесат закуска и ще поканим и Пру.

Али я прегърна.

— Време е да си починеш. Мисля, че имаш нужда да бъдеш сама, за да премислиш всичко.

Усещайки ясно умолителния поглед на Съни, докато вървеше към вратата, добави:

— И, между другото, не отговаряй на обажданията на Мак. Не и в състоянието, в което си. Ще говорим утре сутринта. Окей?

— Окей.

Вратата се затвори и Съни се отпусна на леглото. Втренчи поглед в тавана, като че ли търсеше там отговор на дилемата, в която сама се бе поставила.

Затвори очи и в ума ѝ се появи образът на Маха Мондрагон... Маха, която ѝ казваше да приема всички възможности, които животът ѝ предлага. И да се пази от Кити Рат.

ГЛАВА 26

Мак дълго стоя под силната струя на душа, навел глава, за да приеме ударите на водата, неговото наказание за момента, а водата се плъзгаше по слабините му, хладна и освежаваща. Но все пак не успяваше да отмие сковаността и умората от дългото пътуване, мъката от отдръпването на Съни и тишината в стаята, която, ако Съни беше тук, щеше да тъне в хаос и да пулсира от живот.

Телевизионното предаване на Мак не бе просто „работа“. То носеше на нуждаещите се и отчаяни хора удовлетворение, което не биха могли да намерят никъде другаде, изгубени сред полицейските папки и бюрокрация, след като любимите им близки бяха станали жертва на някой психопат или студенокръвен убиец.

Вярно бе, че работата му пречеше на личния му живот, както вероятно и тази на отдаден на професията си хирург, защото, както и при пациентите, той трябваше да е там, когато имаха нужда от него. Дълги часове, прекарани далеч от любимите хора, бяха част от това. И, да, той обичаше и ценеше онова, което правеше. И вярваше, че връща справедливостта в живота на хората, отказали се вече от всякаква надежда. *Приключване на случая* бяха думите, които най-добре характеризираха предаването на Мак.

Той имаше, също така, своята дневна работа, както я наричаше Съни. Тогава го наемаха хора в беда като Рон Перин, който му се бе обадил, когато бе обвинен в убийство. Мак се бе впуснал в разследване на случая и бе открил избягалата филмова звезда Али, подстригала късо и боядисала кестенява красивата си руса коса, скрила зад огромни слънчеви очила тюркоазните си очи; бе открил още, че тя е в опасност, както и кой е истинският убиец. Имаше още много хора, които имаха причина да му благодарят и той бе станал известен заради предаването си и широката публичност като „холивудския частен детектив“.

Мак винаги се усмихваше, като чуеше това. За него, словосъчетанието „частен детектив“ се използваше във филмите и в романите на Реймънд Чандлър, както и в случая на убийството,

известно като „Черната далия“, и, въобще, филми и произведения от трийсетте, четрийсетте и дори петдесетте години на двайсети век, когато частните детективи са носели широкополи шапки и свободни костюми с широки подплатени рамене. Стил, доста далеч от избелелите тениска и дънки на Мак и дори от мекото черно кожено яке, което му бе купила Съни с думите, че е „Долче и Габана“, след което се бе засмяла на забележката му, че той винаги е мислел „Долче и Габана“ за името на италиански сладолед. Ето, по този начин Мак научаваше за света на висшата мода.

Той не се главомайваше от успеха и продължаваше да живее в дървената си къща с една спалня, чиито прозорци гледаха към Тихия океан, с „фойето“ от само един и половина квадратни метра, с малката дневна, чиито плъзгащи се врати се отваряха към дървената веранда, под чиито греди вълните на разбеснелия се океан понякога нахлуваха, със стария диван, където се излягаше на спокойствие кучето Пират, неговият най-добър приятел, е, освен когато не се разполагаше в леглото му, където особено обичаше да спи и похърква, но, хей, Мак обичаше Пират и бе сигурен, че той никога не би могъл да направи нещо лошо. Макар че понякога му се искаше да се нахвърли на Тесоро. Малката чихуахуа със сигурност заслужаваше да бъде ухапана по изисканото задниче просто за да си знае мястото и да не скача върху гърба на Мак с извадени нокти, докато той люби Съни.

Мак спря водата, подсуши се с бързи движения, после се загърна в хотелския плюшен халат, който бе прекалено голям за него. Не си направи труда да погледне часовника на нощното шкафче. Бе изгубил представа за времето някъде между Малибу и Монте Карло. То вече нямаше значение.

Отвори стъклената врата и излезе на терасата. Същият студен вятър, който бе накарал Съни да затрепери, накара космите на ръцете му да настръхнат. Облегна се на перилата и се загледа в посоката на все още светещите халогенни лампи на мястото на престъплението. Съжаляваше за убитата жена — живот, отнет заради чанта диаманти.

Предполагаше, че точно в този момент частният детектив от роман, написан през петдесетте години на двайсети век, ще запали цигара, ще всмукне дълбоко и изведнъж ще прозре кой е злодеят. А лошите момчета ще изникнат също толкова внезапно и ще насочат револверите си към него, докато той им разказва кой и как точно е

извършил престъплението. Накрая, частният детектив винаги печелеше играта.

Не и той, не и този път обаче. Въпреки приятелството си с инспектора и съчувствието, което изпитваше към жертвата, Мак не се интересуваше от обира.

Цялото му внимание, всичките му чувства, животът му... бяха фокусирани в усилието да си върне Съни. Макар че Пират също му липсваше.

ГЛАВА 27

Бе много късно, когато Кити излезе от сексклуба в Кан, където често ходеше — място, в което отиваха мъже и жени, обожаващи секса. Тук, в групата, можеха да участват мъже и жени, а понякога и само мъже или само жени — стига сексът да носеше удоволствие.

Самотните мъже бяха допускани само веднъж седмично — в петъчната вечер, макар че самотните жени бяха винаги добре дошли. За малко повече от входната такса, можеше да вечеряш докато наблюдаваш останалите и правиш своя избор.

Приглушената светлина хвърляше немощни лъчи върху полуголите тела, а понякога някой пръскаше парфюм във въздуха.

Кити имаше нужда от сексуален контакт с непознати и го намираше в клуба. Изпитваше странно задоволство от секса с мъже, които са емоционално свободни като нея, макар че, за разлика от тях, тя никога не стигаше до оргазъм. Този бе нейният начин да усети властта. Мъжете мислеха, че я притежават, че я контролират посредством секса. А тя знаеше, че не е така. Странно, наистина, но тя бе пристрастена към това — така, както някои други към кокаина. Тя, разбира се, не отказваше и наркотиците, ако ѝ бѣдеха предложени.

Кити бе добре известна в клубовете, обаче тялото ѝ започваше да се уморява, което водеше до все по-лоши „изпълнения“ от нейна страна. Кити вече не можеше да съблича всичките си дрехи. Трябваше да разчита, че ще успее да привлече туристи или бизнесмени, които никога преди не са били в клуба, не са я виждали как се опитва да хване клиенти на въдицата си, как жалко разкрива вече старата си плът. Тя се срамуваше от тялото си, приело формата на круша, от плоските си гърди. Винаги слагаше силно подплатени сутиени и бельо, което да скрива гънките на корема ѝ, но в същото време да разкрива интимните ѝ части.

Тийнейджърки с тела, за които мъжете бяха готови да умрат, заемаха мястото ѝ. И кой мъж не би предпочел младата плът? И сега тя трябваше да разчита на ласкателство, чар и разговори за секс, да се

държи скандално и да обещава удоволствия, които никой, било то мъж или жена, не би могъл да откаже.

Имаше, разбира се, нейни обяви в „Крейг лист“ и „Ерос ком“, нейни снимки, на които бе заела екзотични пози. На тях тя изглеждала вълшебно млада, но в същото време излъчваше сексуален опит. Имаше нейни обяви и в раздела за възрастни в местните вестници: „Зряла чужденка. Експерт във всички форми на масаж. Естествено червенокоса и готова да експериментира всичко, за да ви дари с щастие“. „Естествено червенокоса“ бе абсолютна лъжа.

Тя работеше още и в агенция за компаньонки, откъдето я изпращаха в по-малките хотели, тъй като тя никога, дори когато бе млада, не бе попадала в категорията на скъпите и от висока класа момичета на повикване. Бе просто „компаньонка“. За скромна сума пари, се срещаше с дребни бизнесмени в хотелите им, където влизаше с наведена глава в опит да бъде дискретна, макар че съществуваха охранителните камери, поставени във фойетата на хотелите и на всеки етаж, а те записваха кой точно и в колко часа влиза. Въпросните записи, в които фигурираше и Кити, се пазеха от хотелите под формата на микрочипове, в случай че по-късно от тях се заинтересуваше полицията.

До този момент Кити бе успяла да избягва подобни проблеми. Тя никога не крадеше от клиентите си, никога не ги мамеше за таксата на услугите си, въпреки че се опитваше да вземе допълнителни пари за по-екстравагантните им желаниа, към които се опитваше да ги подтикне.

„Партньор“ на Кити беше Джеймс Франклин, когото тя наричаше Джими, женен англичанин, с когото имаше връзка. Когато ѝ се ядосаше, Джими ѝ казваше, че е непоправима нимфоманка. „Многобройни партньори“, крещеше и изброяваше на пръсти, макар това да бе безнадеждно занятие. „И никога, абсолютно никога, оргазъм“.

Вярно бе, че Кити никога не бе стигала до края. Онова, което Кити обожаваше, бе вниманието. Тя бе сексуален хищник. Търсеше мъже, уязвими за ласкателството ѝ. Обичаше да възбужда мъжа, като му говори за секс и като го предлага, но по сърце беше воайор. Кити Рат бе студена като замразено месо, но умееше да планира и да манипулира като истински престъпник. Кити продължаваше да отрича,

че е нимфоманка, но когато Джими Франклин, неуспелият в живота счетоводител и съпруг на Марта Франклин от Съри, Англия, я нарече психопат, бе готова да го убие. И можеше да го направи. Но вместо това отиде на психотерапевт.

Само веднъж обаче, защото жената бе погледнала в очите ѝ, бе ѝ задала няколко уместни въпроса за начина ѝ на живот, за това, какво чувства, когато е с мъж, за каква всъщност се мисли, а после бе махнала пренебрежително с ръка и бе казала толкова студено, колкото ѝ позволяваше професионалната етика:

— Ти лъжеш дори себе си. Имаш нужда от помощ, която аз не мога да ти предложа.

Кити бе силно разгневена от презрението на психотерапевта. Бе платила добри пари само за да бъде обидена.

Кити се бе спряла на прага.

— И така? — бе запитала с акцента на жител на Средна Европа. — Нимфоманка ли съм?

Психотерапевтката я бе погледнала иззад бюрото си, допряла върховете на пръстите си, студена като бучка лед.

— Абсолютно — бе отговорила.

— А психопат ли съм?

— Задай този въпрос на себе си — бе отговорила жената. — И виж какъв ще бъде отговорът. Междувременно, има едно местенце в Швейцария. Предлагам да се посъветваш с тамошните психотерапевти. Те може би ще успеят да ти помогнат. — И тя ѝ бе записала адреса на лист хартия, бе прекосила стаята и ѝ го бе дала.

Кити го беше прибрала в чантата си „Шанел“, бе изгледала втренчено жената право в очите, а нейните, сини и малки като топлийки, бяха разярени под бретона червена коса.

— Кучка! — бе казала, преди да затвори вратата след себе си.

ГЛАВА 28

Джими беше в апартамента на Кити онази нощ, когато тя се върна от клуба. Стана от дивана, където се бе излегнал — висок и мършав, с хлътнали тъмни очи, гладко избръснат и с оредяла кестенява коса, също толкова обикновена и непривлекателна като тази на Кити. Интересът му към секса ги бе събрал заедно. Тя му бе говорила безкрайно за секс в бара на един хотел — как обожавала секса; колко бил сексапилен той; как неустойимо я привличал и колко силно го желала. Джими се бе поддадал лесно на думите ѝ, защото, също като нея, той бе воайор. Той се наслаждаваше да гледа „изпълненията“ на Кити, но тя никога не съблече камизолата и никога не свали силно подплатения сутиен.

— Срамувам се от тялото си — каза тя на Джими по-късно във връзката им. — То остарява. Но другият ми любовник, с когото отдавна имам връзка, казва, че съм красива. А сексът с него е страхотен. — Разбира се, нямаше друг „любовник“, но по онова време Джими не го знаеше.

Джими мислеше, че Кити съвсем не е красавица, но продължаваше да гледа „изпълненията“ ѝ и да слуша историите ѝ за сексуалните ѝ завоевания. През последните две години те бяха станали близки и Джими се отказа от живота в английското предградие, за да затъва все повече и повече в „бизнеса“ с изнудването, който двамата бяха „разработили“. Бяха се справили добре, но не бяха забогатели, тъй като мишените им бяха все обикновени хора — женени мъже, които се страхуваха съпругите им да не научат за изневерите им. Те плащаха и продължаваха да мамят съпругите си, но Кити се страхуваше от повторно изнудване. Парите скоро свършваха, а и бездруго не бяха достатъчни Кити да си купи скъпи бижута, нито дори за наема на апартамента ѝ, а какво оставаше за бара в Марбела, за който двамата копнееха.

— Закъсня — каза Джими, изгледа я, но не я докосна.

— Бях в клуба.

Кити свали чантата от рамото си и я захвърли на стола. Апартаментът ѝ се намирал на приземния етаж на стара къща и бе по-малък, отколкото ѝ се искаше, френските прозорци се отваряха към малка градина, в далечния край на която имаше врата в живия плет. Декорът бе опит да се представи средиземноморска тема — възглавнички с десен миди, синьо-бели завеси, сребристи украшения и мотиви и евтини кристални фигурки на риби и морски птици — все такива нещица, които Кити „колекционираше“ по време на пътуванията си. Но тя вече не пътуваше. Не можеше да си го позволи.

Имаше малка дневна с два бежови дивана и столове, тапицирани в същия цвят, до стъклената масичка за кафе; една-две комерсиални картини и златно огледало над фалшивата камина, чийто червен пламък се излъчваше от електрическите пънове. И незабележима за „посетителите“, професионална видеокамера с размерите на глава на топлийка, скрита в тавана и насочена директно към един от диваните. Приличаше на невзрачно насекомо, но бе наистина мощна. Никакви подробности не ѝ убягваха.

Наемът за апартамента се плащаше предварително и следователно той се наемаше от месец за месец. Налагаше се Кити да работи, за да плаща наема. *Никак* не ѝ харесваше това, че не бе неин собствен. Това я подлудяваше, мисълта не ѝ излизаше от главата, докато всеки месец се бореше отчаяно да събере парите за наема. Не можеше да си позволи дори втори чифт обувки на „Луботен“ и още по-малко — чантата „Хермес“, за която копнееше. Сега, най-последно, щеше да направи нещо по въпроса.

Отиде в спалнята, събу обувките с високи токчета, които я убиваха, съблече роклята, камизолата и сутиена, облече халат и се върна в дневната, където Джими си наливаше водка със сода. Кити можеше да бъде гола единствено с Джими, който я познаваше и разбираше.

— Ела с мен — каза Кити и го поведе към кухнята, където, на плот под рафтовете с чаши, бе поставен компютър.

Джими я последва.

— Питие? — вдигна чашата си.

— „Ред Бул“.

Кити седна на металния стол пред компютъра, който бе настроен на „Скайп“. Когато Джими беше в Англия, „Скайп“ им помагаше да

поддържат сексуалната си връзка — и двамата се появяваха голи на екрана. Той им помагаше, също така, да поддържат сексуални „контакти“ и с много други. Обаче в момента Кити не мислеше за секс. Тя изгълта едва ли не на една глътка „Ред Бул“-а и зачака кофеинът да навлезе в кръвта ѝ — нещо, което не ѝ бе трудно да постигне, тъй като този бе петият или шестият ѝ „Ред Бул“ за вечерта. После каза:

— Виж — и посочи екрана.

Бе набрала името на Едуардо Йохансен в „Гугъл“, а той услужливо ѝ бе поднесъл доста информация за него — повече, отколкото имаше нужда да се знае. Но това бе важно за Кити и тя се канеше да каже на Джими защо.

— Тази вечер бях с Еди. Прекарах два часа с него. Той е самотен. Новото му момиче го изостави заради старото си гадже. Нейното име е Съни. Познавам я. Не се тревожи, тя е лесна — или е глупава, или много наивна, а може би и двете. Както и да е, аз станах нейната нова най-добра приятелка и я държа под контрол. А сега съм също така приятелка и на Еди. Омагьосала съм го. Той сподели, че съпругата му се развежда с него и че разводът ще бъде грозна сцена. Тя искала да задържи децата. А той се канел да не го позволи. Богат е и е много самотен. — Обърна се и се усмихна широко на Джими. — Едно доказателство за подкопаването на моралните устои на Еди и той ще изгуби децата си. Както и по-голямата част от парите си. Буквално е готов да ни падне в ръцете.

Джими кимна, после пресуши чашата си.

— Ще открия всичко друго, което има да се знае за него. До края на утрешния ден ще имаме цялата информация, от която се нуждаем.

— Както и тези. — Кити взе шишенце с хапчета от плота и го вдигна така, че той да го види. — Моето тайно оръжие.

Тези хапчета и екстазите бяха само две от тайните оръжия на Кити в играта, наречена изнудване.

ГЛАВА 29

Съни се събуди с бясно препускащо сърце. Лъч светлина се прокрадваше през откренатата врата на банята, тъй като тя не можеше да спи в абсолютен мрак. Мак ѝ се беше присмял първия път, когато бяха спали заедно и тя му бе признала, че винаги се е страхувала от тъмното.

— Съни Алварес се страхува от тъмното? — бе запитал и я бе целунал по шията, където пулсът ѝ туптеше под устните му.

— Е, едно момиче не може да бъде еднакво смело за всичко — беше отговорила тя.

— Не и това момиче обаче — бе отвърнал той. — Не и това, което кара „Харли“ като мъж и автомобил като професионален състезател; което кара сърф и плува като делфин и посреща опасностите с мен. Не и жената, която намери труп в хладилника в Тоскана и втори под кактус в калифорнийската пустиня; която отиде на парти по случай празника на Все светии, което се оказа различно от очакваното и тя бе единствената в маскараден костюм.

Съни се бе облякла като дама вампир, макар да не приличаше много на дама в дрехата, подобна на рибарска мрежа, високите обувки и вампирските зъби. Мак, също в костюм на вампир, бе силно смутен, макар че неговият разкриваше по-малко от нейния. Тя бе посрещнала предизвикателно погледите на онези провинциални дами в техните костюми от „Сейнт Джон“^[1], стиснали чаши мартини в ръце. Бе вирнала брадичка и им се бе усмихнала като истински вампир, а после бе излязла и се бе озовала в дори по-голяма опасност, отколкото бе очаквала. Но онова бе съвсем друга история.

В този момент, в хотелската стая в Монте Карло, Съни се страхуваше от тъмното.

Включи нощната лампа и Тесоро изръмжа и премигна, недоволна, че безпокоят съня ѝ.

През пролуката на завесите се процеждаше лъч сива светлина. Поглед към часовника ѝ показа, че е пет и трийсет сутринта.

Прекалено рано за изгрева на слънцето и много късно за луната. Но нощта и мракът си бяха отишли и Съни отново можеше да диша.

Отиде в банята, премигна на внезапната ярка светлина, взе набързо душ, облече дънки, тениска и прекалено голям за нея суичър, прибра косата си на конска опашка и сложи на главата си бейзболната шапка.

— Хайде, Тесоро — каза рязко. — Отиваме на разходка.

Кучето, с все още здраво стиснати очи, зарови носле по-дълбоко във възглавницата.

Съни ѝ сложи каишката, взе я на ръце и отиде до асансьора.

Вратите се затвориха и я връхлетя внезапен спомен за друг асансьор в този същия град и двамата с Мак заедно. Споменът бе едва от миналото лято. Тогава тя беше облечена в черна рокля от шифон, прибрана в талията със сатенена панделка и закопчана съвсем хлабаво на гърба с три малки кристални копчета.

— Правил ли си някога любов в асансьор? — бе запитала тя Мак, бе разкопчала трите миниатюрни копченца и бе оставила роклята да се смъкне до гърдите ѝ, след което се бе засмяла неудържимо на шока, изписан по лицето на Мак. Нищо не доставяше на Съни по-голямо удоволствие от палавото поведение.

Изпаднал в паника, Мак бе вдигнал роклята ѝ и точно тогава асансьорът бе спрял на друг етаж и вътре беше влязла изненадана двойка и ги бе изгледала подозрително, а те се бяха затичали със смях по коридора.

— Палавница — беше ѝ казал Мак, изравнявайки се с нея.

— Не е ли забавно? — бе отговорила тя и се бе хвърлила върху леглото със смях, а той бе съблякъл черната ѝ рокля от шифон и двамата се бяха любили.

Тази сутрин в Монте Карло вятърът бе нежен — почти като в началото на пролетта. Бе прекалено рано дори за екипажите на скъпите яхти и те все още не бяха започнали ежедневно лъскане на палубите и перилата. Огромните луксозни яхти, прекалено големи, за да влязат в пристанището, бяха закотвени навътре в морето, знамената им се развяваха, а върху палубите им, като големи морски птици от стомана, бяха кацнали хеликоптери. Собствениците им отсъстваха в момента, но щяха да дойдат отново през май за филмовия фестивал в Кан и да устройват на холивудските величия такива забавления, към каквито

според тях бяха привикнали, макар че повечето от звездите, като Али Рей, копнееха за по-прост живот.

Съни знаеше, че е шокирала Али с признанието си за Еди, макар че отношенията ѝ с него бяха съвсем невинни. Е, почти. Дватамата с Еди дори не се бяха целували. С изключение на онзи случай на парижкото летище — целувките по двете бузи и допълнителната „за приятели“. И, разбира се, нежната и бавна целувка по устните за лека нощ във фойето на хотела.

Съни си спомни думите на Али, че Кити Рат е налетяла на Еди, и смръщи вежди. Не можеше да е вярно. Кити ѝ беше приятелка.

Тя се разхождаше по пристанището, а Тесоро я следваше неохотно и по-скоро поддаваше на дърпането на каишката, отколкото вървеше, като спираше на всеки няколко метра, за да души.

Кити бе такава буржоазка и така безвредна, че бе едва ли не скучна. И винаги се стараше да угоди. Но, чакай малко, нима Кити не ѝ бе говорила за секс? Беше я запитала дали ѝ липсва сексът с Мак и бе казала, че „може да се погрижи“. Тогава Съни не бе обърнала внимание на приказките ѝ, взела ги за глупави женски брътвежи. Сега обаче започваше да си задава въпроси.

Видя жълтата полицейска лента и ченгетата на все същото място, зави в една странична уличка и откри малък кафе-бар, който бе отворен дори толкова рано сутринта. Ароматът на кафето я примамва и тя се настани до бара. Поръча и кроасан с кафето с бита сметана. Спомените за миналото лято в Сен Тропе с Мак извикаха в очите ѝ сълзи, които потекоха по бузите ѝ и закапаха в горещото кафе.

Сервитьорът, завързал бяла престилка на кръста си, навил до лактите белите си ръкави и оставил недопушената си цигара в пепелника, въпреки че пушенето бе забранено на обществени места във Франция, ѝ хвърли поглед през бара.

— Мадам? Имате ли нужда от помощ?

Тя поклати глава.

— Не, добре съм.

Той всмукна дълбоко от цигарата „Галоаз“, остави я отново в пепелника и накрая я изхвърли в кошчето за отпадъци до барплота.

— Мъж, разбира се — каза, разбрал веднага. — Но мадам е прекалено красива, за да плаче за който и да е мъж.

Постави малка чаша бренди пред нея и ѝ направи второ кафе — този път еспресо от машината — което, както си помисли Съни след първата глътка, бе достатъчно силно да успокои нервите ѝ, макар че вероятно щеше да разруши черния ѝ дроб. Брендите пък я накара да се задави.

— Ти си човек, способен да разбере другите — каза тя и успя да се усмихне.

— Върни се при него и му кажи, че е глупак — посъветва я той. После, като сви леко рамене, какъвто бе привичният жест на галските жители, и за който Съни знаеше, че означава: „Какво пък, по дяволите“, добави: — Но, от друга страна, всички мъже са глупаци.

Тя побутна към него евро центовете, а той ѝ ги върна с думите, че това е почерпка.

— Проблемът е — каза Съни, като спря на прага и обърна глава към него, — че има двама мъже.

— Боже мой! — Лицето на сервитьора изрази учудването му. — *Eh bien, madame. Bonne chance* — извика той след нея, което означаваше: „Късмет“.

[1] Сейнт Джон — верига скъпи магазини. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 30

Инспекторът не бе мигнал цяла нощ. Седеше зад бюрото си в обикновено тихия и спокоен участък толкова рано сутрин, преди поредната банда заловени престъпници да бъде изправена пред съдията, после — изпратена в затвора, за да не безпокои повече елитното население на елитното градче, разположено само на няколко километра от френската Ривиера.

Тук „работеха“ обикновено дребни престъпници — джебчии, измамници, фалшификатори с кредитни карти, крадци, които обаче трудно можеха да задигнат нещо от магазините, снабдени до един с охранителни камери.

През двайсетте и трийсетте години на миналия век тук са ставали едри обири на бижута от сейфовете на грандиозните вили. И тук му е мястото да споменем за пожара в мансардния апартамент на много богат мъж, който загинал в пламъците при доста подозрителни обстоятелства, както твърдели някои. Но истината скоро била разкрита и престъпникът — арестуван. Както и да е, в тази част на страната истинските престъпления бяха рядкост. А обир като този в бижутерията „Фонтанът“ бе направо немислим. Както бе немислим и за онези бижутерии в Париж, Милано, Берлин, Лондон и Рим. И вероятно за още градове. Инспекторът бе прекалено уморен, за да мисли за това точно в този момент.

Знаеше само, че имат за разрешаване случай на убийство. Млада жена бе мъртва и двегодишното ѝ момченце беше останало без майка. Доколкото бе разбрал от разпита на измъчените продавачки в бижутерията, крадците нямали никаква причина да я убиват. Всички служители се подчинили на заповедите, предали на крадците ключовете, телефоните си и диамантите. Убийството било съвсем безсмислено, твърдяха останалите живи, които бяха в силен стрес и бяха откарани за преглед в болницата.

Инспекторът отпусна уморено рамене, оставил шапката си на бюрото до вдигнатите си крака, праметнал елегантното си сако на

облегалката на стола, сложил ръце зад главата, дълбоко замислен. Вдигна поглед, когато на вратата се почука. Влезе негов колега.

— Снимките от местопрестъплението, господине.

Полицаят му подаде снимките, които инспекторът вече бе разгледал на компютъра си. Реши да не ги разглежда отново веднага. Прибра ги в синя папка, на която бе изписано името на младата жена — госпожа Ивон Елман — изправи се, облече сакото си и сложи шапката на главата си, взе папката под мишница, каза на колежата си, че излиза да пие кафе и че в случай на нужда могат да се свържат с него на мобилния му телефон, а след това излезе и отиде в кафенето на ъгъла. Беше осем часът сутринта и той мислеше за Ивон Елман вече повече от дванайсет часа без прекъсване.

Седна на обичайната си маса и поръча обичайната закуска — твърдо сварено яйце, два кроасана и двойно еспресо. Копнееше за чашка бренди, но беше все още на работа. Извади мобилния телефон от джоба си и се обади на съпругата си и ѝ каза, че ще се прибере у дома само за десет минути, в които ще трябва да вземе душ и да се преоблече.

Съпругата му цяла нощ бе слушала новините и го разбираше. „Сериозна“ не бе достатъчно силна дума, с която да се опише ситуацията, и нейното сърце също кървеше за младата майка, покосена от нелепа смърт.

Инспекторът обели яйцето си, нарязва го и го изяде бавно, като в същото време отпиваше щедри глътки от еспресото. Направи знак на сервитьора да му донесе кафе със сметана, двойно, после потопи кроасана в гъстата уханна течност. Дългото му източено лице, огромните уши и увисналите надолу крайчета на кафявите очи му придаваха вид на застаряваща хрътка.

Питаше се дали е прекалено рано да се обади на Мак Райли. Реши, че не е, и звънна в хотела.

Отговориха, че мосю Райли все още не приема телефонни обаждания. Отвори папката и се втренчи за пореден път в неузнаваемото лице на госпожа Ивон Елман.

ГЛАВА 31

Скалата, на която вече повече от седемстотин години се издигаше замъкът Грималди — години, в които той имаше своите възходи и падения както финансови, така и социални — се извисяваше над малкото градче Монако. По-голямата част от почти четиристотинте му акра площ бяха построени върху подсилени, ниско разположени места, за да се разшири територията му и също така да се разшири пристанището и да се превърне в едно от най-красивите местенца на планетата. Идеята за тези строителни работи били на богатия грък, Аристотел Онасис, който идвал тук преди спречкването си с тогавашния принц на Монако. Гъркът знаел много добре как да извърши строителните работи и да превърне градчето от разпадащи се руини в едно от най-проспериращите и примамливи на планетата места за живеене, причина за което бяха и силно облекчените данъци.

Милионерите винаги са били нещо обичайно в Монте Карло, но по-новата и по-елегантна дума „милиардер“ гарантира достъп до всички грандиозни партита, като в същото време гарантира, че и всички други ще бъдат там, независимо дали събитието е на борда на яхта, в мансарден апартамент с изглед към пристанището или във вила в подножието на планините, макар че много от богатите имат вили близо до Сен Реми или Сен Тропе, където могат да избегнат донякъде клаустрофобичната атмосфера на Монако и постоянната опасност да срещат все едни и същи хора на различните приеми.

Коренните жители на Монако успяват да водят истински живот сред цялото това великолепие и оживление, несмущавани от постоянния поток туристи и зяпачи, защитени от владетелите си като никои други граждани на света, с осигурена работа и освободени от данъци. И, освен това, те виждаха различни знаменитости на всеки свой празник.

Монте Карло е известно вече десетилетия наред не само с казиното си, но също и със скъпите и луксозни магазини и бижутерията „Фонтанът“, както и с историческите забележителности,

разположени по протежението на един от най-оживените булеварди. Казиното дължи популярността си на годините, известни като Бел епок^[1], както и на двайсетте и трийсетте години на двайсети век, когато мъжете били склонни да похарчат цели състояния за екстравагантните бижута на куртизанките или новата любов на живота си.

Въпреки обира в Париж и садистичния акт на насилие, извършен срещу младата продавачка, никой не си представяше, че същото може да се случи в Монте Карло, града на розовите мечти.

— *Точно затова* и се е случило — отговори най-после Мак на третото позвъняване на инспектора в девет часът и десет минути в деня след обира и убийството на Ивон Елман, както и след неговото пристигане в Монте Карло. Денят, в който трябваше да помисли над думите на Съни, че се налага да подложат връзката си на нова преценка.

— Веднага след Коледа — каза Мак. — Когато всички са спокойни и отпуснати, приключили с покупките и няма търговски натиск. И още по-малко в бижутерия като „Фонтанът“, където не стават разпродажби. Всъщност готов съм да се обзаложа, че там не е имало много работа във въпросния ден, освен може би жени, отишли да върнат подаръците си и да вземат онова, което наистина харесват.

— Искаш да кажеш, бижутото, за което от месеци намекват на съпрузите си и което те, въпреки всичко, не са им купили, защото са били прекалено глупави да ги разберат.

Мак се засмя. Но Мак не бе виждал снимките на мъртвата Ивон.

— Вероятно си прав — каза с мисълта за Съни, която си бе купила червената рокля и ботушите и така го бе лишила от възможността да ѝ направи този подарък.

— На тази улица са разположени само много скъпи магазини — каза инспекторът. — Луксозни бутици. Тук клиентите са все богати хора, изключително почитани от собствениците на магазините. И дори не можеш да влезеш, ако не си подходящо облечен.

Мак предположи, че говори за жени, облечени в рокли „Диор“ и кожени палта. Монте Карло бе различно от Лос Анджелис, където никой не носеше скъпи кожени палта и дори милионерите влизаха в магазините по къси панталони и дънки, тениски и джапанки, ако искаха.

— И така, защо е това обаждане, инспекторе? — запита, макар да имаше чувството, че знае отговора.

— Мак, снощи бе убита млада жена. Майка на двегодишно момченце и съпруга на член на екипажа на една от яхтите. Бяха прекрасна двойка, Мак. Невръстно детенце, останало без майка.

— Съчувствам им — каза Мак. И наистина беше така. — Сблъсквал съм се с подобна ситуация и преди — добави. — Никога не е лесно. Всъщност, инспекторе, никой не трябва да преминава през подобен ад.

— Знаех, че ще проявиш разбиране. И заради онова, което току-що каза, както и заради опита ти с такива странни убийства, те моля за помощ. Извън протокола, разбира се.

Мак погледна през прозореца, хванал чашката с кафе. Мислеше за непознатата Ивон Елман.

— Инспекторе, защо използва думата „странно“, за да опишеш убийството?

— Защото, приятелю, то е било съвсем излишно. Нямаło е никаква нужда младата жена да бъде убита. Тя, останалите три продавачки и управителят са дали на крадците всичко, което са поискали — бижута, ключове, мобилни телефони. Охранителните камери са били простреляни, алармената инсталация — изключена, охраната — разоръжена. И трите обирджийки са били с хирургически ръкавици, маски и руси перуки и следователно не е било възможно да бъдат разпознати. Получили са каквото са искали. Трябвало е само да се измъкнат, да заключат вратата след себе си и да се качат в превозното средство, което, сигурен съм, ги е чакало, убедени, че не е вероятно някой да узнае скоро за обира. Докато мълвата се разчуе, те отдавна са щели да бъдат далеч. Коего и се е случило всъщност. Персоналът е бил заключен в бижутерията заедно с мъртвата млада жена и не са могли да извикат за помощ.

Мак се замисли за обира в Париж и за акта на насилие срещу друга невинна продавачка. Знаеше, че в тази история има нещо повече от откраднати бижута, макар че те бяха същината. В този живот винаги ставаше въпрос за пари, а тук — за много пари. Освен това, бяха пострадали пет държави и бяха замесени доста хора, които добре познаваха тази игра. Знаеше също така, че този е бил последният им удар. Нито един бижутер в света нямаше да позволи на облечени в

кожени палта и богати на вид жени да влязат в магазина, без да ги е проверил, и то неведнъж, а два пъти. Беше му мъчно заради семейството на младата жена, както и инспектора, но не можеше да се намеси. За него Съни беше по-важна.

— Трябва да ме разбереш, *mon vieux* — каза, наричайки инспектора „мой стари приятелю“, макар приятелството им да датираше само от предното лято. Но трябваше някак си да смекчи удара, тъй като инспекторът му беше помогнал. — Не мога да се намеся. Тук съм по личен въпрос. — Поколеба се, после тихо добави: — Много личен. Всъщност в този момент нищо не е по-важно за мен. Съжалявам.

Чу въздишката на инспектора.

— Аз също съжалявам, Мак. Но разбирам, естествено.

Мак си помисли, че вероятно е така. Французите разбираха най-добре сърцето.

Но инспекторът не се беше предал.

— Поне ела да видиш снимките от местопрестъплението — помоли. — И сподели с мен какво мислиш — как и защо се е случило това.

— Нека аз ти се обадя — каза Мак, тъй като звънна телефонът в стаята му. Изключи мобилния си телефон, вдигна слушалката и каза: „Ало“.

— О! — възкликна женски глас. — С мосю Мак Райли ли разговарям?

Гласът не му беше познат. Говореше с акцент, който той не можеше да определи.

— Да.

— О, мистър Райли. Името ми е Кити Рат. Приятелка съм на Съни. Трябва да говоря с вас, мистър Райли. Много е спешно.

Мак се бе научил винаги да размисля секунда, преди да отговори на подобни настоятелни молби.

— Мистър Райли? — Сега в гласа на жената се долавяше тревога. — Там ли сте все още?

— Тук съм и тъй като не ви познавам, се питам какво толкова спешно имате да ми кажете.

— Е, Мак Райли. — Гласът на жената приличаше по-скоро на мъркане въпреки гърлената нотка, която се долавяше в него. — Става

въпрос за Съни. Ще бъда на терасата, вляво от вратата. Косата ми е червена. Не можете да не ме забележите.

— Червена коса — каза Мак.

— Ще ви чакам — увери го Кити.

[1] Бел епок — период от европейската история между 1890 и 1914 година, преди Първата световна война. Характеризира се с ускорен технически прогрес, икономически растеж, мир в политическите отношения, разцвет в културата и изкуството в много европейски страни, преди всичко Франция и Великобритания. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 32

След завръщането на Кити от клуба, двамата с партньора ѝ Джими бяха прекарали остатъка от нощта в разговори не само за Еди, но и за Мак Райли.

Проучването в Интернет им бе разкрило доста неща за световноизвестния детектив. Дватама с Джими бяха обсъждали как присъствието на Мак може да повлияе на плановете им за изнудване, и бяха решили, че трябва да намерят начин да го контролират. И сега Кити действаше в съответствие с новия план. Също като Еди, и Мак Райли бе уязвим. Приятелката му го беше изоставила. И той бе мъж, нуждаещ се от утеха, а кой би могъл да му я даде, ако не Кити — специалистът в тази област. Детективите не бяха имунизирани срещу женския сексапил, нито срещу обещанията за страхотен секс, нито към изнудване. Кити знаеше, че Съни щеше завинаги да се откаже от Мак, ако научеше, че е бил в леглото с нея.

Мозъкът на Кити беше болен, но тя бе умна като който и да е детектив; и до този момент бе доказала, че това е вярно. С изключение на краткото ѝ пребиваване в испански затвор по обвинение в изнудване, но онова бе дребна работа, отдавна забравена при това. Поне от нея.

Освен всичко друго, Кити усещаше вълнение от предстоящото „похищение“ на годеника на Съни. Нейният живот бе на светлинни години далеч от живота на жени като Съни или Али Рей. Красиви жени, които притежават чар и талант и са използвали мозъка си, за да се издигнат до сегашното си положение. Жени, които живеят пълноценно. Реални жени, докато тя имаше само фасада и можеше да предложи толкова малко, че бе готова да го даде безплатно. „Чест“ бе качество, което Кити никога не беше притежавала и към което дори не се стремеше.

Кити видя Мак, преди той да я е забелязал. Помисли си, че наистина е много привлекателен. Щастлива беше Съни, защото можеше да има всички мъже. Всички те се поддаваха на чара ѝ, макар Кити да бе сигурна, че Съни е глупава — толкова глупава, че дори не можеше да види какво става пред очите ѝ. Той отиде до масата, където тя седеше с чашка кафе пред себе си. Беше все още само 09:45 сутринта и с изключение на няколкото ранни клиенти, облечени в морскосини пуловери, наслаждаващи се на обилна закуска, наоколо се виждаха съвсем малко хора.

Кити се бе облякла изключително грижливо тази сутрин. Бе избрала рокля на цветя с деколте във формата на буквата V, което стигаше едва ли не до кръста ѝ, и скромна бяла камизола отдолу. Бе втрила в кожата си лосион за изкуствен тен и бедрата ѝ имаха златист отблясък. Беше обула скъпоценните си обувки с марката на „Луботен“, разбира се, и носеше черна найлонова чанта „Прада“, като много внимаваше триъгълната ѝ емблема да се забелязва. На ушите ѝ се поклащаха обещите „Диор“. Изненадващо, бе прибрала косата си на две опашки, които стърчаха като миниатюрни червени ракети зад ушите ѝ, бе тупирала бретона над очите си и вярваше, че така изглежда много по-млада и по-сладка.

Усмивката, с която посрещна Мак, както и деликатното махване с ръка, бяха толкова сладки и открити, колкото тя въобще можеше да постигне.

— Мис Рат? — Погледът на Мак я обгърна и веднага я прецени.

— Да, това съм аз. И така се радвам да се запозная с вас, мистър Райли. Мак, както ви нарича Съни.

Мак не каза нищо.

— Моля! — Тя отново махна деликатно с ръка, посочвайки стола до себе си. — Няма ли да седнеш, Мак? Ето тук, до мен, за да можем да се радваме на уединение.

— Не мога да се сетя за нито една причина да търсим уединение.

— О, но нали разбираш, аз познавам Съни. — Кити отново потупа седалката на стола. — Моля те, Мак — каза и в гласа ѝ се долови малко по-настойтелна нотка. — Съни ми каза, че си толкова мил. Добър човек, какъвто и сама мога да видя, че си. Няма ли да бъдеш мил с мен сега и да ме поглезиш поне малко? Кой знае, може дори да станем приятели...

Любопитен какво има да му каже тя за Съни, Мак седна. Кити махна с ръка на сервитьора и поръча еспресо.

— Нека бъдат две — добави. — Бих изпила още едно. — Хвърли кос поглед на Мак и забеляза, че той я гледа.

— Защо не ми кажеш онова, което знаеш? — Той погледна многозначително часовника си. — Имам среща.

— Обзалагам се, че не е със Съни — каза Кити и зачака реакцията му. Той не отговори. — Ти си много привлекателен мъж — добави тихо. — Макар да съм сигурна, че не съм първата жена, която ти го казва.

Мак въздъхна, ядосан и отегчен. Нямахше време за тази непозната жена, която задържаше вниманието му само с това, че познаваше Съни или поне така твърдеше. А Мак бе уязвим и искаше да знае какво е споделила с нея Съни и дали случайно не е казала, че все още го обича.

Донесоха кафето им в тъмнозелени чашки с позлатени лъжички. То бе толкова гъсто и силно, че образуваше гъста пяна на повърхността. Кити изсипа две пакетчета захар в нейното и започна замислено да го разбърква. Мак не обръщаше внимание на неговото. Не искаше да бъде тук и да пие кафе с тази жена в десет часа сутринта. Нито по някое друго време.

— Съни ми каза, че те е напуснала — каза Кити най-после. — Разбирам колко силно трябва да си наранен. Сега, след като те срещнах, се питам как е могла да го стори. Как е възможно тя да не те иска? Ти си толкова *привлекателен*! Знам всичко за теб — добави и постави леко длан на коляното на Мак. — Всъщност искам да кажа, ти си толкова *сексуален*, Мак. Знаеш ли какво? Ти и аз сме от една порода. Разбира се, Съни сподели с мен за това твое качество. „Много е добър в леглото“, каза Съни. Каза още, че си всичко, което тя някога е искала. С изключение на това, че не искаш да се ожениш за нея. Сега, като те гледам, се питам защо въобще би искал да се ожениш, след като можеш да имаш точно каквото искаш, и то без онази глупава хартийка и претенциозната халка.

Шокиран, Мак се запита възможно ли бе Съни наистина да е говорила за него и за толкова лични неща. Погледна в змийските очи на Кити Рат. Наистина ли Съни бе допуснала тази жена в личния им живот?

Нещо в погледа на Мак накара Кити да побърза да отдръпне ръката си. Веднага разбра, че Мак я е видял точно такава, каквато бе — проститутка от малко предградие, опитваща се да постигне нещо с фалшив чар. Това я накара да изпита силен гняв.

— Разбира се, Съни ми разказа и за Еди. — Кити, така да се каже, заби ножа дълбоко в раната и го завъртя. — Имам предвид Еди Йохансен — добави и вдигна поглед. — Мъжът, когото е срещнала в самолета и който ѝ е запазил стая в този хотел. И дойде тук, за да бъде с нея. — Тя разбърка неразтопената захар на дъното на чашата си.

Мак се изправи. Кити му се усмихна.

— Повярвай, аз съм на твоя страна — каза, изпълнена с тревога. Дали не бе отишла твърде далеч? — Ще направя всичко, което мога, за да бъдете отново заедно. Ще говоря със Съни и ще ѝ кажа колко много я обичаш.

Мак я прекъсна.

— Нека те запитам нещо, мис Рат. Откъде *знаеш* колко много обичам Съни?

Ококорила невинно очи, Кити каза:

— О, но Съни споделя всичко с мен.

Без да каже и дума повече, Мак се обърна и я остави да седи там.

Тя го гледаше как се отдалечава с пъргава походка, която гарантираше, че тялото, което се криеше под дънките и коженото яке, е в добра форма. Една жена би трябвало да е готова на всичко, за да задържи такъв мъж. Този път завистта, а не само желанието за изнудване, бе нейният мотив да открадне мъжа на другата жена.

ГЛАВА 33

В десет и трийсет същата сутрин Съни най-после провери дали има съобщения в блекберито ѝ. Имаше. От Мак, разбира се. Беше ѝ се обаждал два пъти от осем и трийсет.

В първото съобщение казваше: „Обичам те. Моля те, обади ми се“. А във второто: „Обичам те. Моля те, омъжи се за мен“.

В гласа му се долавяше студена увереност и Съни не можеше да реши дали е уверен в *своята* любов към нея, или в *нейната* любов към него. Или просто е уверен, че ще се върне при него и ще се хвърли в прегръдките му. Което, напомни си, бе направила предната вечер.

Имаше и трето съобщение. От Али. „Как си тази сутрин, мис самотна, изоставила приятеля си, невярна жено? Надявам се, че си готова за обиколка по магазините? Нали винаги се твърди, че купуването на обувки може да реши всичките проблеми и мъки на жената? Лично аз винаги съм се питала кои са тези, дето твърдят подобни глупави неща, но днес ще им се доверя и ще се погрижа за теб и Пру. Помниш ли Пру? Е, след като я срещнеш, вече няма да можеш да я забравиш — нещо, върху което трябва да поработя. Ще се срещнем на терасата в единайсет часа. Ще уредя да ни чака кола. И недей, повтарям, недей да се криеш зад воал от сълзи, Съни Алварес. Не ме разочаровай. Спомни си. Знам за другия мъж, така че по-добре ела. Ще се видим в единайсет“.

Обиколката на магазините бе последното, което Съни искаше, но щеше да позволи на Али да се погрижи за нея така, както смяташе за добре. Щеше да отиде.

Донесоха ѝ два сутрешни вестника, каничка кафе и кошничка кроасани в стаята, но тя вече бе закусила в малкия кафе-бар в страничната уличка под разбиращия поглед на сервитьора. Настани се на дивана до отворения прозорец с вестниците и докато слънчевата топлина галеше гърба ѝ, започна да преглежда заглавията. Бяха на френски, но не можеше да сбърка думите, еднакви за двата езика: „убийство“ и „мъртва“. Имаше и сватбена снимка на привлекателна

тъмнокоса млада жена, щастлива до младоженеца, както и снимка на бебе.

Взе английския всекидневник, брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“, и прочете, че е била застреляна млада жена, продавачка в известен и много скъп бижутериен магазин. Убийство, демонстриращо „изненадващо безразличие“, пишеше в статията. Тъй като персоналът на бижутерията изпълнил заповедите на обирджийките, нямало абсолютно никаква нужда да убиват майката на едва проходило дете, която работела, за да си изкарва прехраната. „Защо?“, бе въпросът, който измъчваше всички. Но като че ли никой не разполагаше с отговор.

Съни си спомни сцената на престъплението, залята от ярка бяла халогенна светлина, хеликоптерите и дългата ивица мрак, проточила се от морето до планините, както и воя на безброй полицейски сирени. Бе убита млада невинна жена, а тя мислеше единствено за себе си и за Мак и за непрекъснатото отлаганата им женитба. И за Еди като за свой бъдещ любовник.

Не произнесе на глас името на Еди, макар да бе сама в стаята си. Той не бе оставил съобщение на телефона ѝ и не се беше обадил. Съни не можеше да го обвинява. Тя го бе поставила в неловко положение на обществено място — бе тръгнала с Мак, без дори да му се извини или да му каже, че ще му се обади по-късно.

Но щеше ли да го направи, ако лекомислено му беше обещала? Дали би му се обадила сега? Побърза да се преоблече и да се приготви за обиколката по магазините с Али. Със сигурност нямаше да се обади на никого. В момента в главата ѝ имаше мисли единствено за *обувки*.

Телефонът започна да звъни. Погледна името и въздъхна. *Кити Рат*. Последният човек, от когото имаше нужда. Но после с чувство за вина си спомни, че тя бе облекчила самотата ѝ в коледния ден, когато изпитваше отчаяна нужда да поговори с някого. Тя беше мила жена, но... Али май беше казала, че е флиртувала с Еди?

Телефонът спря да звъни, после отново започна. Съни отново въздъхна и отговори.

— О, *Съни*... — Кити винаги звучеше така, сякаш не ѝ достига дъх или като че ли сте прекъснали някакво особено дяволито занимание. — Седя тук, на терасата на хотела, и мисля за теб. Пия

кафе. Не искаш ли да дойдеш при мен? Реших, че може би искаш да поговориш с някого след снощната вечер.

Съни си спомни, че Кити бе играла ролята на нейна приятелка и преди. Тя умееше да изслушва и винаги гореше от нетърпение да помогне, както например с разходката по магазините или обяда в женска компания. И, в известен смисъл, беше успяла. Както и когато се бе опитала да помогне на Еди, след като бе така унижен на обществено място. Освен това, Съни искаше да знае какво ѝ е казал Еди.

Както и да е, беше ѝ длъжница. Каза:

— Само за половин час. После ще отида на покупки.

— О! — възкликна Кити отново с нотка на разочарование в гласа. — С Али Рей, предполагам? Щастлива си, че имаш толкова добра приятелка. Добре, аз съм тук и те чакам, скъпа Съни. И ще ти разкажа всичко за Еди.

Кити винаги знаеше как да примами в капана.

ГЛАВА 34

Когато Маха Мондрагон беше в своя дом с бели колони, които му придаваха вид на дворец, в Мумбай, на западното крайбрежие на Индия, град с население над четиринайсет милиона, тя имаше цяла армия слуги, които да се грижат за всекидневието ѝ. Сега обаче сама почистваше и подреждаше апартамента си в хотела преди идването на камериерките.

Мумбай, където живееше, откакто се бе родила преди трийсет и осем години и който някога бе известен като Бомбай и всъщност още биваше наричан така от много от жителите си, беше любимият ѝ дом, макар че наскоро бе купила по-малка, модернизирана къща в лондонския квартал „Кенсингтън“, не много далеч от „Хародс“ и в удобно съседство с големия магазин „Харви Никълс“. Купуваше всичко оттам. С изключение на храната, разбира се. По нейно мнение, все още нищо не беше по-добро от отдела за храни на „Хародс“, нито дори „Фортнъмс“, особено сладкарските им изделия, артистичните малки *melanges* от шоколад и малини върху основа от сметана и яйчен крем. Слабостта на Маха беше шоколадът, макар че строго следеше теглото си. Но факт беше, че предпочиташе шоколада пред хайвера, независимо че можеше да пие шампанско с абсолютно всичко.

Прекрасните ѝ бижута бяха все още върху масата в трапезарията. Тя ги обви отново в черното кадифе и ги върна в платнената чанта, като ги постави върху някакви други неща, също обвити в черно кадифе. Дръпна ципа, заключи чантата и я вдигна от масата, като направи гримаса заради голямата ѝ тежест.

Независимо докъде пътуваше, Ню Йорк или Токио, Маха винаги отсядаше в луксозни хотели. Нямаше да изглежда добре, ако жена, търгуваща с такива красиви и скъпи бижута като нейните, се задоволяваше с по-малко великолепиe. Според Маха, луксът винаги говореше за качество — като например тя живееше едва ли не в дворец, защото продаваше бижута от висока класа. Надяваше се скоро да се премести завинаги в Ню Йорк. Всъщност дори вече бе избрала

жилище в район, където всички „качествени“ хора живееха или искаха да живеят. От години си блъскаше главата как да постигне тази своя амбиция и се гневеше на онези свои служители, които не проявяваха достатъчно енергия, ум или кураж да доведат докрай онова, което тя искаше от тях.

Маха отдавна бе решила, че в нейната работа невинността е най-доброто качество, което може да притежава една жена. И Съни Алварес притежаваше точно това качество.

Екзотичните бижута на Маха вече се продаваха в скъпи бижутерии и бутици от Токио до Париж. „Хародс“ ѝ бяха отказали с думите, че са прекалено крещящи и безвкусни за техните клиенти — нещо, което бе изненадало Маха, тъй като много индийци живееха в Лондон. Дизайнът на всичките ѝ бижута беше на майсторите от Раджастан и те се продаваха навсякъде, където имаше туристи. Но колкото и пари да изкараше, на нея винаги ѝ се струваха недостатъчно.

Тя вдигна захвърлените опаковъчни торбички, както и хартиите, разпръснати по пода след развиването на вчерашната им „плячка“, и ги хвърли в кошчето за боклук. С гримаса на отвращение, хвърли там и червилото и фасовете на Шарън, последвани от хартиените кърпички. Жената имаше силна хрема и според Маха дори не трябваше да я допускат на двайсет метра разстояние от апартамента ѝ в хотела. Обаче тя не можеше да направи нищо по въпроса.

След това провери гардероба и отбеляза, че огромните ѝ чанти и двата кюфара са все още заключени и че дрехите, които имаше намерение да носи тук, в Южна Франция, са грижливо изгладени и подредени по закачалките, саритата — сгънати внимателно по рафтовете, а обувките — подредени в права редица най-долу. Марката „Луботен“ бе прекалено обикновена за Маха. Нейните обувки бяха изработени на ръка и специално за нея от единствен по рода си обуцар от Милано, където тя ходеше два пъти в годината, за да подбере своите модели от новата колекция. Да, за нея „Луботен“ бяха просто търговска марка.

Влезе в огромната баня с мраморни плочки и започна да подрежда козметиката и парфюмите си — всъщност благовонните си масла, донесени от Индия, които тя намираще за по-леко парфюмирани и по-подходящи за изтънчения ѝ вкус. Подреди ги в права редица върху чиста хавлия — нещо, което камериерките

обикновено правеха, но тя ги беше предупредила, че предпочита да се погрижи лично. Не искаше техните ръце да докосват личните ѝ вещи.

В редицата стоеше и черната очна линия, с която тя подчертаваше очите си, бронзовата пудра със златистия пращец, която поставяше на скулите си, и основата за грима ѝ, овлажняваща кожата и почти лишена от цвят, и двете червила, които използваше — едното с богат вишневочервен цвят, а другото — бежово — в зависимост от цвета на сарито си.

Маха обличаше сари само вечер и за деловите си обяди, на които се очакваше да изглежда примамливо екзотична. А през другото време носеше бяла ленена блуза, черни панталони и късо черно сако, както и красивите си обувки, изработени без излишна показност и с токчета, които ѝ позволяваха да стъпва елегантно. В по-топлите дни обуваше сандали, обсипани с тюркоази и други скъпоценни камъни, а през зимата — елегантни боти до глезена. Почти никога не обличаше пола, тъй като бе израснала в общество, в което благоприличието изискваше краката на жената да са скрити.

Маха вече не даваше и пет пари за тези правила. Просто си бе изработила свой стил на обличане, който, както и предпочитаните от нея цветове, беше лесен за поддържане при пътуване. Черно-белите варианти на дрехите например стопяваха всичките ѝ тревоги какво ще облече, тъй като частите на дрехите бяха лесно заменяеми. Но вечер винаги добавяше малко цвят — леко шумолене на копринен шифон, проблясването на изключително бижу и понякога дори на цвете, орхидея или хибискус, чиито цветове отразяваха блясъка на черната ѝ коса, строго прибрана зад красивите ѝ уши.

Маха Мондрагон бе истинска красавица и го знаеше. Бе също така елегантна, истинска дама. Успяла жена, издигнала се от бедните мръсни квартали на Мумбай и стремяща се към още по-голям успех, който щеше да ѝ помогне да осъществи мечтата си — да влезе във висшето общество, което до този момент успяваше да съществува и без нея. И тя знаеше, че Съни Алварес може да ѝ помогне. Беше съвсем просто: Съни имаше нужда от нея, а тя имаше нужда от Съни. Как би могъл да се провали подобен план?

ГЛАВА 35

Съни бе облякла дънки, бяла тениска и червена жилетка, която подходеше на дневното ѝ червило, а на краката ѝ бяха удобните ботуши от овнешка кожа. Беше сложила, също така, средни по големина диамантени обеци на ушите си — беше си ги купила преди години — а на ръката ѝ се виждаше часовник „Картие“ с каишка от крокодилска кожа. Не носеше пръстени, нито никакви други бижута. Тесоро беше с нея, но я следваше неохотно.

„Семпъл, но добър вкус“, помисли си Кити, вдигна ръка и докосна собствените си обеци „Диор“, след което огледа със завист Съни от главата до петите и се запита защо тя самата никога не успява да постигне такъв външен вид. В роклята от жарсе с щампи на цветя и обувките „Луботен“, тя се чувстваше облечена съвсем неподходящо. Махна с ръка на Съни и ѝ се усмихна, при което предните ѝ зъби проблеснаха.

Съни я целуна по двете бузи и остави Тесоро на стола между тях. Очите на Кити бяха пълни с престорено възхищение.

— Красива си — прошепна. — Съвършена.

— Не знам дали е така — отвърна Съни смутена. — Просто облякох каквото ми попадна подръка.

— Но ти си *винаги* съвършена — отбеляза Кити с очи, в които блестеше и нещо различно от възхищение. Омраза може би?

— Всъщност — каза Съни нервно, — не мога да се опиша като съвършена, прекрасна, красива или с някое друго подобно прилагателно. Непрекъснато се събуждам нощем, страхувам се. Не знам от какво, може би просто от мрака. Тази сутрин станах в пет и трийсет. Изведох Тесоро на разходка и закусих в малък кафе-бар близо до мястото на престъплението.

— Мястото на престъплението? — Кити очевидно бе забравила за събитията от миналата нощ. Извика сервитьора и поръча кафе със сметана за Съни и „Ред Бул“ за себе си. — О, имаш предвид кражбата на бижутата?

— Не. *Убийството.*

Кити отпиваше направо от кутийката.

— И убийства стават на този свят — каза и сви безразлично рамене. — Макар не и тук обикновено. Обзалагам се, че ако беше в Ню Йорк, нямаше дори да го забележиш.

— Е, обаче не съм в Ню Йорк и го забелязвам. — Съни бе обидена от безразличието на Кити. — Особено след като се е случило съвсем наблизко и докато сме били в бара и сме пиели шампанско.

— С Еди Йохансен, имаш предвид. — Кити отпи поредната глътка от „Ред Бул“-а и деликатно избърса устните си с книжната салфетка, на която с тъмносини букви беше отпечатано името на хотела.

Съни въздъхна.

— Съжалявам за случилото се.

— За какво има да съжаляваш? — Кити сви рамене. — Любовникът ти дойде да те търси, намери те и ти тръгна с него. Между другото, срещнах Мак преди малко — тук, на терасата. Надявам се, че нямаш нищо против, Съни, но си позволих да му кажа, че съм ти приятелка. Казах още, че разбирам и че бих направила всичко, за да помогна.

Ядосана, Съни сложи чашката върху чинийката толкова силно, че заплаши да я счупи, а малката позлатена лъжичка се разтресе. Тесоро изляя нервно.

— *Какво си направила?*

Кити вдигна ръце. Изглеждаше шокирана.

— Нещо грешно ли съм направила? О, Съни, съжалявам. Искан само да помогна. Все пак, ти остави Еди да стои объркан в бара, с всички погледи, втренчени в него, и тръгна с Мак. Беше ясно за всички, че сте влюбени и че ти просто си зарязала горкия Еди.

— Чух, че си побързала да му предложиш утеха.

— А кой друг щеше да събере парчетата от счупеното? Бедният, изглеждаше съкрушен, освен че бе силно смутен.

Съни наведе глава. Кити само се бе опитала да поправи стореното от нея.

— Съжалявам — каза отново, наведе се през Тесоро и хвана ръката на Кити. — Знам, че само си се опитала да помогнеш и че се държах лошо, но ми се струваше, че всичко е сън...

— Е, люби ли се с Мак снощи? — запита Кити и показва хищническата си усмивка.

Тесоро скочи и я ухапа по китката.

— О, *виж!* — извика тя. — *Кърви!*

Съни ѝ подаде салфетки да попие двете миниатюрни капки кръв, показали се там, където се бяха забили зъбите на Тесоро.

— Лошо куче — укори я Съни, но всъщност мислеше, че Кити го заслужава.

— Съкрушена съм, задето мислиш, че съм постъпила неправилно — каза Кити и вдигна поглед изпод полуспуснатите си клепачи, а от очите ѝ потекоха сълзи. — Знаеш, че бих направила всичко, за да ти помогна, Съни. А също и на Еди.

— И какво каза Еди? След като си тръгнах?

Сините очи на Кити загледаха студено.

— Не трябва да ти кажа всъщност. Не и сега, когато се върна при Мак.

Права беше. Съни знаеше, че трябва да отиде и да се извини на Еди, да му каже, че съжалява и да продължат оттам нататък. Мили боже, какво мислеше тя — *да продължат оттам нататък...* Да не би да беше полудяла?

От хотела излезе Маха и мина покрай терасата на път към очакващата я кола. Бързият ѝ поглед обходи Кити Рат, седнала до Съни. Без да им обърне никакво внимание, влезе в колата и потегли.

Кити дори не я забеляза, защото след нея от хотела излезе известната Али Рей. А с нея беше дебела жена, облечена в зелена плисирана пола, зелена блуза и сив кашмирен шал. Кити реши, че вероятно е личната помощничка на Али и следователно е човек без значение. И веднага я изличи от съзнанието си.

— Цял ден заедно в обиколка на магазините... — каза Кити с копнеж. — Прекрасно, наистина. Както направихме и ние двете, Съни. Нима бе само вчера?

Естествено, Съни, завладяна от чувство на вина, я покани да се присъедини към тях. Макар че единственото, което искаше, бе да бъде сама с Али, която да ѝ помогне да подреди любовния си живот. А сега на Али щеше да се наложи да се справи не само със Съни и с Пру, но и с Кити.

ГЛАВА 36

Еди летеше за Германия, където строяха нов танкер за крупен клиент. Не беше грък, тъй като гърците не бяха така напреднали в този бизнес в наше време, а американец, който произхождаше от Средния Изток и харчеше доста пари за кораби, тъй като печелеше цяло състояние от нефт.

Работата на Еди беше да посредничи при подобни сделки. Неговото семейство все още притежаваше малки корабостроителници в Холандия и скандинавските страни, където също се строяха първокачествени кораби. Макар и вече не толкова много, както преди, тъй като сделки се сключваха много по-рядко. Все пак парите, които идваха оттам, бяха достатъчно да поддържат статута на семейството му, особено когато към тях се прибавеха комисионните, които Еди печелеше за осъществяването на сделки с нефт навсякъде по света. Те успяваха да поддържат къща за уикендите и ваканциите на собствен малък остров по крайбрежието на Швеция, както и голяма градска къща в историческата част на Стокхолм. Градската къща бе в удобна близост до едно от най-добрите училища в района, където учеха децата му — петгодишно момче и шестгодишно момиче. И също така бе достатъчно близо до центъра на активния живот в града и позволяваше на съпругата му да ходи на различни партита с „приятели“.

Когато Еди я срещна за първи път, красивата Юта изглеждаше като мечтата на всеки мъж — естествена платиненоруса блондинка с огромни сини очи, обрамчени с дълги руси мигли, които ѝ придаваха вид на момиче и които тя никога не гримираше. Юта имаше чаровна усмивка и стройно атлетично тяло. Беше шампион по ски и изглеждаше съвършено по планинските склонове — като русо видение, облечено в морскосин спортен костюм, какъвто винаги носеше, за да е в тон с очите ѝ. Двамата с красивия ѝ съпруг бяха прекрасна двойка.

Точно затова и никой не разбираше причините за раздялата им. „Защо?“, питаха приятелките на Юта. „Защо?“, питаха и приятелите на

Еди.

— Защото връзката ни приключи — отговаряше Юта и свиваше безразлично рамене.

— Защото можеше и никога да не се срещнем — казваше Еди, демонстрирайки различна и донякъде неразбираема за другите гледна точка.

Той не я обвиняваше. Пътуваше прекалено много, а жена, оставяна толкова често сама с две деца, бе принудена да стане независима. Любовта, която някога изпитваха един към друг, се бе стопила, а тази на Юта дори бе преминала в гняв. И сега, макар че вече не обичаше Еди, тя не искаше той да бъде с друга жена. Ревността, не любовта, я караше да иска отмъщение.

Това бе неразбираемо за Еди. Той искаше да бъде щедър, да й даде къщата на острова, както и тази в града, и достатъчно пари, макар че тя искаше много повече. А в замяна искаше да споделят опекунството над любимите им деца. И ето тук бе клопката. Юта искаше тя да бъде единствен настойник, а той да има право на посещение само един уикенд в месеца.

„Все пак“, казваше тя в писменото си изявление до съда, „мистър Йохансен отсъства толкова често, че и бездруго едва вижда децата. Защо това трябва да се промени сега? Така само ще се наруши спокойното им ежедневие. Чувствата им също ще бъдат наранени.“

И ето, че двамата скоро се вкопчиха в смъртна хватка. Еди обичаше децата си. Те бяха най-важното в живота му. Имаше работата си, но искаше и децата си. Така стояха нещата. Поне докато не срещна Съни Алварес по време на полета от Лос Анджелис до Париж и животът му не направи обратен завой. Тя не беше първата жена, с която той се запознаваше след раздялата си с Юта преди две години, но Съни бе различна.

Стюардесата спря до него и го запита дали не би искал нещо за пиене. Тя беше привлекателна, с топли очи и го гледаше мило. Еди й благодари, отказа питието, облегна се назад и се замисли за Съни.

Запита се как е възможно да изпитва толкова силни чувства към жена, която е срещал само няколко пъти и за която вече знаеше със сигурност, че е влюбена в другиго. Никога не бе вярвал в любовта от пръв поглед, но сега бе на път да промени мнението си. Любов ли бе това, което изпитваше към Съни? Или страст, тъй като тя бе много

красива и сексапилна? Дали бе просто привличане на двата пола? Или съвпадение на моменти в живота на двамата. Еди, така целенасочен и толкова отдаден на работата си, с пропадащия си брак, който го дърпаше надолу, и Съни, така уязвима и открита в чувствата си, изпълнена с копнеж отново да се смее, отчаяна от приближаващия край на любовната си връзка.

Снощната сцена се разигра отново пред затворените очи на Еди. Видя как Мак влиза в бара, как подава ръка на Съни и тя, без да каже и дума или да погледне към Еди, я поема и излиза с годеника си.

От *това* болеше. И въпреки че червенокосата, Кити или каквото там бе името ѝ, го бе засипала с питиета и съчувствие, Еди се бе върнал сам в стаята си и бе прекарал нощта отпуснат на стола. Чувстваше се така, сякаш бе пил прекалено много, питаше се от какво бе породен внезапният интерес на Кити и въпросите ѝ защо Съни бе постъпила така с него, страхуваше се, че знае отговора.

Самолетът се приземяваше. Еди погледна през прозореца към размазания под погледа му град към огромните кранове на корабостроителниците; към пламъците, превръщащи желязото в стомана; и към сивата мъгла на северните страни в студени дни. Искаше му се да е в Монте Карло. Със Съни.

ГЛАВА 37

Али каза на Съни:

— Искам да те запозная с приятелката си Пру.

Пру импулсивно прегърна и целуна Съни.

— Много се радвам да те видя!

— Прекрасно! — възкликна Кити, когато Съни я представи на Али, а очите ѝ изразяваха огромно възхищение. — Толкова съм развълнувана да се запозная с теб. — Не обърна никакво внимание на Пру.

Съни обясни, че Кити ѝ е приятелка съвсем отскоро и че я е поканила да прекара деня с тях в обиколка на магазините.

— Не се канехме да пазаруваме цял ден — отбеляза Али, с което очевидно даде да се разбере, че иска двете да останат сами и да поговорят. Особено за „другия“ мъж. Освен това, в очите на Кити имаше нещо, което я караше да се чувства неспокойна. Кити бе приятна, бърбеше непрекъснато, осведомяваше ги къде в Кан могат да сключат добри сделки и кои са нейните любими магазини. Но въпреки това Али не мислеше, че са на една и съща вълна — било то по отношение на дрехите или нещо друго. Али предпочиташе простите неща от живота, а Съни имаше характерен вид на жена, която кара мотоциклет, но има романтично сърце. Коя от двете ѝ страни се проявяваше, зависеше от случая и по-често от настроението ѝ, тъй като Съни обикновено не даваше и пет пари за „ситуациите“.

Пру седна първа в лимузината и се сви в ъгъла. Кити седна до нея, но без да ѝ обърне никакво внимание. Съни и Али се настаниха последни.

Съни свали тъмните си очила и Пру забеляза, че очите ѝ са подпухнали. Беше чула историята на Мак и Съни предната вечер от Али, а тази сутрин ѝ бяха разказани още подробности по време на закуската, на която тя бе изпила само чаша горещо кафе и бе отказала кроасаните. Кафето имаше много „френски“ вкус и не бе онази блудкава течност, която продаваха в американските супермаркети и с

която тя бе свикнала. Питаше се как така тя, момиче от малко градче във вътрешността на Тексас, което не бе ходило почти никъде и ако не познаваше Али от гимназията, никога нямаше да срещне филмова звезда и още по-малко да се разхожда в компанията на богати жени из Монте Карло (място, за което всички бяха чували, но само щастливците посещаваха), сега седи в тази кола. Хвърли крадешком поглед на Кити, която разказваше на Али, че живее в Кан и че е заета в модния бизнес.

— Колко интересно — отговори Али, която всъщност не изпитваше абсолютно никакъв интерес. Обърна се към Съни, която, въпреки обещанията, се бореше със сълзите.

— Стегни се! — скара ѝ се Али. — Не можем да влезем никъде така. — Съни подсмръкна и Али я прегърна. — Обичам те — прошепна.

— Аз също те обичам — каза Съни и стисна здраво ръката на приятелката си.

Около сърцето на Кити, която ги наблюдаваше, се стегна стоманен обръч. Гърлото ѝ се сви и тя не можеше да произнесе нито дума. Искаше *тя* да е тази, с която Али Рей разговаря; *тя* да е най-добрата приятелка на филмовата звезда; всъщност искаше дори *тя* да е Али Рей. Прониза я омраза към Съни. Погледна гневно през прозореца и видя Мак Райли на стъпалата на хотела да наблюдава как колата се отдалечава. Мак бе забелязал влизането на Съни в колата.

Кити мразеше жените като Съни, които без никакво усилие постигаха съгласие със себе си и толкова лесно очароваха другите. Завиждаше на хората като Али, които имаха всичко — красота, слава, пари. И сега бе твърдо решена да получи най-доброто от Съни — жената, в която тя никога нямаше да се превърне. Имаше двоен план за нея. Умът ѝ замисляше изнудване, но сърцето ѝ копнееше за убийство.

Мак ги гледаше как потеглят. Съни дори не си бе направила труд да отговори на съобщенията му. Надяваше се, че Али ще налее малко здрав разум в главата ѝ.

Двамата никога не се бяха разделяли за толкова дълго, дори след кавга — каквито, като всички други, понякога имаха. Тесоро също бе

показала пълно безразличие към него. Бе изхвърлен от живота на Съни и никога не се бе чувствал по-самотен.

Замисли се дали да не се обади на Рон Перин и да го помоли да дойде тук и да му помогне. Беше съгласен и той да отиде с кола до къщата в долината на река Дордона, която сега бе дом на някогашния холивудски магнат. Но бе прекалено късно.

Вместо това набра номера на инспектора и каза:

— Ще дойда да разгледам онези снимки.

ГЛАВА 38

— Къде ще отидем първо? — запита шофьорът на лимузината, потеглил по магистралата, която водеше към Кан.

— В универсалния магазин „Пресюник“ — побърза да каже Пру, защото бе чула, че стоките там са евтини, а и универсалните магазини бяха единствените, в които тя въобще пазаруваше. Никога не се осмеляваше да мине през внушителните врати на скъпите бутици.

— „Хермес“ — каза Кити едновременно с нея.

— „Шанел“. — Али беше категорична. Тя обичаше класиката и елегантността, а освен това смяташе, че Пру има нужда точно от тях.

Съни каза:

— Но няма ли пазар тази сутрин? Чух, че там продавали страхотни дрехи.

— Откъде можеш да знаеш това? — запита Кити изненадана.

— Помня от миналото лято.

— Била си тук! Миналото лято?

— С Мак — отговори Съни със свито гърло.

— Моля те, в „Шанел“ — каза Али на шофьора, но молбата ѝ прозвуча доста властно.

— Но аз не мога да си позволя „Шанел“ — възрази Пру.

— А аз мога — каза Али. — А ти ще правиш, каквото ти кажа. Окей?

— Окей. — Пру сведе поглед към зелената си плисирана пола и съжали, че не е облякла нещо по-елегантно, щом щеше да ѝ се наложи да влезе в толкова изискан магазин.

Кити завъртя рамо така, че гърбът ѝ да бъде обърнат към Пру. Усмихна се лъчезарно на Съни и каза:

— Знам, че ще изглеждаш прекрасно в „Шанел“.

— Съни изглежда прекрасно във всичко, включително в черни кожени дрехи, яхнала „Харли“-то си — каза Али.

— Така ли? — Акцентът на Кити бе ясно доловим. Идеята за Съни в черни кожени дрехи я заинтригува. Първият ѝ „сексуален“

тоалет бяха черни кожени бикини и ги беше носила в сексклуб в Будапеща. Това обаче беше доста отдавна.

Пру седеше смълчано на тапицирания стол в магазина на „Шанел“, докато продавачката носеше обувки след обувки за проба. Останалите продавачки се бяха скупчили в ъгъла и разговаряха шепнешком за обира в бижутерията и за убийството на младата жена, работила там.

— Тези изглеждат просто великолепно — каза Али. — Стани и се разходи из магазина, за да видиш дали са ти удобни.

Обувките бяха от черен велур с деветсантиметрови токчета и плътна подметка.

— Мадам има красиви стъпала — каза продавачката. — Съвършени за нашите обувки.

Съни изрази съгласието си и в този миг глезенът на Пру се огъна.

— Трябва само да се научиш да вървиш с тях. — Али беше твърдо решена да ги купи. — Какво ще кажеш да вземем червени? Червените обувки винаги карат жените да се чувстват добре.

Самата идея за червени обувки, за които знаеше, че ще привличат вниманието, ужасяваше Пру. Али стана да разгледа другите модели и Кити тръгна след нея. Пру видя Кити да държи мобилния си телефон и осъзна, че вероятно снима Али, филмовата звезда. И веднага разбра, че намерението на Кити е да продаде снимките на жълтите вестници. Виждаше заглавията в „Нешънъл Инкуайърър“ и „Пийпъл“: „Срамежливата Али Рей пазарува в Кан“. И щеше да бъде свършено с трудно извоюваното спокойствие, на което Али се радваше във Франция.

Стана и грабна телефона от ръцете на Кити, която го грабна обратно, обаче снимката на екрана се смени. И изумената Пру видя гол мъж с кожен нашийник около врата. Той държеше камшик и нямаше никакво съмнение, че е готов за действие.

— *О, мили боже* — прошепна Пру шокирана. — *Кой е този гол мъж на телефона ти?*

Кити бързо напъха телефона си в чантата „Прада“.

— *Какъв гол мъж? За какво говориш?*

— Онзи, чиято снимка е в телефона ти. *Преди* снимките, които току-що направи на Али.

— Не снимах Али, а някои от обувките. Ще разгледам снимките по-късно у дома и ще реша какво да купя.

— Лъжкия! — каза Пру тихо, защото не искаше да направи сцена.

Кити я изгледа злобно.

— Изглеждаш като домакия, която случайно се радва на свободен ден.

— А ти — изсъска Пру — си като застаряваща жена от средната класа, впуснала се в гонитба на мъже. И се обзалагам, че си готова да приемеш всеки мъж.

— *Кучка* — изръмжа Кити.

— *Кучка* — прошепна в отговор Пру.

Войната между Пру Хилсън и Кити Рат бе обявена.

Много по-късно (всъщност след като избраха четири чифта обувки, включително червените с марката на „Шанел“, плюс чифт дънки, които, за изумление на Пру, ѝ прилягаха като втора кожа — те почти бяха втора кожа, впиваха се в нея и повдигаха удивително задника ѝ) те бяха на път към който и да е кафе-бар, за да се подсилят с добро и ароматно кафе. Купиха няколко блузи и два пуловера от евтин бутик, намиращ се в една от задните улички (дрехите на „Шанел“ не прилягаха на Пру и, освен това, тя искаше сама да плати нещата си, а не да се възползва от щедростта на Али). Отбиха се още в местния магазин за бельо, където Пру се сдоби със сутиен, който не само повдигаше гърдите ѝ, но ѝ придаде нежен и сексапилен вид. Тя не успя да устои на дантеленото бельо, което, както я увери Съни, щеше да я накара да се почувства нова и различна жена. Съни дори я убеди да купи дантелен колан с жартиери и черни копринени чорапи.

— Все пак, никога не се знае каква възможност — под образа на привлекателен мъж — може да ти се предостави — каза тя с усмивка. — Жените трябва винаги да бъдат готови за това, Пру.

Пру изглеждаше изпълнена със съмнения. Привлекателните мъже не се срещаха току-така на улицата, където тя живееше. Или, ако се срещаха, не ѝ обръщаха внимание. Но нали тя нямаше вече да живее

там. Определено не. Още не знаеше къде ще живее, но щеше да сложи ново начало. Точно от това имаше нужда — ново начало. И докато гледаше продавачката да опакова новото ѝ секси бельо в шокиращо розова хартия, Пру се усмихна. Тя щеше да го носи и да се чувства добре. То щеше да бъде нейната тайна.

Али ѝ запази час при фризьор за следващата сутрин и най-последна седна в кафе-бара, изпиха кафето и поръчаха розе и салата от репички, загризаха деликатно от тях и гледаха минувачите.

— Какъв прекрасен ден! — Кити се усмихна лъчезарно на Али, смирена и благодарна. — Не мога да ви благодаря достатъчно, че ме поканихте.

Всъщност Али не я бе поканила, но просто ѝ се усмихна в отговор и каза:

— Пру, това беше само началото. Новите обувки карат ли те да се чувстваш поне малко по-добре?

— Мисля, че да — каза Пру, все още разтревожена заради непредвидените разходи, макар да знаеше, че за Али е удоволствие да се погрижи за нея. — И ти благодаря.

— И така, Пру, започваш да се храниш предимно със салата — каза Съни, горяща от желание да вземе участие в преобразяването на Пру Хилсън, която беше изоставена от съпруга си и, до известна степен, беше като нея самата. Е, не съвсем. Съни не беше изоставена. Тя бе изоставила половинката си.

— Престани да мислиш за Мак. — Али потупа Съни по ръката, за да я върне към реалността. — Ще разговаряме за него и за „другия“ по-късно. Когато сме сами.

— И след две чаши вино — каза Съни. — Знаеш, че Мак винаги е обичал розето на Южна Франция.

— Мак винаги е обичал *теб* — отвърна Али. После добави: — Всъщност никога не съм виждала толкова влюбен мъж.

— Освен Рон Перин — в теб.

— И виж как едва не го изгубих. Как едва не се изгубихме заради недоразумения, искам да кажа. — Погледът на Али бе сериозен. — Просто помисли какво правиш, Съни. Обещай ми, че ще помислиш.

Съни обеща.

Отегчена от Пру, Кити запомни разговора за Мак, за да го използва в бъдеще. Вече бе изпила две чаши вино и сега поръча цяла

бутилка.

— Аз черпя — каза с лъчезарна усмивка.

Пру вдигна поглед, видя, че Кити я гледа, отбеляза и презрението в очите ѝ. „Евтина кучка“, помисли си и реши, че ще е най-добре да предупреди Али и Съни по-късно, когато останат сами.

Съни и преди беше забелязала, че Кити пие прекалено много, но не каза нищо. Това си беше проблем на Кити; Съни имаше достатъчно собствени проблеми.

— Пру — каза тя, — решихме, че утре трябва да станеш блондинка.

— Шегувате се! — Пру никога не бе мислила да промени невзрачния цвят на косата си.

— Пригответи се за новото си „аз“ — каза Али и ѝ се усмихна, след което поръчаха обяд.

След няколко минути Пру гледаше с униние малката порция омари *fettuccini* пред себе си. По нейно мнение тя едва щеше да нахрани Тесоро. Съни я разбра правилно и каза:

— Питала ли си се някога как, след като в тази страна храната е превъзходна, французойките изглеждат толкова добре? А като че ли непрекъснато се хранят в ресторанти и кафе-барове и винаги ядат.

Пру никога не се бе замисляла за французойките и техните диети. Всъщност абсолютно никога не бе мислила за французойките.

— Съни иска да отбележи, че е важно как се храниш, а не какво ядеш — обясни Али. — Французойките не просто изяждат храната си, те я вкусват. И всяка хапка има значение за тях. Отхапи от омарите сега, Пру. И наистина им се наслади, а после ни кажи какво мислиш.

Пру изгледа трите жени, които на свой ред я гледаха, а после сведе пълен със съмнение поглед към чинията си. Обичаше омари, а също и макарони, макар че сосът на тези беше блед и в много малко количество и със сигурност не беше от типа доматен сос, който тя обичаше. А отстрани на чинията, като украса, имаше непозната зеленина. Тя я взе и я помириса.

— Пру, как е възможно да си живяла досега, без да помиришеш пелин? — възкликна Съни.

— Там, където живея, никой не яде пелин. Живеех — побърза да добави Пру, защото със сигурност никога вече нямаше да живее в този град.

— Това е една от най-ароматните подправки. Мак я обожава и непрекъснато я използва.

— Но тя е женско биле. — Пру отново я помириша.

— Аха, това е пелин и прекрасно подхожда на омарите. Хайде, опитай ястието, преди да е изстинало.

Пру взе парче омар и го поднесе колебливо към устата си, като в същото време твърдо бе решила, че не обича пелин и няма дори да го опита.

— Това е като секса — окуражи я Али. — Затвори очи и мисли само за онова, което правиш.

Със затворени очи, Пру се замисли. Веднага усети, че сладостта на малкия средиземноморски омар е различна от тази на океанския вид, с който бе свикнала и който обикновено се консумираше задушен в топено масло и със салфетка около врата, която да предпазва от капките върху дрехите.

И изведнъж разбра. Отвори широко очи.

— Той има вкуса на Средиземно море! — Беше, удивена, че е успяла толкова точно да го определи.

Съни я стисна за ръката.

— *Разбира се* — каза. — И точно от това имаш нужда, Пру. Да го вкусиш *наистина*. Тук не става въпрос за количество, сякаш пълниш резервоар, трябва да се храниш бавно, да се насладиш на удоволствието от вкусната храна. На удоволствието на момента. Това може да ти даде само превъзходната храна. Тя трябва да бъде *удоволствие*.

— Сосът „Алфредо“ е деликатен — добави Али. Беше поръчала за себе си същото ястие. Малка порция вкусни леки макарони с прекрасния аромат на току-що уловени в Средиземно море омари.

— Ето ти цяла нова философия на храненето, Пру — каза Съни с лъчезарна усмивка. — Нямах нужда от количество, за да се чувстваш добре. Нямах нужда и от диета. Трябва само да се храниш като францужойка. И ти обещавам, че ако кажеш, че си се насладила истински на всяка хапка, ще поръчам няколко вида сирене. Е, може би само три, за да ни кажеш после кое ти е доставило най-голямо удоволствие.

— Това обучение ли е? — запита Пру леко обидена, макар че се наслаждаваше на омарите, и истината беше, че чинията ѝ бе почти

празна, а тя се нуждаеше отчаяно от още храна.

— Мисли за всичко това като за „преобразяването в Монте Карло“ — каза Али и всички, дори Кити, се засмяха.

— Харесва ми — реши Пру. — И знаете ли какво, мисля, че дънките ще ми стоят по-добре дори още утре.

ГЛАВА 39

Мак седеше зад бюрото на инспектора, а пред него бяха разпръснати снимките на мъртвата Ивон Елман. Той вече не ги разглеждаше. Беше втренчил поглед през прозореца, към върховете на дърветата и шумолящите на лекия ветреца листа. Инспекторът бе свел поглед към ръцете си, бе допрял върховете на пръстите си като за молитва, макар че не се молеше. Просто се надяваше.

— Ужасно — промълви, с което наруши мълчанието.

— Доста слабо казано — отбеляза Мак.

Не беше лесно да се гледа онова, което някога бе лицето на младата жена, а сега бе просто кървава каша от ивици плът и строшени кости. В тези останки от човешка плът се бяха забили, сякаш инкрустирани, диаманти. Стотици миниатюрни частици от онова, което някога беше двайсеткаратов камък, който, разтрошен от куршума, бе уловен в светлината на фотоапарата и блестеше в розовите останки от мозъка и кървавата размазана плът — всичко, което бе останало от главата на Ивон. Някога много ценен, но сега безполезен диамант бе цената за живота на младата жена.

— Предполагам, че жертвата — искам да кажа, Ивон (Мак мразеше анонимността, която идваше със смъртта, когато личността се превръщаше просто в труп) — е подавала диаманта на жената, която е държала пистолета. Но вместо да го вземе, тя я застреляла.

— И е улучила диаманта.

— Така изглежда.

— Искаш да кажеш, че убиецът е искал да „убие камъка“.

— Вероятно просто за да покаже силата си, както и факта, че има повече от достатъчно и няма нужда да вземе каквото и да е от нея или от обществото.

— Тогава нашият убиец и крадец е социопат.

— Възможно е. Социопатите не се интересуват от никого, освен от себе си, но пак се движат в обществото и дори се издигат, ако притежават чар и имат нормално поведение. Те изпитват огромно

желание да бъдат приети от обществото, докато в същото време се спускат към дълбините на жестокостта и покварата, без да изпитват абсолютно никакви чувства към останалите. За тях е лесно да убиват, без да почувстват нищо. Човек би могъл да ги нарече „чаровни убийци“. Повечето мошеници са социопати; стават твои „приятели“ — по този начин постигат целите си. Погледни финансовите измами напоследък. Психопатите са подобни на социопатите, но са по-антисоциални и много по-опасни. Но двете категории си приличат по едно — интересуват се единствено от себе си. *Психопатът* е най-важният в собствените си очи. Той няма истински приятели и обикновено води самотен живот, полускрит сред нормалното общество. А после се показва и извършва убийство, като много често започва с малки животни, когато е още дете и усеща властта да убиваш дори в тази крехка възраст. С напредването на възрастта, притокът на адреналин след убийството се свързва и със сексуалното желание и нуждата да властваш и по този начин. Тогава психопатът убиец обикновено оставя жертвата си грозно обезобразена, осакатена, с извадени вътрешности, буквално нарязана.

— А после — продължи Мак — идва редът на третия тип. Ексцентриците, които са комбинация от двата предходни типа — те притежават чара на социопатите и се чувстват добре в обществото, но винаги крият миналото си и винаги са готови да убият.

— Забелязал съм, че често извършват убийства при пълнолуние — каза инспекторът и си спомни, че пълната луна грееше, скрита зад лъчите на хеликоптерите и халогенните лампи.

— Възможно е. Приливите се влияят от фазите на луната, защо не и умовете на хората.

— В момента предполагаме ли, че убиецът е мъж?

Мак нищо не предполагаше.

— Подобни безпричинни убийства са характерни за мъжете, но от описанието на извършилите обира, от приблизителния им ръст, тегло, облекло, трябва да приемем, че са били жени.

— Били са въоръжени с малки полуавтоматични пистолети — от онези, които богатите жени носят за самозащита. Въпреки че и те имат нужда от разрешение и от причина да го сторят.

— Като например богатата жена, която се страхува, че някой може да се опита да я отвлече?

— Може би.

— Всяка богата жена може да наеме охрана. — Мак си спомни как бе наел Лев Оренщайн едва миналата година. Лев бе просто най-добрият охранител. Познаваше крайбрежието на Ривиерата по-добре от дланта си. Познаваше всяко заливче и скрито кътче, всеки хлъзгав път и второстепенна магистрала. Лев можеше да ликвидира опасността за която и да е жена по-бързо от всеки друг и дори по-бързо, отколкото тя може да си я навлече. По мнение на Мак, нямаше нито една причина жените да носят оръжие. Жертвата със сигурност не е била въоръжена. Но винаги се случваше така; жертвата изгубваше живота си, после делото се губеше сред бюрокрацията на съда, убиецът получаваше съчувствие, престъплението се приписваше на нещастното му детство, на побоя, нанасян му от родителите, или на това, че майка му е била наркоманка и той е израснал по улиците. Така се създаваше лошо име дори за онези деца, които имаха подобен произход, но бяха успели да оцелеят и да се измъкнат от средата си, като запазят достойнството и самоуважението си. Мак нямаше време за убийците, независимо какви извинения щяха да поднесат адвокатите им в съда.

Хвърли пореден поглед на снимките на Ивон.

— Надявам се, че съпругът ѝ няма да ги види.

— Той идентифицира тялото по пръстените, които тя носеше. Тези са за теб — каза инспекторът, прибра ги в папката и прибави снимка на живата Ивон, привлекателна млада омъжена жена, а не труп с размазано лице. — Против правилата е, обаче в подобен род неща няма правила. Имам нужда да ми кажеш какво мислиш, Мак. Това е всичко. Не можеш да вземеш участие в разследването тук. То е работа на полицията. Обаче ти имаш способността да виждаш странното, различното, което понякога води право до извършителя.

— Невинаги — каза Мак с мисълта за случаите, в които се беше провалил. — Не съм свършен.

— А кой от нас е?

Инспекторът бе щастлив, че Мак излезе от кабинета му с папката със снимките под мишница. Не му беше отказал направо и може би, само *може би*, посещението щеше да има резултати.

ГЛАВА 40

Маха беше облякла изящно морскосиньо сари тази вечер, ушито от най-нежен копринен шифон и прикрепено на рамото от огромен аквамарин, който блестеше със сиянието на планински глетчер и привличаше погледите на всички в бара. Който, както изглеждаше, помисли си Маха с раздразнение, причинено от навалищата, се превръщаше в модно място за срещи. Може би бе така заради обира на бижутерията, която се намираще недалеч оттук. Сякаш всички тези хора искаха да видят сцената на убийството. Тя потрепери деликатно, настани се на обичайната си маса и поръча обичайната бутилка шампанско. Без хайвер, тази вечер. Не беше в настроение за хайвер. Вместо това поръча чиния *petit fours*, шоколадови и със сметана под обвивката. Тази вечер Маха не можеше да контролира глада си за сладко.

Огледа се и благодари на бога, че червенокосата не се вижда. Тази жена ѝ причиняваше дълбоко безпокойство. Маха разбираше Кити Рат. Усещаше поквареността ѝ и това, че като всички покварени хора, тя се бе впуснала в лов на жертви. Маха все още не знаеше каква е нейната игра, но разпознаваше хищника, щом го видеше. А в този случай веднага бе разбрала, че хищникът е по петите на Съни. Не беше сигурна единствено защо.

Както и да беше, Маха нямаше да позволи това да се случи. Ако някой въобще щеше да поквари Съни Алварес, то това щеше да бъде тя самата. И бе сигурна, че ще я поквари по начин, различен от сексуалните намерения на червенокосата.

Шарън Барнс, помощничката на Маха, влезе с наперена походка, последвана почти веднага от бившия годеник на Съни Алварес. Маха изведнъж усети да я полазват студени тръпки. Бе си направила труда да открие всичко за Мак Райли. Знаеше прекрасно кой е той, с какво се занимава и че е много добър в работата си, тъй като се доверява на интуицията си, което правеше и Маха, когато трябваше да прецени

хората. Обикновено веднага усещаше какви са те по същината си. А сега бе много нервна.

Шарън измина разстоянието от входа до масата само с няколко бързи крачки, хвърли на съседния стол новото си сако от „Валентино“, което бе почти с цвета на рубините на Маха, и веднага затърси в чантата си пакета цигари. Наричаше ги „цигаретки“, като че ли умалителното име можеше да им придаде женски чар.

— По дяволите! — Беше си спомнила, че пушенето на обществени места е забранено. Захвърли ядосано пакета обратно в чантата, направи знак на бармана и поръча двоен скоч с лед и маслини.

С ниско подстриганата си тъмна коса, извитите вежди и широката сърдита уста, Шарън приличаше на френска актриса и наистина говореше френски така свободно, като че ли цял живот бе живяла във Франция. Сега Прага бе градът, който Шарън наричаше свой дом, но тя винаги беше неспокойна и домът ѝ бе там, където тя решеше. Или поне бе така допреди три години, когато се присъедини към екипа на Маха.

Шарън не откъсваше поглед от Мак, който стоеше до бара. Чу го да поръчва бира, „Стела“, после го видя да се обръща и да оглежда помещението. Погледите им се срещнаха за секунда, после той погледна встрани.

Шарън го намираше привлекателен, а тялото му — стройно и мъжествено. Не можеше да понася дебелиите мъже, ненавиждаше така наречените „любовни дръжки“, искаше да може да преброи всяко ребро и бе готова да се обзаложи, че този мъж ще ѝ хареса.

— Знаеш ли кой е той? — запита Маха.

Шарън се обърна и я изгледа.

— Бившият на Съни Алварес. Един от най-известните американски детективи. Води собствено предаване, което има огромен успех. Мак Райли успява да разреши и най-заплетените престъпления, при които всички други, включително полицията, се провалят.

Шарън повдигна вежди шокирана. Маха си помисли, че наистина изглежда привлекателна, когато твърдата ѝ черупка се пропука. Маха знаеше всичко за твърдия характер на Шарън. Точно затова я бе взела на работа.

— Бившият? Какво? — запита Шарън, отпи от скоча и направи гримаса. Алкохолът сякаш засядаше на гърлото ѝ при първата глътка и

тя често се питаше защо въобще пиеше. Може би защото алкохолът я караше да се чувства добре. Както и проклетите цигари. И какво от това?

— Вярвам, че той е бившият ѝ годеник. Причината Съни да е тук е, че е избягала от него.

— Откъде знаеш? — Шарън ухапа една маслина. Сокът потече по новата ѝ блуза от „Валентино“. — По дяволите! — Започваше да губи търпение.

— Барманите винаги чуват всичко — каза Маха, макар че тя винаги знаеше какво става около нея. Беше разбрала всяка подробност за обира на бижутерията и убийството, включително факта, че част от играта е бил и огромен, скъпо струващ диамант. Известен скъпоценен камък, както се бе оказало, носещ името „Диамантът на бейб Бейли“, повече от двайсет карата, без никакъв недостатък и изключително ценен. Маха знаеше и историята му. Бил разрязан от експерт, който вече бе мъртъв. Иранец, който знаел за диамантите повече от всеки друг на света.

— Чух, че „Диамантът на бейб Бейли“ бил натрошен по време на обира — каза тя и отхапа миниатюрна хапка от малките шоколадови сладки, след което отпи глътка шампанско.

Лицето на Шарън изразяваше единствено безразличие.

— Не давам пет пари за диамантите — отвърна тя спокойно.

Маха много искаше Шарън да се изразява по-изискано.

Макар да бе израснала в мизерията на мумбайските улици, където всички ругаеха и проклинаха, а насието, бруталността и смъртта бяха обичайни, тя беше се превърнала в дама. Сега търговията с красивите бижута, изработвани от нейните майстори в Джайпур, беше заменила ужасните спомени от детството ѝ, но Маха умееше да разпознава злото, когато го види. А тя го виждаше и в момента да влиза в бара за пореден път. Червенокосата като че ли не можеше да стои далеч от това място. „Само Съни ли я привлича тук?“, питаше се Маха.

— Господи, ето я отново тази кучка — каза Шарън, протегна ръка и взе сладка от чинията на Маха. — Питам се коя е тя и какво иска. Освен мъж. — Тъй като Шарън някога бе част от модния свят, а сега притежаваше агенция за модели в Прага, знаеше доста за жените.

— Само ние, жените, виждаме покварата, която се излъчва от нея — отбеляза Маха и в същото време видя как погледът на Кити се спря върху Мак и как тя тръгна бързо към него със ситни стъпки заради прилепналата към бедрата ѝ пола. — Мъжете улавят само поканата ѝ за секс; податливи са единствено на приказките ѝ колко сексуална е тя и колко неустойимо привлекателни са те. И се обзалагам, че повечето се озовават в леглото ѝ.

Шарън се засмя.

— Искаш да кажеш, че тя получава повече секс от мен?

Маха я погледна.

— А ти въобще получаваш ли секс, както грубо се изрази, Шарън?

Шарън сви рамене.

— Предполагам, че бих могла, ако се обличах като червенокосата. Все едно че носи етикет „на разположение съм“ около врата си. Искам да кажа, тя е просто застаряваща жена от предградията и с тази ужасна коса и тези пълни бедра, с евтината рокля, мислиш ли, че мъжете въобще ще я погледнат?

— Онова, което Кити има — каза Маха, като гледаше как покварата се впуска в действие пред очите ѝ, — е опит. Тя знае как да ласкае, да изразява съчувствие, да накара мъжа да повярва, че няма втори като него, че има нужда от него и че тя го желае.

— Е, той не е лош — каза Шарън с усмивка, която не стигна до красивите ѝ очи.

— Жалко, че са унищожили онзи диамант — каза Маха отново, но Шарън отново не реагира. Вместо това запита къде са другите.

— Лайза замина за родното си място, където и да е това. Ферди и Джорджо пътуват към Будапеща.

— И къде е моето място във всичко това? — запита Шарън разгневена.

— Обратно в Прага — каза Маха тихо. — *Кучко.*

ГЛАВА 41

Мак бе оставил многобройни съобщения на Съни. Молеше я да се срещнат, където тя посочи — просто да назове мястото, само да се съгласи да се срещне с него... Но въпреки думите ѝ от предната вечер — че двамата трябва да поговорят и да преоценят връзката си — Съни не му се бе обадила. И така, сега Мак чакаше в бара пред чаша с бира, макар че всъщност не му се пиеше, с надеждата телефонът му да звънне.

Подпря лакът на излъскания дървен барплот. Не виждаше нищо, защото пред очите му все още се въртеше ужасяващата картина на размазаното лице на Ивон Елман и кървавата каша, която някога бе мозъкът ѝ, в която бяха забити миниатюрните парченца от натрошения диамант — като малки звезди в изгубеното царство на душата.

Мак и друг път бе виждал ужасяващи неща, но това наистина бе едно от най-лошите. И всичко заради многото пари. *Бързите* пари. Или може би не толкова бързи. Източна Европа бе смятана за новото Ел Дорадо по отношение на трафика на диаманти, но той все още нямаше идея как и къде ще бъдат разрязани откраднатите. Знаеше, че повечето от големите ще бъдат разпознати и проследени лесно и затова със сигурност ще се наложи да бъдат нарязани на по-малки, за да могат да бъдат продадени на отворения пазар. Може би щяха да се опитат да ги продадат веднага на черния пазар, което щеше да стане по-бързо, но пък щеше да донесе по-малка печалба.

Печалба, извлечена с цената на убийство. Облагодетелстване от смъртта на млада жена, от съдбата на дете, останало без майка. И на самотен съпруг.

— О, *Мак*, ето къде си бил.

Някой го стисна интимно над лакътя и той се обърна точно навреме, за да докоснат устните на Кити Рат неговите.

— О, *Мак*! — каза Кити отново, а в сините ѝ очи грееше възхищение и съчувствие. — Помислих си, че изглеждаш толкова

самотен, застанал пред бара. *Съвсем сам.* Просто почувствах, че имаш нужда от малка *утеха*.

Мак отмести ръката на Кити и внимателно я остави върху дървения барплот.

— И каква точно „утеха“ имаш предвид, мис Рат? — запита толкова студено, че всяка нормална жена би се смразила.

— О, ами... Знаем колко силни са чувствата ти към Съни. А и тя е толкова *красива*.

— Да, Съни е красива — съгласи се Мак.

— Искам да кажа, как е възможно тя да не те иска. — Този като че ли бе любимият израз на Кити.

— Знаеш ли какво, мис Рат, каквото и да предлагаш, то не ме интересува. — Мак направи крачка назад, но Кити отново протегна ръка към него.

— Недей. *Моля те*, не си отивай — прошепна тя, а в очите ѝ блестяха сълзи. — Толкова съм самотна... А Съни ми стана толкова добра приятелка... — Погледът ѝ изведнъж стана остър. — Споделя всичко с мен.

Мак лесно разгадаваше хората като Кити, имаше опит в справянето със социопатите и психопатите, със студената манипулативна природа на хората, които не изпитваха никакви чувства към другите. Бе чувал същите думи от устата на Кити и преди, но отново, заради Съни, не му бе лесно да я отпрати.

— Моля те, моля те, седни до мен, за да можем да поговорим тихо. Знаеш, че днес бях със Съни. — Тя отново постави длан върху ръката му. — Обядвахме заедно. Тя е много... — Кити се поколеба, като че ли търсеше правилната дума. — Много независима и има своеобразен начин на мислене. — Улови погледа на Мак и избърса поредната сълза с треперещ пръст. — Като че все отлаганата сватба е променила характера ѝ. Не мисля, че познаваш новата Съни — така, както аз я познавам сега. Съни иска да намери нов живот за себе си и може би нов... — Остави изречението недовършено. — Е, не, няма да говоря за това...

Наведе глава и изгледа Мак отдолу нагоре изпод червения си бретон. Погледът ѝ бе пълен със съчувствие и даваше ясно да се разбере, без да е казала и дума, че Съни иска нов мъж в живота си.

Мак стана и се отдалечи.

Твърдият поглед на Кити го проследи. За минутка, само за минутка, бе държала известния Мак Райли във властта си. „Внимавай, мис Алварес, ти, която можеш да имаш всеки мъж“, помисли си злобно. „Ще ти отнема мъжа. И ще го накарам да гърчи тяло от удоволствие, а ти ще страдаш в адски мъки. Жени като теб, които вървят през живота и всички падат в краката им, винаги страдат най-силно, когато любимият им изневери с жена като мен.“

Навън, от фоайето, Мак отново се обади на Съни. Отново не последва отговор. Сърцето му се изпълни с чувство, което застрашително приличаше на отчаяние. Обади се пак, но този път на Рон Перин.

— Ела тук, Рон, моля те — каза рязко. — Имам нужда от теб.

— Така ли? А Али?

— Какво за нея?

— Казах ти, че е там, със Съни. И приятелката ѝ.

— Исусе! — възкликна Мак. Съвсем беше забравил за Али.

— Не е само Съни — каза на Рон. — Имам и убийство за разрешаване.

— Не *отново*! — изстена Рон. — Нима никога няма да си научиш урока?

ГЛАВА 42

Мак беше пред хотела, когато чу гласа на Съни. Погледна телефона си с мисълта, че сънува.

Обаче тя бе само на няколко крачки от него. Дърпаше каишката на Тесоро и го гледаше едновременно умолително и твърдоглаво, като че ли решена да не се предаде, макар че много ѝ се иска.

Той отиде при нея, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Невидимата стена все още се издигаше между тях.

— Съни, моля те, позволи ми да ти кажа колко много те обичам.
— Не ѝ се молеше, говореше спокойно и ѝ го съобщаваше като факт.
— Любов като нашата не може просто да изчезне. — Усети как тя стисна ръката му и задиша малко по-спокойно.

— Не — каза тя.

Той втренчи поглед в лицето ѝ и се запита какво ли имаше предвид тя. Дали изразяваше съгласието си, че любов като тяхната не може просто така да изчезне? Как бе възможно да е толкова добър детектив, когато не можеше да разбере какво му казваше любимата в такъв важен момент?

— Помогни ми, Съни, любима — каза и я погали нежно по ръката над лакътя, която тази вечер бе покрита от сиво-лилав вълнен пуловер, който обгръщаше тялото ѝ толкова плътно, че вероятно някоя мила стара дама от английската провинция го бе оплела специално за нея. Той разкриваше основата на шията ѝ, където той виждаше да тупти синя вена, която бе почти с цвета на вълната. Като всеки влюбен мъж, не пропускаше нито една подробност.

— Сплела си косата си — каза и докосна лъскавата плитка, която лежеше върху рамото ѝ. Така му се искаше да я целуне.

А после, изведнъж, Съни се наведе през бездната, която ги разделяше, и го целуна. И, само за минута, животът отново стана нормален. После тя се отдръпна и каза:

— Защо не поговорим, Мак?

— Добре. — Бе готов да се съгласи на всичко. — Само не пускай ръката ми.

Двамата тръгнаха обратно към хотела, ръка за ръка, а Тесоро заподтичва между тях. Тя го заведе в бара. Мак се запита защо не бяха отишли в стаята ѝ, където щяха да бъдат сами, но после предположи, че вероятно в този момент Съни не иска да бъдат сами.

Тя се спря да поздрави красивата индийка, която пиеше шампанско в компанията на висока жена с вид на модел.

Дузината гривни зазвъняха приятно, когато пое нежната ръка на Маха. Макар и да не разбираше много от бижута, Мак бе готов да се закълне, че нейните са скъпи. Особено брошката ѝ, представляваща огромен аквамарин, обвит в злато. Помисли си, че Маха е не само красива, но и обвита в тайнственост, която не позволяваше да се види истинската жена, скрита зад усмивката, блестящите черни очи, целият ѝ блясък. Съни ѝ се усмихваше топло като на стара приятелка. След това Маха ги представи на Шарън Барнс, за която каза, че работи за нея.

— Чувствам се така, сякаш вече те познавам — каза Шарън и изгледа Съни от главата до петите. — Маха ми разказа доста за теб.

— О, Съни... — Гласът на Кити дойде откъм бара, където тя все още седеше с бира в ръка. — *Надявах се* да те видя тази вечер.

Съни спря, целуна я по бузата и я представи на Мак. Кити му се усмихна широко.

— Толкова се радвам да се запозная с теб, Мак Райли — каза, а само преди минути го бе целунала.

Съни се извини и двамата отидоха до слабо осветена маса в ъгъла. Накара кученцето си да легне под стола и приглади тясната черна пола над красивите си златисти колене. Мак изпита мъка, като видя, че е обути в черните кожени ботуши, които той така и не бе успял да ѝ подари за Коледа.

— Каж ми откъде познаваш червенокосата — попита я.

— Кити? Беше тук, в този бар, вечерта на Коледа. Бях сама, тя — също. Пожела ми Весела Коледа и дойде при мен, за да поговорим. Беше мила. На следващия ден обядвахме заедно. Каза, че разбира колко самотна се чувствам, а аз почувствах, че тя... — Съни спря да говори и втренчи празен поглед в Мак. В този момент осъзна, че май

не бе помислила абсолютно нищо за Кити тогава. — Помислих, че има нужда от компания — реши.

— А Маха Мондрагон?

Съни се усмихна.

— Ревнуваш, защото имам нови приятели.

— Вярно е.

— Всъщност двете с Маха разговаряхме също в коледната вечер. Тя ме *предупреди* да внимавам с Кити. „Покварата има свой собствен мирис“, каза. Тогава не можах да разбера смисъла на думите ѝ.

— Маха е умна жена — поклати глава Мак.

Съни реши да не сподели с Мак какво друго бе казала Маха — че трябва да приема всяка възможност, която животът ѝ поднася. Не спомена и за предложението ѝ да започне работа при нея. Над което, тъй като наистина харесваше загадъчната Маха, а и изпитваше ново и силно желание за независимост, може би щеше да помисли. Възможно беше и да го приеме.

Изведнъж я завладя носталгия по отминалото лято в Сен Тропе и поръча „Космополитън“.

— Знам, че този коктейл вече не е на мода. — Приглади полата си нервно.

— И откога изпитваш нужда да се извиняваш за това, че си поръчала женско питие? — запита Мак. Отново взе ръката ѝ в своята. — О, господи, Съни, любима, толкова много те обичам. Можеш да изпиеш дузина розови коктейли, а аз ще ги вкуся от устните ти, когато те положа, опиянена, върху леглото ти...

— *Мое* легло...?

Погледите им се срещнаха и въздухът между тях се наелектризира от вълшебната смес от химия, привличане, секс и спомена за тялото на другия.

— *Нашето* легло — каза той и стисна здраво ръката ѝ между своите.

— И Тесоро ще те ухапе по ухото — прошепна тя в отговор.

— И на други места... — Усмихнаха се един на друг.

Тя каза:

— И бедният мил Пират, който все се страхува да скочи върху леглото, защото Тесоро може да се нахвърли върху него...

— Освен ако ти не го съжалиш, не го вдигнеш и не го сложиш върху завивките...

— И Тесоро ще изръмжи, а вятърът ще свири навън, вълните ще се плискат в брега и ще правят бяла пяна като водопада Ниагара...

— А огънят ще гори в камината и къщата ще мирише на „Мицуко“, твоя парфюм, на ябълково дърво и вино, а устните ти ще имат вкус на...

— ... прасковите, които току-що сме изяли, а сокът все още ще се стича по брадичката ми...

— И на грозде и вино... и... — Нямахте нужда Мак да казва: „И на секс...“. Погледът на Съни го уверяваше, че тя помни.

— И така, какво сега? — запита той и я погледна.

Външният ѝ вид бе семпъл, сдържано елегантен, с косата, прибрана в дебела лъскава плитка, с блясъка на диамантените обеци, които му напомниха малките кристални копчета на черната ѝ рокля от шифон, която едва не бе съблякла една нощ в асансьора. На устните си бе сложила обичайното си червено червило, което той добре познаваше, защото често го носеше в джоба си, когато излизаха вечер и тя не искаше да носи дамска чанта. Имаше такива малки и сладки интимности между тях... Той бе влюбен в златистия отблясък на кожата ѝ, който издаваше латиноамериканския ѝ произход; в сладката извивка на бузата ѝ; в кехлибарените ѝ очи, които блестяха като медни копчета на приглушената светлина на лампите; в дългите ѝ крака с красиви колене и копринената кожа от вътрешната страна на бедрата, сега почти напълно скрити под черната пола. И в тези ботуши, които възнамеряваше да ѝ подари за Коледа и да ги сложи легнали под елхата, тъй като нямаше да може да ги напъха в коледния ѝ чорап...

— Какво ще правим, Съни? — попита.

Въпросът увисна в мълчанието, настанило се между тях, а спомените ги завладяха. После:

— Знам само, че те обичам, копеле — каза тя.

Хванаха се за ръце под масата, погледите им отново се приковаха един в друг, кракът му се притисна в бедрата ѝ, а устните ѝ трепереха, когато отпи от чашата си.

— Безнадеждно е — каза тя с онази неочаквана усмивка, която огряваше лицето ѝ и запалваше огън в сърцето му още от първия ден. — Просто дяволски те обичам.

— И аз те обичам, но не употребявам думи като „дяволски“, свързани с това чувство. Не ругая.

Тя му се усмихваше. Ръката ѝ бе на бедрото му.

— Ако „дяволски“ е ругатня, значи в момента искам да те ругая.

Мак се наведе и я целуна. Вдъхна слабия аромат на „Мицуко“ и мириса на топлата ѝ кожа.

Ръката му, отпусната върху коляното ѝ, я накара да потрепери. Сякаш я разтърсиха електрически вълни и устните ѝ го потопиха в съвсем друг свят.

— Искам те гола — прошепна той. — Веднага.

Тя отново му се усмихна.

— Стая хиляда и едно — напомни му. — След десет минути.

Той загледа как тя се отдалечава. Следваше я и погледът на Кити Рат, която не бе пропуснала нито секунда от току-що разигралата се сценка. Ревността я изгаряше като киселина. Скоро щеше да се погрижи за малката мис Слънчева светлина. А междуременно трябваше да свърши друга работа.

ГЛАВА 43

Пру Хилсън бе обула новите си елегантни червени обувки от „Шанел“, за които, макар и трудно, бе убедена, защото ѝ напомняха за сцени от „Сексът и градът“, любимия ѝ сериен филм за дългите нощи пред телевизора, когато съпругът ѝ отсъстваше „по работа“. Това, че най-после узна истината за отсъствията му, не правеше спомените за онези нощи по-приятни, нито по-лесни за приемане, но онова, което жените са твърдели за покупката на обувки, се оказа истина. Пру се чувстваше по-добре, макар и малко останала без сили, тъй като след последното угощение на Коледа — сандвич с пуешко месо — живееше само на маслини и малки порции храна, която, макар и превъзходна на вкус, невинаги успяваше да утоли глада ѝ, особено в моменти като този. Сега имаше нужда от *истинска храна*. И то в голямо количество. Отчаяна нужда.

Всъщност копнееше за голям американски бургер. Как се бе озовала във Франция? Ха! Беше необходимо само едно телефонно обаждане и Али ѝ бе казала, че трябва да ѝ отиде на гости и тя ще ѝ помогне. И Пру се бе изстреляла като стрела.

Пристъпи от асансьора и хвърли бърз нервен поглед наоколо. Във фойето нямаше никого. Е, поне нямаше никого, когото тя познава. Но, о, господи, имаше човек, когото много би искала да познава. Великолепен мъж, чиято тъмноруса коса падаше, коприненомека, над очите и който вървеше с лека и пъргава походка към нея. Еди Йохансен.

— Добър вечер — каза той.

И застана от едната ѝ страна, усмихнат въпросително, докато Пру просто се закова на мястото си. После се осъзна. О, господи, чакаше тя да излезе от асансьора, за да може той да влезе!

Тя измърмори тихо някакво извинение и мина забързано покрай него, забравила напълно за новите високи червени обувки от „Шанел“. Глезените ѝ едва удържаха теглото на тялото ѝ върху тези токчета и ѝ

се струваше, че всеки момент ще падне. С пламнали бузи, тя изпъчи рамене, изправи гръб и продължи да върви наперено.

Обожаваше червените обувки. Караха я да се чувства по-добре. Али беше права, краката ѝ наистина изглеждаха превъзходно в скъпите дизайнерски обувки. Пру предположи, че това е причината, поради която жените ипотекират къщите си или продават децата си — за да си купят подобни обувки. Е, това бе просто шега, разбира се.

Още един бърз и нервен поглед и тя влезе незабелязано в малката трапезария на хотела, която се намираше в задната му част. Седна в едно тихо ъгълче и поръча диетична пепси-кола, сандвич и пържени картофи. Сви рамене и отхвърли чувството за вина. Какво пък, по дяволите, нали пепси-колата бе диетична? А един или два пържени картофа не можеха да ѝ навредят. Нали?

Сведе поглед към все още грозно пълните си гърди, тази вечер уловени в капана на безформена широка черна копринена блуза — скъпа обаче — върху която бе наметнала черна жилетка, за да прикрие всичките си недостатъци. А такива имаше много.

Както и в много други френски трапезарии, по стените и на тази имаше огледала. Нямахме как да избяга от образа си. Ето я, седнала там, огромна и дебела, отразена стотици пъти. Въздъхна. Може би трябваше да се откаже от пържените картофи все пак. Освен това, ако Али научеше, щеше да я убие. Тя я наблюдаваше с ястребово око, не позволяваше нито една допълнителна хапка да се озове между зъбите ѝ. Много добри зъби, между другото, помисли си, зърнала отново отражението си в огледалото. Може би малко прекалено големи, но бели и равни и здрави, благодарение на майка ѝ, която я бе научила как да се грижи за тях. Тя бе хубава, когато бе тийнейджърка, тялото ѝ имаше нормални размери и носеше дрехи осми размер — а дали не бе дори шести? Тяло, което футболната звезда Теди Мастърс наистина харесваше.

Пру отново се огледа тайно и ѝ се стори, че вижда скулата си под розовата плът. Която вече изглеждаше по-малко розова, защото Али я бе снабдила с хидратантен фон дьо тен в най-подходящия цвят и руж в по-убит нюанс от онзи, който тя обикновено използваше. Скоро щеше може би да започне да употребява и спирала за мигли и блясък за устни. Е, може би не и блясък за устни, тъй като не се чувстваше „бляскава“. Искаше ѝ се да може да слага червено червило като това на

Съни Алварес, която, също като Али Рей, бе прекрасна жена. Утре щеше да отиде на фризьор. Али ѝ бе запазила час при Жак Десанж в Кан. Щяха не само да ѝ оформят прическа, но и да боядисат косата ѝ руса.

Надяваше се русокосите наистина да се забавляват повече. Но може би това бяха просто приказки на скучаещите домакини, които нямаха достатъчно пари да поддържат бляскав външен вид. Потупа косата си и се погледна със съмнение в огледалото. Никога не се бе виждала като блондинка и сега се питаше дали, с тези щедри извивки на пълната плът, нямаше да изглежда като класическата жена зад бара. Усмихна се. Това можеше да се окаже не толкова лошо. Може би щеше да успее да получи нова работа!

Френската пепси-кола бе различна от онази, с която бе свикнала в родния си град. Беше по-сладка. Всъщност толкова сладка, че захарта едва ли не хрускаше между зъбите ѝ.

— Това диетична пепси-кола ли е? — запита тя сервитьора, когато той остави чинията със сандвича и пържените картофи пред нея.

— Разбира се, *madame*.

— Е, в такъв случай, промених решението си. Ще пия минерална вода „Перие“. С парче лимон, моля.

Като глътна първия пържен картоф, Пру се почувства по-добре, но все пак виновна.

Изяде четвърт от сандвича, докато сервитьорът донесе минералната вода и побутна встрани чинията с пържените картофи с мисълта за фитнес залата, където щяха да отидат с Али на следващия ден. След това двете щяха да отидат в спа центъра, където щяха да ѝ направят процедури *assothesaple*, каквото и да означаваше това. Вярваше, че е нещо, свързано с морските водорасли, с масажа на лицето и дерма нещо си...

— Дава резултат — беше ѝ обещала Али.

Странно, но сандвичът вече не бе така изкусителен и Пру просто седеше и гледаше отражението си в огледалото, отпиваше от минералната вода с лимон и мърдаше изящните пръсти на краката си в скъпите нови обувки. За първи път от много време насам мислеше и за утрешния ден, а не само за днес. Но все пак ѝ беше трудно. За всяка жена е трудно да промени вкоренените си навици.

Гледаше втренчено пържените картофи и ѝ се струваше, че и те я гледат в отговор. Трите четвърти от сандвича бяха все още в чинията. Знаеше, че е по-добре да си тръгне, преди да е съсипала всичко. Освен това, чувството за вина никак не бе приятно. Дори не бе успяла да се наслади на храната.

Пру подписа сметката, изправи се, остави храната на масата и излезе. Победата не бе кой знае каква, но все пак бе победа.

Запита се дали няма да види отново привлекателния мъж в асансьора.

ГЛАВА 44

Мак и Съни бяха в стая хиляда и едно, потънали дълбоко в пухеното легло, застлано с ментовозелени копринени чаршафи и дръпнали завесите му, откъснати от целия свят. Съни си помисли, че *двамата сами* е много различно от *сама*. Двама беше свършено.

Езикът на Мак се спусна бавно от устните ѝ към стегнатата ѝ извита шия. Пръстите му описваха кръгове около настръхналите ѝ коралови зърна, после дланите му се спуснаха по дългото ѝ златисто тяло — нейното така сладостно познато и така прекрасно златисто тяло — и накрая я повдигнаха към устните и езика му.

Чу я как се засмя щастливо. Вдигна глава. Тя се *смееше*.

— Съжалявам — каза тя запъхтяно, сякаш бе тичала. — Наистина съжалявам, не исках да се смея, но е толкова... — Смееше се така силно, че трябваше да зарови глава във възглавницата, за да заглуши звуците.

Той седна и я загледа втренчено.

— *Какво?* — запита озадачен.

— *Какво какво?* — Гласът на Съни достигна до него заглушен от възглавницата.

— Никога преди не ми се е случвало такова нещо — каза Мак. Гласът му издаваше, че е наранен.

— Ха, ха, ха! Защото никога не си се любил с жена, която е така луда от щастие.

Съни притисна възглавницата към гърдите си. Очите ѝ бяха светнали, засмени. Като видя помръкналото му лице и също така помръкналия му член, прехапа устни, за да спре напирещите в гърлото ѝ звуци.

— Извинявам се — каза и протегна ръка към него. — Бях така щастлива в онзи момент, така благословено не „сама“, а с теб. О, Мак, толкова силно съм влюбена в теб, че искам да се смея от щастие, макар и в неподходящи моменти. Не знаеш какво преживях без теб.

Той я взе в прегръдките си и легнаха един до друг.

— О, да, знам. И още отсега ти казвам, че никога повече няма да ти позволя да ме изоставиш.

— Не трябваше да ми *позволяваш* да те напусна — възрази тя. — Трябваше да кажеш: „Дори не си помисляй да ме напуснеш, Съни Алварес, защото мястото ти е при мен“.

— Казвам го сега.

Тя отдръпна лицето си от неговото.

— Кажи го — настоя. — Кажи го сега. *Закълни* ми се.

— Кълна се — каза Мак. — Ти си любовта на живота ми и никога няма да ти позволя да ме напуснеш.

— О, господи, о, господи. — Тя се отпусна, успокоена, в прегръдките му. Вече не се смееше. Всеки от тях погледна дълбоко в очите на другия. — Никога повече няма да бягам от теб.

— Предполагам, това означава, че трябва да сключим брак.

Съни праметна единия си дълъг загорял крак през тялото му и го придърпа към себе си.

— Може би — каза. — Може би ще се омъжа за теб, а може би няма.

— Но аз съм твой. — Постави длани под тялото ѝ. Членът му отново се бе втвърдил и бе готов за нея и за всичко, което тя щеше да поиска. — Аз съм твой сексуален роб — прошепна с лице, наполовина скрито под лъскавата ѝ черна коса, заровено в шията ѝ. — Прави с мен каквото пожелаеш.

Съни отново започна да се смее и този път Мак се засмя с нея.

— О, господи, обичам те — каза тя. — Винаги ме караш да се смея.

Мобилният му телефон, оставен върху стъклената масичка за кафе, зазвъня. Съни вдигна поглед. Видя стола, на който Мак бе праметнал панталона си до нейните пола и пуловер. Обувките му бяха до вратата до ботушите ѝ, черното кожено яке бе праметнато през облегалката на друг стол, дантелените ѝ бикини лежаха на пода, сутиенът ѝ бе захвърлен върху масичката за кафе, до телефона му.

— По-добре е да отговориш — каза. — Винаги го правиш.

— Не и този път — отвърна той. И устата му завладя нейната, а тялото ѝ бе обзето от онези наелектризиращи тръпки, които я караха да вибрира.

ГЛАВА 45

Телефонът на Мак продължи да звъни на интервали от по десет минути, но те успяха да го игнорират. Накрая той легна по гръб. Дясната му ръка я обгръщаше, а лявата я галеше нежно по косата. Главата ѝ бе заровена в рамото му, десният ѝ крак бе праметнат собственически през него и меката вътрешна част на бедрото ѝ се притискаше в твърдите му мускули. Това бе любимото ѝ положение на телата им, защото, когато главата ѝ бе на гърдите му, чуваше сърцето му и ритмичното пулсиране на живота и любовта.

Телефонът отново зазвъня като настойчиво жужене на насекомо.

Съни вдигна глава и го погледна. Очите му бяха затворени, а брадичката му имаше синкав оттенък заради наболата брада. Лека усмивка повдигна ъгълчетата на очите му. Тя се наведе и го целуна.

Обожаваше тялото на Мак — дълго, стройно и мускулесто, макар никога да не го бе виждала да тренира, ако се изключеха разходките по плажа в Малибу. Но като се имаше предвид, че понякога ходеше с часове, докато мислеше за следващия си случай, може би те все пак бяха достатъчно добро упражнение за мускулите му.

— Не мислиш ли, че е по-добре да отговориш? — попита тя.

С все още затворени очи, той зарови пръсти в косата ѝ. Притисна отново главата ѝ към гърдите си.

— Защо?

— Мааак... *Трябва да отговориш.*

— Не, няма. — Той я целуна по рамото, все още потънал до забрава в този сладък миг. — Кожата ти е толкова гладка... — прошепна. — Толкова гладка...

Телефонът спря да звъни. Съни го гледаше предпазливо. Той определяше живота на Мак, а следователно — и нейния. От другия край на жицата винаги имаше беда. Сега тя бе нервна. Ами ако някой беше в опасност? Ако се нуждаеше отчаяно от помощ? Вътрешният глас ѝ нашепваше да не настоява Мак да приеме обаждането; бе

получила каквото искаше. Беше с Мак и той не отговаряше на обажданията. Най-после, тя заемаше първо място в живота му.

Телефонът отново зазвъня. Съни вече не издържаше. Изтича и отговори.

С крайчеца на окото си видя как Мак се повдига на лакът и я гледа. Номерът, изписан на екрана, не ѝ беше познат.

— Ало? — каза предпазливо.

— Бих искал да говоря с мистър Райли. — В мъжкия глас се долавяше силна изненада от факта, че му бе отговорила жена.

Тя се върна в леглото и му подаде телефона.

— Защо отговори?

Тя поклати глава. Не знаеше. Отиде в банята и облече гълъбовосивия хотелски халат, след това се приближи до прозореца и дръпна завесите. И остана така, загледана в блещукащите звезди на нощта, която ѝ се струваше така ясна и красива, след като знаеше, че в Париж е студено и е много възможно все още да вали сняг.

Чу Мак да казва: „Здравейте, инспекторе“. С всички сили се опитваше да не слуша. Наведе се, за да събере разпръснатите им дрехи. От джоба на сакото на Мак изпадна жълто-кафяв плик. Вдигна и него. Но снимките се изплъзнаха и разпиляха по пода и изведнъж откри, че гледа някакъв кошмар, останки от женско лице. Разбира се, веднага се досети на кого е.

„О, боже, о, мили боже...“ Покри очи с длани.

— О, не, Мак, моля те, не!

Чу Мак бързо да уверява инспектора, че ще му се обади покъсно. Коленичи пред нея, свали ръцете от очите ѝ и ги стисна силно.

— Не биваше да ги виждаш. Толкова много съжалявам! Бих дал всичко, ако можеше никога да не ги видиш.

Сълзите ѝ капеха върху сивия халат. Той ги избърса нежно.

— Коя е тя? — запита Съни.

— Не питай. Забрави. Остави го зад себе си. Повтаряй си, че няма да се замесим в това. Защото ние наистина няма да се замесим този път.

— Така ли?

— Абсолютно.

— Защо тогава инспекторът ти се обади?

— Помоли ме за помощ. Аз отказах. Разбира се, и без друго не мога нищо да направя. Всичко зависи от *brigade criminelle*, френската криминална полиция, а не от чужденци като мен.

— Ти си международно известен детектив.

Той смръщи вежди.

— Не е моя работа.

— Това ли каза на инспектора току-що?

— Да.

— Как се е казвала тя?

— Ивон.

— Да, спомних си. Видях снимката ѝ във вестника. Била е хубава млада жена, имала е съпруг и малко дете.

Мак не каза нищо.

— Работела е в бижутерията и са я убили по време на обира — каза Съни. — Лицето ѝ буквално е размазано.

— Точно така, да.

— И ти няма да направиш нищо?

— Дойдох тук, за да бъда с теб.

Съни видя съчувствие към мъртвата в очите му. Знаеше, че както винаги, Мак трябваше да отиде там, където щеше да го отведе истината. Просто така стояха нещата.

— Такава е работата ти. Сигурна съм, че ще можеш да помогнеш.

Мак много добре разбра какво му каза тя. Любовта им ги затваряше в тяхно собствено пространство, до което никой друг нямаше достъп. Взе я в прегръдките си, притисна я към себе си, избърса сълзите ѝ и каза:

— И как бих могъл да работя без помощника си?

Тя успя да се усмихне.

— Искаш да кажеш, че си ме уволнил?

— Облечи се — отговори той. — Ще отидем до *prefecture*.

След десет минути обаче Мак промени решението си. Съни вече бе видяла снимките, но не искаше да чуе подробностите по смъртта на Ивон. Не искаше тя да се разтревожи още повече.

Съни изглеждаше облекчена, когато ѝ съобщи за решението си.

— Ще отида да намеря Али — каза и го целуна нежно. Двата бяха в асансьора. После: — Осъзнаваш ли каква голяма част от

сексуалния ни живот протича в различни асансьори? — Засмя се и добави: — Ще съобщя добрата новина за нас на Али и Пру. Все пак те дойдоха тук специално, за да ми помогнат. Желая ти късмет! — извика след него, докато той се отдалечаваше.

ГЛАВА 46

Рон Перин не се зарадва особено, че Мак не бе на летището, за да го посрещне. Веднага се свърза с него на мобилния му телефон.

— Стоя пред проклетото летище в Ница, а ти къде си? — запита вместо поздрав.

— Може и да съм детектив, но ако не си ми казал в колко ще пристигнеш, не мога да знам това.

— А! Добре. В такъв случай, ще наема лимузина и ще бъда при теб след половин час.

— Не съм в хотела, а в полицейския участък, сам с инспектора. Реших, че ще е по-добре, ако Съни не е с мен.

— Съни? — Рон беше озадачен. — Защо имам чувството, че пътувах, за да спася връзката ти със Съни? — Едва ли не виждаше усмивката на Мак.

— Тя е спасена — каза Мак. — Но ти благодаря. Ела направо тук. — И му даде адреса на участъка.

— Защо просто не изпратиш полицейска кола за мен? — пошегува се Рон. Последното, което искаше, бе да се озове отново в полицейска кола, макар и без белезници.

След петнайсет минути вече пиеше кафе, което никак не беше лошо. Седеше в полицейския участък и слушаше инспектора, който много приличаше на някоя от хрътките от филмите за Шерлок Холмс, да разказва за убийството отпреди две нощи. Той описа съвсем точно какво бе откраднато и как бе унищожен „Диамантът на бейб Бейли“, парчета от който се бяха забили в плътта на мъртвата.

Рон знаеше какво е да си прострелян, макар че, за щастие, неговият нападател бе пропуснал целта — което ще рече сърцето му, което бе още по-добре, защото сега сърцето му принадлежеше завинаги на Али. Всъщност то винаги ѝ бе принадлежало, макар че по онова време нито един от двамата не го осъзнаваше — „благодарение на обстоятелствата“, както обичаше да се изразява Рон, когато двамата се отдаваха на спомени за лошото старо време. Но тъй като Мак бе

спасил живота на Али, Рон бе готов на всичко, за да му помогне, за да окаже подкрепа на Съни или пък да лети до Ница в малката си „Чесна“ по време на силна турбуленция, докато кълбестите облаци го връхлитат на всеки триста метра.

— И така, какво ще правим по въпроса? — запита, праметнал крак през коляното на другия и стиснал в ръка пластмасовата чашка с вече изстиналото кафе.

— Искаш да кажеш, какво ще направя аз — отбеляза Мак.

— *Actuellement*, аз трябва да направя нещо по въпроса — каза инспекторът и челюстта му увисна дори още по-тъжно. — Персоналът от бижутерията в Париж, както и този от местната, вече беше разпитан. С изключение на жената от Париж, която била ранена по време на инцидента. Беше изписана от болницата едва днес. Твърди, че не помни нищо. Надявам се, Мак, че ще успееш да достигнеш до нея и да събудиш паметта ѝ.

— Мак не говори френски — отбеляза Рон. — Но аз ще му превеждам.

Мак му хвърли скептичен поглед.

— А ти кога се научи да говориш френски толкова добре?

— Не помниш ли, че аз съм собственик на земя тук, във Франция? Налага ми се да се разбирам със съседите си.

Инспекторът каза:

— Историята се повтаряла във всяка една ограбена бижутерия. Три жени с маски с образа на Мерилин Монро, двете високи, едната ниска, всичките с дълги руси коси, облечени в скъпи кожени палта от норка, чиято марка обаче не била разпозната дори от окото на познавач като управителя, който знае доста за тези неща. Палтата били дълги, стигали до глезена, тъмни на цвят. Нападателките носели хирургически ръкавици. На един от стъклените щандове беше открит един-единствен рус косъм. Вероятно от перука.

— И не са свалили маските дори на улицата след обира?

— Не, доколкото са видели работещите в бижутериите.

— А не са ли забелязали каква е колата, която ги е взела след обира?

— Никой не е сигурен. Управителят казва, че е видял каравана с плъзгащи се встрани врати. Трябва да разбереш, че всички са били в шок от нападението. Приятелката им лежала на пода с размазано лице,

кръвта била навсякъде, дори по техните дрехи. Едва ли са били в състояние, в което да забележат подробностите, тъй като са се страхували за живота си.

— Да, обзалагам се, че са били в ужас — каза Мак. — Някой от тях описа ли оръжието?

— Блестящо. Много малко. Описват го като пистолет.

— Пистолет, но мощен — отбеляза Мак, като си спомни какъв е бил резултатът от изстреляния куршум.

— От отдела по балистика все още обработват данните, но предварителното мнение е, че е бил деветмилиметров.

Рон отново говореше по мобилния си телефон.

— Какво правиш? — запита го Мак.

— Нарещдам да заредят „Чесна“-та с гориво. Предполагам, че ще летим до Париж.

Мак се сети за Съни и за това как стояха сега нещата между тях. Можеше ли да тръгне сега? Тя му беше пожелала късмет. Знаеше, че щеше да го разбере. А и той щеше наистина да има нужда от късмет.

ГЛАВА 47

Еди се върна рано от Хамбург. Взе душ, за да отмие умората от пътуването, облече спортни панталони и кашмирен пуловер с V-образно деколте. Без да се погледне в огледалото, вчеса назад все още мократа си коса, която бе достатъчно дълга да легне гладко в основата на тила му. Нямаше съмнение, че Еди бе привлекателен мъж. Той не мислеше често за външния си вид. След разпадането на брака му с Юта и нейното отчуждаване, той бе имал завоевания и приятни развлечения, но нито една не бе успяла да събуди чувствата му като Съни.

Тя не му се бе обадила в отговор и той предполагаше, че всичко е приключило още преди да започне. Това не го спираше да се надява, че ще я види в бара и дори, че ще успее да говори с нея, но когато отиде там, всички вече се разотиваха. Бяха останали само няколко двойки и групички, които разговаряха за бизнес. Беше все още рано и в бара бе тихо. Видя червенокосата, чието име не можеше да си спомни, седнала до бара. Тя му махна с ръка. Видя я да се обръща към бармана, да поръчва нещо. После тя отново му махна и наклони глава — жест, който вероятно означаваше молба.

Еди се поколеба, тъй като искаше да я избегне. Това даде на Кити достатъчно време да пусне малкото хапче във водката с лед, която вече му бе поръчала. „Хапчето на изнасилването“, както бе известно, защото жертвата бе замаяна само след няколко минути. Знаеше, че Еди щеше да бъде като глина в ръцете ѝ. Щеше да се чувства слаб и много пиян. Щеше да му е трудно да мисли свързано и дори да се движи и да говори. Лекарството бе също така и опасно, рязкото спадане на кръвното налягане можеше да причини внезапна смърт. Кити изхвърли тази мисъл от главата си. Хапчето бе идеално за целите ѝ. Пуснато в алкохолна напитка, то винаги вършеше работа — правеше мехурчета за секунда, после се стопяваше напълно, не оставяше никакъв вкус или мирис.

Кити почти бе изгубила надежда, когато Еди влезе. Тя желаше точно това, тъй като капанът ѝ вече бе заложен. Тази вечер тя бе готова за действие. Кити бе професионалистка; знаеше съвсем точно какво да направи.

Плъзна се на пода и отиде при Еди. Копринената рокля прилепваше към пълните ѝ бедра и се развяваше приятно при коленете. Постави длан на ръката му над лакътя.

— Изглеждаш като мъж, който има нужда от жена като мен — каза тихо. — Хайде, Еди, поседи с мен. Да поговорим.

Уморен, тъжен, отегчен от живота и уязвим, Еди седна с нея пред бара.

— По работа ли беше? — запита тя и поръча трета бира и трети „Ред Бул“ за себе си.

Кити знаеше, че пие прекалено много, но се кълнеше, че алкохолът никога няма друго влияние над нея, освен че ѝ развързва езика. Което пък караше Джими да побеснява от гняв, защото бе опасно да говори прекалено много. Но това нямаше значение тази вечер. Кити знаеше прекрасно какво прави, а безкрайните напитки „Ред Бул“ ѝ осигуряваха кофеина, който караше адреналина да прпуска бясно във вените ѝ. Смесен с бирата, която бе любимата ѝ напитка, той я опияняваше и дори я екзалтиреше. Еди отпи от водката и Кити се усмихна, без да откъсва поглед от него.

— Бях в Хамбург — каза Еди.

Червенокосата отново бе поставила длан върху ръката му. Той я гледаше с неодобрение в началото, но после сви рамене. Жената само бе мила с него. Улови погледа ѝ за секунда, после тя отмести скромно очи.

— Хамбург — каза толкова тихо, че той трябваше да се наведе, за да долови думите ѝ. — Това е един много секси град, познавам го добре. Има клубове, където ще се погрижат за всичките ти сексуални нужди. — Вдигна очи и отново срещна погледа му. — Ще удовлетворят всичките ти желания — каза тихо.

Изведнъж лицето ѝ се превърна в единствен фокус за погледа му. Гледа я дълго, преди да успее да отмести очи. Той като че ли отпиваше от водката прекалено бързо, а виждаше, че и Кити пие бирата си така, сякаш е безобидна „Кока Кола“.

Той каза:

— Аз не посещавам сексклубове.

— Но, Еди, не знаеш какво пропускаш! Обожавам да ходя в сексклубове. Харесва ми да ме ухахват мъже, които не познавам, да ме докосват...

Еди не можеше да повярва на ушите си. Не знаеше как въобще се е забъркал в подобен разговор, нито какво правеше в бара. Осъзнаваше, че трябва да си тръгне, но нямаше воля. Позволи ѝ да поръча по още едно питие.

— Това е само половината забавление — каза Кити, потупа огненочервената си коса и отпи поредната глътка направо от бутилката, както обичаше да пие бирата си. — Но защо ние двамата с теб говорим за секс, Еди, когато съм готова да се обзаложа, че всъщност имаш нужда от храна? — Загледа как Еди вдига чашата си и пресушава втората си водка. Ръката му трепереше.

— Знаеш ли какво — каза тя с онзи настоятелен шепот и притисна дланта си към гърдите му. — Да отидем у дома. Ще ти приготвя домашна храна. Обзалагам се, че не ме мислиш за добра готвачка. Нали? Но приготвям най-вкусните кюфтета, които някога си опитвал дори в Швеция. Ще пуснем музика, ще прием вино и ти гарантирам, че скоро отново ще се почувстваш добре.

В момента Еди усещаше единствено умора. Искаше да стане и да си тръгне, но краката не му се подчиняваха.

Кити хвърли няколко евро върху барплота. Трябваше да действа бързо. Прегърна Еди и обви ръката му през кръста си. Излязоха заедно от бара.

Барманът ги проследи с поглед. Той се запита какво става, но после реши, че не иска да знае.

ГЛАВА 48

Кити го заведе в апартамента си. Включи осветлението навсякъде. Лампите над главата му светеха толкова силно, че Еди го заболяха очите. Не дръпна завесите и в стаите нахлуваше и осветлението от градината.

— Тук е като снимачна площадка — запротестира той, но Кити само се засмя и отвърна, че обича да вижда какво прави.

Прегърна го през раменете и го целуна. И този път ласката на езика ѝ не бе просто намек. Потърка тяло в неговото.

— Прекрасен си — прошепна и дъхът ѝ погали ухото му. — Толкова силно ме привличаш.

Той я гледаше втренчено, изумен, право в сините змийски очи.

— Харесва ти, нали? — каза Кити. — Знам, че е така. Ти си като мен, воайор по душа. Искам да гледаш какво правя, Еди. А после ще те науча.

Той се отдръпна от нея и, разтревожена, Кити си помисли, че силите му като че ли се възвръщат. Трябваше да му даде още хапчета. Щеше да ги намачка и да ги замеси в кюфтетата. А и искаше да прави секс с него заради самото преживяване.

— Срамежливо момче! — засмя се. — Или може би просто си гладен.

Заведе го до белия диван вляво от масичката за кафе. Еди се отпусна, но тя го накара да стане.

— Не, не там — каза твърдо. — Седни тук. Ще ти е по-удобно. — Настани го внимателно на другия диван, така че да е в директния фокус на видеокамерата. — Сега ще пусна музика, ще ти донеса питие и ще приготвя кюфтета. Ще станат съвсем като онези, с които си свикнал в Швеция. Странно е, че си швед, след като моят специалитет са кюфтетата, нали? — Наведе се и го погали по лицето, което изразяваше единствено смущение.

Еди вдигна празен поглед и ѝ благодари. Тя пусна музика и той нададе стон. Това наистина ли беше Енгълберт? Никак не му

харесваше, но нямаше сили дори да стане и да смени компактдиска. Какво правеше тук? Със сигурност не искаше да прави секс с нея.

Кити излезе от кухнята с чаша червено вино и голяма бяла чиния с огромно кюфте.

— Опитай — каза и му се усмихна мило. — Ако ти хареса, ще ти донеса още.

Кръжеше около него и той изяде кюфтето, без дори да се усети. Вече упоен от хапчето, което бе разтворила във водката, бе изгубил волята си. Беше готов да ѝ се подчини независимо какво щеше да измисли.

Кити знаеше, че скоро ще е напълно в нейна власт. Можеше да прави с него каквото пожелае. Щеше да го постави в повече от едно неловко положение пред камерата. Еди щеше да се събуди на дивана ѝ на следващата сутрин, нямаше да помни нищо, а тя щеше да му каже, че е пил прекалено много и е заспал. Камерата беше включена, осветлението бе непоносимо ярко, Еди бе погълнал хапчетата. Останалото зависеше от нея.

— Настани се удобно. — Тя вдигна краката му на дивана и постави чашата в ръката му. И го остави.

Еди се чувстваше много странно. Нима бе пил прекалено много? Трябваше да я помоли за малко вода — може би щеше да се почувства по-добре. Мислеше бавно, сякаш живееше насън. Искаше да се изправи, но не можеше да помръдне. Не му харесваше, че е така безволев.

Чу Кити да произнася името му и вдигна поглед. Тя стоеше на прага, само по бикини с леопардова шарка, тънка синя камизола и силно подплатен сутиен. Каква нелепост бяха обувките от „Луботен“, които като че ли никога не сваляше от краката си! Пълните ѝ бедра лъщяха, в ръка държеше малка пътническа чанта.

Зае секси поза, после се завъртя и му се разкри. Целулитът прорязваше бедрата ѝ, а силното осветление само го подчертаваше.

— Всичко това е за теб, Еди, бейби — прошепна гърлено. — Така силно ме привличаш. Започвам да се влюбвам в теб. Прекрасен си. Желая те. *Имам нужда* от теб.

Коленичи пред него, взе чашата с вино от ръката му и го целуна. Бавно. Еди не я целуна в отговор. Можеше само да я гледа как събува бикините и му позира с усмивка на уста.

— Това не те ли възбужда? — Сега Кити командваше, разкриваше му се, както пожелае.

Изумен, Еди я гледаше втренчено. Неочаквано, той избухна в смях.

Кити кипеше от гняв. *Не трябваше да се случва това.* А той продължаваше да се смее безпомощно. Тя го побутна да легне на дивана. Погледът на малките ѝ сини очи се забиваше злобно в очите, кипящ от омраза.

На Еди му беше трудно да фокусира погледа си. У Кити имаше толкова сексапил, колкото и у един плъх, но, странно, той не можеше да направи нищо, за да ѝ избяга. После изведнъж той падна в някаква яма и всичко стана черно.

Кити провери пулса му. Беше малко бавен, но не чак толкова, че да сигнализира за опасност. Но Еди бе в добра форма, по-силен от останалите ѝ жертви и тя не бе сигурна колко време ще остане в безсъзнание. Трябваше да действа бързо.

Той бе прекалено тежък и тя едва успя да го съблече, да го сложи в компрометираща поза на точното място на дивана и да легне до него.

Нагласи неподвижното тяло на Еди в достатъчно провокиращи пози и вече се потеше в края на петнайсетте минути „сексуална“ дейност, докато накрая се предаде. Съжали, че не настоя Джими да се скрие в спалнята и да ѝ помогне. Защо все тя трябваше да върши цялата работа? Не беше трудно Джими да бъде изтрит от лентата по-късно.

За успешното изнудване бе много важно лицето ѝ да се вижда до неговото. Така всеки, който видеше записите, щеше да реши, че правят секс. И особено мисис Юта Йохансен, майката на двете скъпоценни деца на Еди. Той бе готов да умре за децата си. Е, ако не бе готов на смърт, то поне щеше да плати значителна сума, за да ги избави от срама и унижението. Медиите обожаваха сексскандалите, в които бяха замесени богати и влиятелни мъже.

Като го гледаше, тя съжали, че не беше в съзнание, та да ѝ бъде партньор, макар и неохотен. Изпитваше унижение, че той не я пожела. Щеше да ѝ е приятно да се позабавлява с него, да му позволи да мисли, че е сексуален бог и единствения мъж, когото въобще някога е желала. Ставаше прекалено стара вече за тази работа. Нямаше полза да казва на мъжете, които срещаше по баровете, че партньорът ѝ Джими я

смята за красива и че обожава тялото ѝ, както и че сексът им е „прекрасен“. Истината беше, че Джими искаше само да гледа записите, на които тя прави секс с други мъже. Той обичаше да я снима, за да може да я гледа по-късно. Джими бе прекалено много като самата Кити.

А тези снимки на Еди бяха сигурни пари в банката. Двамата с Джими щяха да се върнат в Испания, в Марбела, и да отворят малкия бар, за който той често говореше. Тя щеше да среща много мъже там, да играе ролята на домакиня. Можеше дори да отвори свой собствен секс клуб. Кити се засмя, защото това щеше да е напълно подходящо за нея.

Все още се смееше, когато Еди дойде в съзнание. Тя легна до него на дивана, полугола, макар и да не бе свалила сутиена и камизолата, защото се срамуваше от остаряващото си тяло и малките си отпуснати гърди, стиснала в ръка чашата с вино.

Като я видя, Еди благодари на бога, че не е съвсем гола. После, когато съзнанието му започна да се връща, се запита защо тя е полугола. Поклати глава. Не желаше тази жена, дори тя да му се нахвърлеше. Започна да вярва, че точно това е направила, и ситуацията му се видя зловеща.

— Остани на мястото си, Еди — прошепна Кити. Дъхът ѝ миришеше на червено вино. — Пи прекалено много, *cherie*. Заспи и остави Кити да се погрижи за теб. По-късно ще ти припомня какъв добър любовник си, а и колко добра съм аз.

Засмя се, когато Еди я отблъсна. Той успя някак си да се изправи на крака. Тя го загледа как облича дрехите си.

Еди чуваше смеха ѝ, докато излизаше със залитане от стаята. На улицата се огледа — не знаеше къде се намира. Не знаеше дори кой е. Измина час, а може би два, през които ходеше без посока. Той нямаше абсолютно никаква представа за времето. Накрая главата му се проясни достатъчно, за да се сети да спре такси и да даде на шофьора името на хотела си. Не би искал никога да си спомни изминалата нощ.

И наистина, когато се събуди в леглото си в хотела, Еди нямаше спомен за случилото се. Когато се опиташе да се замисли, откриваше само черна дупка в паметта си.

А Кити Рат знаеше, че ще е така, защото това бе обичайното действие на хапчетата, които му бе дала.

Видът на влизания през нощта в хотела Еди озадачи Пру Хилсън, която тъкмо излизаше крадешком от асансьора в търсене на нещо за хапване. Хрупкава френска кифличка, малко парче сирене и тънка филийка, намазана с масло. Малкото количество храна е полезно, а стройното тяло — красиво, казваше си тя с мисъл за новите си дънки, а в същото време в устата ѝ се събираше слюнка в предвкушване на угощението. Както и преди като си помислеше за хотдог. Все още не се осмеляваше въобще да помисли за подобен вид вредна храна. Бе заключила спомена за хотдога някъде дълбоко в подсъзнанието си ведно с този за неверния си съпруг. Пру вече не ядеше, за да запълни липсата на щастие и любовен живот; тя се наслаждаваше на храната и не се чувстваше виновна за малките удоволствия. Беше оставила Али да спи, беше по халат, защото не очакваше да срещне никого, и се канеше да отиде до басейна, където винаги можеше да се намери закуска, когато вратите на асансьора се отвориха и великолепият рус мъж влезе със залитане вътре.

Пру протегна ръка напред, за да го спре, защото се уплаши, че ще падне върху нея. Косата му бе рошава, дрехите — силно намачкани, беше облякъл пуловера си на обратно, а ципът на панталоните му бе отворен.

Разтревожена, тя каза:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Деветия етаж — отговори той. Гласът му бе просто дрезгав шепот.

Тя натисна бутона и асансьорът започна отново да се издига.

— Мога ли да ти помогна, наистина? Имаш ли нужда от вода или нещо друго?

Погледът му се спря на лицето ѝ, но Пру осъзна, че той всъщност не я вижда.

— Благодаря — отговори той.

Асансьорът спря и Еди Йохансен излезе. Пру го последва. Загледа го как върви бавно и със залитане по безлюдния коридор. Отначало си помисли, че е мъртво пиян. Но после се зачуди. Мъж като

него? *Свършеният* мъж всъщност. Такива като него никога не се напиваха.

Нещо определено не беше наред.

ГЛАВА 49

Ставаше късно. Съни беше с Али и Пру (която се бе отказала от среднощната закуска, след като неочаквано бе срещнала Еди в асансьора), когато Мак се обади.

Али хвърли само един поглед към грейналото ѝ от щастие лице и каза:

— Веднага мога да кажа, че е той.

Съни ѝ се усмихна с онази тайнствена усмивка. Още не бе имала възможност да им каже, че двамата с Мак отново са двойка, че са правили сладка любов през последните няколко часа и че за Съни всичко в света отново е наред.

— Здравей — прошепна тя в телефона.

— Здравей, любима... — Гласът на Мак бе едно от нещата, които ѝ въздействаха силно, нисък, гърлен и секси.

— Влюбена съм в теб — прошепна Съни.

Али и Пру дори не се преструваха, че не слушат. Пру, ококорила очи, притисна ръка към сърцето си и се отпусна на леглото.

— Аз също те обичам — чуха Мак да казва.

Съни въртеше между пръстите си кичур от дългата си тъмна коса и се усмихваше все така тайнствено. Пру хвърли поглед на Али, която изви очи към тавана.

— Имам нужда от теб, Мак — прошепна Съни. — Желая те. Искам да съм в леглото с теб. Разделени сме от десет минути и вече полудявам...

— О, господи, Съни, знаеш, че изпитвам същото към теб...

Съни затвори очи. Али и Пру се спогледаха неспокойно.

— Тук някъде ще чуя омразното „но“ — каза Съни, станала изведнъж подозрителна. — Какво ще ми кажеш?

— Аз съм в участъка при инспектора. Заедно с Рон.

— Рон? — Али повтори името на съпруга си, питайки се какво общо има той с всичко това.

Мак каза:

— Рон дойде, за да ми помогне да изгладя отношенията си с теб.
Доволна, Съни отбеляза:

— Е, като че ли нямаше нужда от това, но съм сигурна, че Али ще е щастлива.

Али застана, скръстила ръце на гърди. Имаше озадачен вид.

— Кажи на Али, че Рон я поздравява и че двамата ще се видят, когато той се върне от Париж.

— *Париж?* — Сърцето ѝ се сви.

— Съни, любима...

Съни не искаше да чуе следващите му думи. Знаеше какви ще бъдат те.

— Чуй, бейби — продължи той. — Говоря за Ивон Елман. При обира на бижутерията в Париж са ударили една от продавачките по главата с пистолет. Лицето ѝ е обезобразено. Току-що са я изписали от болницата, но тя не искала да разговаря с никого. Твърдяла, че нищо не си спомня. Надявам се, че знае нещо особено важно, което иска да скрие дори от самата себе си, за да забрави болката.

— И си казал на инспектора, че ще отидеш да се видиш с нея, да се опиташ да я придумаш да проговори...

— Какво друго бих могъл да направя, любима?

Съни си пое дълбоко дъх. Нима не му беше казала току-що, че разбира естеството на работата му?

— Разбира се, че трябва да отидеш. Надявам се само, че ще успееш да помогнеш на полицията да залови убиеца.

— Повярвай, не за това дойдох тук, Съни, знаеш го. Дойдох, за да те намеря. Искан да бъда с теб.

— Мак. — Шепнеше толкова тихо, че дори Али и Пру, които бяха нащрек, не чуваха нищо. — Аз винаги искам да бъда с теб. Обичам те.

Изпитал облекчение, той каза:

— Ще ти се обадя от Париж.

— Добре.

— Ако имаш нужда от мен, просто ми се обади, окей?

— Да.

— И аз те обичам. Не го забравяй.

— Винаги ще го помня.

Тя сложи край на разговора.

Али скръсти още по-здрaво ръце на гърди.

— И така, имам само два въпроса. Отново ли сте заедно с Мак? И какво прави Рон тук?

— Отговорът на първия въпрос е „да“. Тъкмо се канех да ти го съобщя, когато той се обади. Рон е дошъл в Монте Карло, за да помогне на Мак да поднови връзката си с мен. А сега и двамата ще отидат до Париж, за да разследват обира на бижутерията там.

Али въздъхна.

— А аз си мислех, че съм го оставила у дома да се грижи за кучето. Трябваше да се досетя, че и той ще намери в какво да се забърка.

Пру се отпусна в края на леглото.

— Господи! — извика и притисна длан върху сърцето си. — Живея в любовен роман.

И трите се засмяха, после Али каза колко много се радва за Съни и за Мак и запита как въобще са си въобразявали, че могат да живеят един без друг. Прегърна Съни, а Пру стана от леглото и направи същото, после и трите извикаха няколко пъти от радост и накрая Али предложи да отворят бутилка шампанско.

— Да излезем да празнуваме — каза Пру, с което ги изненада. Съгласиха се и си хвърлиха бързи погледи една друга, за да преценят дали се налага да се преоблекат.

Али бе облечена в дънки „Леви“, чиито крачоли бяха навити, за да разкриват високите ѝ до глезена ботуши, бяла блуза и мъхеста жилетка, която изглеждаше така, сякаш бе от остригана монголска овца. Али винаги се бе интересувала от модата през вековете, а сега очевидно бе на вълна рокендрол. Сивите влакна се преплитаха с дългите кичури руса коса, която прибра набързо в конска опашка, без въобще да се замисли как изглежда.

Съни бе изцяло в черно. Прилепнали по дългите ѝ крака панталони, дълъг пуловер с деколте във формата на буквата V и известните черни ботуши — онези, които Мак едва не ѝ подари за Коледа. Гримът ѝ все още стоеше, макар и избледнял, а косата ѝ бе секси рошава. Прокара пръсти през нея, без да я интересува дали външният ѝ вид е безупречен. Важното бе, че се чувстваше страхотно.

Пру също бе с пуловер, който ѝ бе избрала Али. Със синия цвят на хиацинта и вдигната талия, стегнат под гърдите ѝ, за да пада

свободно над онези нейни части, които Пру все още наричаше „досадни“. Откакто от ума ѝ не излизаше непознатият Еди Йохансен, тя бе твърдо решила да се освободи от тях. Нищо не може да подтикне една жена да се старае да поддържа външния си вид по-добре от желания мъж. И Пру започна да се грижи за себе си, макар да знаеше, че желаният резултат няма да дойде бързо. Все пак, новите ѝ червени обувки от „Шанел“ изглеждаха страхотно в съчетание с новите ѝ черни панталони, които не се вливаха в бедрата ѝ, но я правеха по-слаба и по-елегантна. Али ѝ бе дала едно от собствените си червила на Ив Сен Лоран, чието име беше *Nude Blush*. Пру бе споделила с Али, че доста дълго време тази ще е единствената нейна част, която ще могат да видят гола. След като бе видяла Еди, макар че той бе в доста странно състояние, ѝ се искаше това време да не е толкова дълго.

Трите чакаха асансьора, Пру държеше каишката на Тесоро. Обърна се към останалите:

— Тази нощ се случи нещо много странно.

— На *теб*? — Али бе изумена.

— Е, не точно на *мен*, а на онзи привлекателен швед. Едуардо Йохансен.

Съни хвърли виновен поглед на Пру, която продължи да говори:

— Виждала съм го и преди да влиза и излиза от асансьора, във фойето, такива неща, и според мен той е *великолепен* мъжкар. Мислите ли, че една жена може да е влюбена в мъж, когото дори не е срещала? Е, поне не в *истинския* смисъл.

Асансьорът пристигна и те се качиха.

— Пру, за бога, престани да бърбриш несвързано и ни кажи какво точно означава „влюбена“ и „нещо странно“ — каза Али.

— Ще ви разкажа по-късно — измърмори Пру, тъй като в асансьора имаше и други хора.

— Слава богу, че няма да отидем в бара на хотела — каза Али, докато прекосяваха фойето, макар че Пру хвърли поглед, пълен с копнеж, в тази посока с мисълта, че Еди може би е там. Оставиха кученцето на портиера, който с готовност прие да го разходи.

Не беше възможно Али Рей да не бъде разпозната. Трябваше само да преминат през вратата на казиното и веднага им намериха маса, а шампанското пристигна без никакво закъснение. Али каза, че понякога е добре да си знаменитост, а Пру отбеляза, че нито една

звезда не би могла да се държи по-естествено от Али и да се старае да не бие на очи. Али наистина беше всеотдайна, непретенциозна и търсеща уединение, поради което Пру побесня от яд, когато улови онази кучка Кити Рат да прави снимки с мобилния си телефон.

Пру гледаше втренчено Съни, докато седяха плътно една до друга на малкия диван.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер — каза и бе напълно откровена.

— От теб се излъчва онзи „блясък“ — усмихна се Али.

— Какъв блясък? Какво имаш предвид? — запита Пру, а после, когато те просто се усмихнаха, се изчерви. — О, съжалявам, не разбрах... О, по дяволите, Съни, каква късметлийка си!

— И твоят ред ще дойде — каза Съни и стисна ръката на Пру. — Вече изглеждаш различно.

— А утре ще станеш и блондинка — добави Али, за да я окуражи.

Вярно беше. Пру наистина изглеждаше различна. Лицето ѝ вече не бе така кръгло, а пуловерът оформяше гърдите ѝ много по-красиво от онези ужасни кафтани, в които се обличаше. „Подчертавай онова, което имаш“, бе новото мото на Али за Пру и ако не демонстрираше гърдите си, Пру поне признаваше, че ги има.

— Нима никой никога не пие нещо различно от шампанско в Монте Карло? — запита Пру. Шампанското не бе любимото ѝ питие от предишния ѝ живот — по някоя и друга чаша на сватбите и други тържествени случаи, но никога заради удоволствието от питието. Прокара длан през изтощената си кестенява коса и се запита как ли ще се чувства утре, когато щеше да бъде руса. Отговори ѝ Съни.

— Пият коктейли „Космополитън“ през лятото. В Сен Тропе. Или поне аз пиех.

— И така, какво се случи с красивия непознат?

Пру каза:

— Бях в асансьора сама тази нощ, когато той спря във фойето.

Али вдигна ръка.

— Извини ме, но какво правеше в асансьора?

— Бях така ужасно гладна — защити се Пру.

Али покри лицето си с длани и нададе стон.

— Канех се да проверя дали няма да намеря малко сирене и *миниатюрно* парченце кифличка. Имах нужда да сложа храна в устата си... А и да усетя вкуса ѝ. Като че ли не беше само *проклетият* глад...

Али вдигна ръка и изгледа втренчено Пру.

— Но ти *никога* не използваш такива думи! — възкликна. — Сигурно *наистина* си имала нужда от храна.

— Повярвай ми, бях гладна.

— Познавам това чувство — изрази съчувствие Съни. — Ям безразборно хамбургери, сандвичи и шоколад, когато ми се струва, че светът около мен се разпада. Отначало си обещавам, че ще отхапя само хапка, а после неусетно изгълтвам всичко и пак ми се струва, че не съм слагала нищо в устата си. Сиренето е много по-здравословно. Виждаш ли, вече си се понаучила, Пру.

— А какво ще ни разкажеш за Еди Йохансен? — Али хвана ръката на Пру, за да я окуражи.

— Е, това е странното. Този красив мъж, нали знаете как изглежда, толкова привлекателен, изискан и опитен, сякаш винаги владее ситуацията... Е, нека ви кажа, че тази нощ не беше така. Еди Йохансен влезе в асансьора със силно *залитане*. Трябваше да протегна ръце, за да не рухне върху мен. — Пру направи пауза, а те чакаха нетърпеливо какво ще последва. — Панталоните му не бяха закопчани — каза тя.

Али нададе стон.

— А ти защо въобще си гледала натам?

— О, това бе само един от онези погледи, които хвърляме мимоходом. Та той едва не ме събори! Беше облякъл пуловера си на обратно. И говореше неразбираемо. Всъщност едва се държеше на краката си. А когато го запитах дали няма нужда от помощ, просто ми благодари. Не можеше дори погледа си да фокусира. Не мисля, че видя лицето ми или че разбра коя съм. Натиснах бутона за деветия етаж за него и когато стигнахме, той излезе и все така със *залитане* се прибра в стаята си.

— А ти какво направи?

— Влязох обратно в асансьора и слязох във фойето да намеря сирене и крекери.

— И крекери! — възкликна Али, вече ядосана.

А Съни мислеше за Еди, не за сирене и крекери. Милият Еди, нейният спасител и учител; мъж, в когото едва не се бе влюбила и беше сигурна, че храни неясни чувства към нея. Положението между тях беше „онова, което можеше да бъде“, а тя дори не му се беше обадила още, не му беше оставила съобщение, нито му се бе извинила или благодарила... Господи, тя дори не му бе казала „довиждане“! А още по-малко го бе уверила, че никога няма да го забрави. Просто си беше тръгнала. Как бе възможно да е такава егоистка, *толкова жестока*, че Еди бе излязъл и се бе напил. И всичко това — заради нея.

— Дватамата с Еди се познаваме — каза Съни едва чуто.

Двете се обърнаха и я изгледаха.

— Какво искаш да кажеш? — запита Али.

— Бях малко влюбена в него за няколко дни...

Али нададе стон.

— Съни, нима ни казваш, че той е бил другият мъж?

— Срегнах го на борда на самолета за Париж, той ме остави да поплача на рамото му, не ми позволи да остана в Париж заради снега, беше Коледа и бях съвсем сама, както и той. Запази ми стая в хотела в Монте Карло, а после...

— Какво се случи после? — Али протегна ръка с дланта напред, за да спре отговора на Съни. — Не, не, по-добре е да не знам, за да не се наложи да лъжа Мак.

— *Няма нужда да лъжеш*. Искам да кажа, нищо не се е случило... Е, нищо повече от целувка. Между приятели, разбира се.

— Разбира се! — Али я гледаше гневно. — Защо, по дяволите, не ми разказа всичко това по-рано, Съни? Мислех, че умираш от любов по Мак.

— Така беше. *Така е и сега*. Нищо не се е променило.

— Но си *целунала* Еди Йохансен — каза Пру така, че думите й прозвучаха като въздишка. — О, мили боже, *целунала* си Еди Йохансен...

— Целувка между приятели. — Съни беше категорична. После добави, малко по-откровено вече: — Това можеше и да е началото на нещо, но дойде Мак...

— Мак дойде да те *намери* — напомни й Али.

Пру каза:

— О, господи, спомнете си сцената в бара. Мак влезе и ти отиде при него без дори да се обърнеш назад. Сякаш над главите ви светеха надписи: „Ние сме любовници“. Остави Еди да седи в бара, без дори да го погледнеш, да. И Кити Рат веднага му се нахвърли. *Видях я.*

— Бедното копеле — каза Али, едва сега осъзнала колко лошо се бе държала Съни.

— Много съжалявам — каза Съни. — Не можах да постъпя другояче. Еди е мил, нежен и внимателен, а аз бях така самотна и изгубена...

— А *и* той е дяволски сексуален — каза Пру. Те се обърнаха и я изгледаха втренчено и тя побърза да добави: — Е, поне така изглежда...

— И *ти* ли си влюбена в Еди? — запита Али и вдигна ръце.

Съни побърза да каже:

— Аз определено не съм влюбена в него. Искам да кажа, че можеше и да се влюбя.

— А аз дори не го познавам — каза Пру невинно и приглади пуловера си. — Не е възможно, нали, да си влюбена в мъж, с когото нито веднъж не си разговаряла?

— Не и ако той е филмова звезда, а ти си негова почитателка — отговори Али. Тя знаеше всичко за лудите фенове.

— Е, Съни, какво се случи с Мак? — побърза да смени темата Пру.

Съни сви рамене и започна да си спомня, полуусмихната.

— Просто се прегърнахме, както винаги — каза замечтано. — След това захвърлихме дрехите си на пода и се озовахме в обятията си в леглото. Да се любиш с мъж, когато истински обичаш, е съвсем различно, Пру. То е нещо повече от секс, *прекрасен секс*. Господи, мога да го изям! Това сигурно е заради химията между нас, заради специалната връзка; нещата, които всъщност няма нужда да изричаме, просто кракът ми върху неговите, а ръцете му — около мен. А след това...

— След това... — прошепна Пру. През няколкото години на брака си тя не бе почувствала нищо от описаното от Съни, никога не се бе наслаждавала на простото удоволствие от секса, никога не бе прегръщана така... За нея не съществуваше и *след това*...

— Прекрасно! — въздъхна с копнеж по „след това“...

— И какво ще правиш сега с Еди? — запитва Али.

Съни извади мобилния си телефон.

— Ще му се обадя веднага. Ще видя дали е добре. А после ще се срещна с него, ще му обясня всичко... Нали знаеш. И ще му благодаря за онова, което направи за мен. Ще му благодаря още за онова, което е — силен мъж и добър приятел във време на нужда.

— Ти си щастливка — каза Пру тихо.

Еди не отговори. Беше вече късно. Съни реши да опита отново утре.

ГЛАВА 50

Париж.

Жената, пострадала по време на обира, бе отказала да отиде в участъка. Беше им казала всичко, което знае, и сега искаше да забрави. Но когато Мак ѝ се обади лично и я запита дали би разговаряла с него, тя, тъй като бе гледала телевизионното му предаване, се съгласи да се срещнат в *Deux Magots*, кафе-бар на булевард „Сен Жермен“. Името ѝ бе Даниел Сорис.

Мак я чакаше сам, до маса в покрития вътрешен двор. Беше много студено, макар че слънцето грееше ярко от лазурносиньото небе и позлатяваше Париж, чиято красота бе вечна. Дори натовареното улично движение не можеше да направи този град грозен, той завинаги щеше да си остане сърцето на романтиката. Даниел се бе съгласила да разговаря единствено с Мак, затова Рон седна на две маси от него, разтвори „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и веднага съжали, че Али не е с него.

Свикнал вече с всичко във Франция, Рон поръча горещ шоколад — нещо, което Али никога нямаше да му позволи. Али държеше той да бъде във форма. Казваше, че след като отношенията им са се изгладили, иска да е край нея още много години и ще е по-добре, ако я остави тя да се тревожи за холестерола в кръвта му. Той се наслаждаваше безмерно на горещия шоколад. Едно удоволствие, за което се чувстваше виновен.

Вдигна поглед от вестника, улови този на Мак и му намигна. Вдигна чашата си, за да разбере Мак какво е горещият шоколад във Франция, и каза:

— Истински разтопен шоколад. Истинска сметана. Същински рай.

Мак си поръча двойно еспreso. Не беше спал и се тревожеше за Съни.

Изпи кафето само на две глътки и поръча второ. Мис Сорис закъсняваше. Трябваше да дойде в три, а вече бе три и дваайсет. Дали бе

задържана от уличното движение? Или бе променила решението си? Замисли се за Ивон Елмар. Надяваше се да е уличното движение. Мис Сорис бе единственият свидетел, с когото разполагаха, а дори и това подлежеше на съмнение. Трябваше да узнае какво друго бе видяла, какво бе отбелязало подсъзнанието ѝ, освен фигурите с маски, нанесли ѝ удар, който можеше да се окаже фатален.

— Мосю Райли?

Даниел Сорис бе загърната в черно вълнено палто, носеше черни велурени ботуши с равна подметка, кожена шапка в руски стил и слънчеви очила. Белезите по лицето ѝ бяха тъмнорозови.

Беше влязла през входа от другата страна на булеварда — онзи, срещу който бе старата парижка църква *L'Eglise St. Germain des Pres*. Мак се запита дали не се бе молила.

— Разбира се, аз ви познавам — каза Даниел Сорис на английски. — От телевизионното ви предаване. Възхищавам ви се, мосю Райли.

Мак стана и ѝ стисна ръката. Увери я, че се радва, задето е дошла, и дръпна стола ѝ назад, за да седне. Погледна лицето ѝ, после побърза да извърне очи. Тя се засмя, с което го изненада.

— Не се тревожете, всички постъпват по един и същи начин. Започвам да свиквам с това, че хората вече не ме гледат.

— Имате ли нещо против, в такъв случай, да ви запitam какво точно се случи?

— Какво се случи ли, мосю Райли? Дясната ми скула бе раздробена на малки парченца. Някои от тях се забиха в очната ябълка. Не помня болката, защото така съм решила. В противен случай, не бих могла да продължа да живея. — Вдигна ръка към окото си, където нежната тъкан бе повдигната нагоре, за да може то да се затваря. — Имам вградени изкуствени кости в скулата — продължи тя. — Казват, че някой ден всичко ще се изглади и дясната страна на лицето ми отново ще заприлича на лявата. А дотогава ще изглеждам така.

Свали тъмните очила и обърна лице към Мак. И той погледна тази някога красива жена. Въпреки присадените кости, дясната половина на лицето ѝ беше хлътнала навътре.

Даниел Сорис подръпна с длани дългата си кестенява коса напред, сложи отново тъмните очила и накрая придърпа шапката ниско над очите си.

— Така — каза с усмивка, — имам почти нормален вид.

— Все още сте красива жена, мадам Сорис.

Тя сви рамене.

— Приятелите ми твърдят същото. Позволявам си да вярвам, че може би е истина, защото разбирате ли, мосю... О, моля ви, позволете ми да ви наричам Мак. А аз, разбира се, съм Даниел. Разбираш ли, Мак, това е *единственият* начин да преживея събитието, както го наричам сега. Трябва да го изхвърля от ума си, дори от подсъзнанието си, да забравя напълно лошите спомени, кошмарите, страха. Не мога да позволя на страха да обземе съзнанието ми.

— Разбирам.

Дойде сервитьорът и тя поръча чаша шампанско.

— Нямаш нищо против, нали? — запита и вдигна чашата си за тост. — Имам нужда от нещо празнично. Все пак, съвсем скоро ще бъде Нова година.

— Мога ли, тогава, да бъда първият, който ще ти пожелае щастлива Нова година, Даниел? — Мак вдигна чашката с кафе. — Ти си забележителна жена.

Тя се засмя.

— Не, аз съм просто жена, която се опитва да запази здрав разсъдък си. И понякога успявам. Но сега разбираш, нали, Мак, че не мога да говоря за случилото се. Не искам да си спомням. Не искам дори да чувам за това, още по-малко — да мисля. Просто не мога.

— Разбирам — каза Мак. — Но има нещо, което трябва да ти кажа, Даниел. За млада жена като теб, която не е имала твоя късмет, след като в бижутерията са нахлули жените с маски на Мерилин Монро. На Ивон Елман не ѝ е останало лице. Стреляли са в нея и са ѝ отнели живота. Ивон е оставила двегодишен син и съпруг, които я оплакват. Обещах да направя всичко възможно да намеря убиеца ѝ, а засега имам само онова, което ще избереш да ми кажеш. Или не.

Даниел остави чашата с шампанско. Въздухът бе студен и тя не бе свалила яркочервените си ръкавици. Сега ги свали, остави ги на масата и погали меката кожа. Мак забеляза, че пръстите ѝ треперят леко и че не носи пръстени.

— Разбирам те, повярвай ми — каза тихо и покри дланта ѝ със своята, за да спре треперенето ѝ. Нейната бе студена.

— Толкова си мил — каза тя, но без да се усмихва. — Опитваш се да ме стоплиш.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

— Контактът с хората е много необходим, много... успокоителен — каза тя и въздъхна. — Ти ме накара да се почувствам егоистка, докато преди мислех, че трябва да съм благодарна, задето съм жива.

— Не е правилно да бъдеш благодарна за онова, което ти се е случило.

— В такъв случай, съм объркана. Какво трябва да изпитвам, Мак? Вина заради бедната мъртва Ивон? Знаеш, че се чувствам виновна. Просто не знам как да се справя с това.

Той стисна ръката ѝ малко по-здраво.

— Не си принудена да сториш каквото и да било. Ще те разбере.

Тя кимна и отметна косата си назад.

— Мога да ти кажа само едно. То изплува в съзнанието ми, когато не мисля за това, докато си приготвям кафе или сандвич в кухнята, виждам го и когато вечер затворя очи. Дори не знам дали не ми се струва, че съм го видяла, или е игра на въображението ми, затова и досега не съм говорила за това пред полицията. Всичко ми се струва замъглено, неясно... Обаче онази жена с маската на Мерилин Монро държеше пистолета, насочен към мен. Той бе много малък и много лъскав. Спомням си, че мислех, както често се случва, когато гледаш катастрофата в лицето, колко е красив. — Усмихна се тъжно. — Трябва да помниш, че съм в бизнеса с бижута. Забелязвам такива неща.

— Радвам се, че го сподели с мен. Семейството на Ивон ще оцени помощта ти.

— Още нещо. — Даниел издърпа ръката си. Сложи ръкавиците и пресуши на един дъх чашата си с шампанско. — Спомням си го сега, виждам го съвсем ясно в подсъзнанието си. От двете страни на цевта, дълбоко в метала, бе гравирана дългостеблена роза. Черна роза със златисти очертания. Много красива. Наистина прекрасна.

Изправи се да тръгне и погледът ѝ срещна този на Мак. Той също стана и взе ръката ѝ в своята.

— Да, сега съм сигурна, че съм я видяла и че тя не е просто игра на въображението ми. Предполагам, че е дело на истински ценител — добави тихо. — Нямам какво друго да ви кажа.

Мак гледаше в лицето тази някога красива жена, сега белязана за цял живот.

— Ти си много смела, Даниел. И ти благодаря.

Тя кимна и му се усмихна леко за довиждане. Дясната страна на лицето ѝ не помръдна.

— Желая ти късмет, Мак Райли — каза, обърна се и започна да се провира между малките маси. Излезе на улицата и скоро се смеси с тълпата.

Рон отиде при Мак.

— Имаше ли късмет?

— Повече, отколкото бедната мадам Сорис. — Мак седна отново и отново поръча еспreso. Нервите му бяха обтегнати заради многото въпроси без отговор, нерешените проблеми и вида на съсипаното женско лице.

— Пистолетът, с който е стреляно, е РМ-9, готов съм да се обзаложа. С гравирана черна роза. Точно такова оръжие би харесала една жена — малък, леснопреносим, изключително мощен и с лек откат. Черната роза изпъква ясно върху метала, бляскава като стъкло. Всъщност едно момиче би могло да нанесе червилото си, като се оглежда в нея. Очертанията ѝ за златисти — златото е два̀сет и четири карата. Да, точно такъв пистолет би си купила всяка жена, която има пари и вкус.

— Пистолет, подобен на бижу — отбеляза Рон.

— Точно така — отговори Мак.

ГЛАВА 51

Париж.

Малко по-късно Рон и Мак вечеряха в бар „Купола“. Не в главната трапезария с масите, покрити с бели покривки. Поръчаха омари — Белонс, любимите на Рон, и бира, не шампанско.

— Бирата подхожда много повече на омарите от виното — каза Рон, наклони леко глава и глътна с наслада сребрилата плът. — О, господи, ароматът и вкусът им са превъзходни. Струва ми се, че току-що съм вкусил цялото море.

— Е, поне съдържат протеини — каза Мак. — А съдържанието на сол може практически да се игнорира. Освен това, солта в тях е естествена.

— Има още там, откъдето е този — каза Рон и поръча втора дузина. — Тези същества би трябвало да се размножават по-бързо и от зайците.

— Не знаех, че омарите имат сексуален живот — каза Мак с усмивка.

— Е, и ти можеше да имаш такъв късмет като омарите — усмихна му се в отговор Рон. — Но виждам, че вече нямаш проблеми в това отношение. Съни отново те е хванала за топките.

— Господи, Рон! Ако не ми беше такъв добър приятел, щях да се изкуша да натикам омарите в гърлото ти.

Рон сви рамене, отпи от бирата и направи доволна гримаса.

— И нейният вкус е превъзходен. Сега имам нужда единствено от първокачествено сирене, дъхав пресен хляб и чаша тъмночервено вино, което да има по-добър вкус от произвежданото от мен в момента, и ще бъда напълно щастлив. Междувременно, искам да ти кажа, че няма нужда да изгубиш всичко, което имаш, Мак. Съни е твоята жена и само това има значение. Тя е и единствената причина да съм тук сега с теб, а съпругата ми — с нея. Щом мисията е изпълнена, мога да се върна у дома си.

— У дома? Защо? Трябва да разкрием престъплението.

— Това е твоя работа, не моя. Никога не е била моя. Аз не съм детектив.

Мак го изглежда гневно.

— Мислех, че ще останеш с мен до края.

— Имам съпруга и дом, при които да се върна, приятелю. И в твоя живот има жена, която е време вече да заеме първо място. Какво се случи с уж твърдото ти решение?

— Съни вече заема първото място в живота ми. Но разбира, че справедливостта изисква да бъде наказано това безсмислено престъпление, оставило без майка двегодишно момченце...

— Разбираш ли, Мак? Всички жени са такива.

Мак пресуши бирата си и кимна.

— Разбирам. Съни също разбира. Постигнахме споразумение. Тя заема първо място, както и работата ми.

— Като двама равни, а? — Рон кимна, за да му покаже, че му е ясен смисълът на казаното.

— „Черната роза“ са пистолети американско производство — каза Мак. — Изработват се в Уорчестър, Масачузетс. Този трябва да е внос.

— Законен? Или незаконен?

— Това е въпросът. Готов съм да се обзаложа, че е незаконен.

— Аз също. И как ще открием кой го е купил?

— Ще задаваме незаконни въпроси — каза Мак с усмивка.

Телефонът му започна да вибрира. Той го извади от джоба си и погледна екрана. Беше инспекторът.

— *Sa va, mon vieux* — каза той с надеждата новините да са добри. — Трябва да ти докладвам нещо, Мак. Както вече знаеш, носи се мълва, всъщност повече от мълва, има *признаци*, че център за незаконна продажба на диаманти вече не са Амстердам и Истанбул, а държави от бившия социалистически блок. И по-специално Унгария, Полша и Чехия.

— И аз чух за това. — Мак гледаше Рон, който го гледаше въпросително в отговор.

— По нови и все още непотвърдени данни, Прага е новият център и всички обири са организирани оттам. Информаторът ми е циганин. И без съмнение ще бъде убит, ако разберат, че е проговорил.

— Пряко ли е замесен?

— Твърди, че не е.

— А ти вярваш ли му?

— Не. Но разбираш, че не мога нищо да направя. Информацията ми е необходима, а той иска свобода. Забелязан е да вечеря в много скъп и изискан ресторант, бил изключително добре облечен, раздавал наляво и надясно щедри бакшиши, шампанското се леело...

— Да, той явно е голяма работа — отбеляза Мак сухо. — Сам ли е бил, между другото?

— Не. Не е бил сам. Всъщност нашият информатор е жена. „Наела“ си, така да се каже, компания в бара — момче, готово на всичко, докато му се плаща.

— Очарователна двойка — отбеляза Мак.

— На мен ми се струва, че тази циганка има милиони долари — каза инспекторът. — А може би и повече.

— И си я освободил?

— За мое огромно съжаление, да.

— Имаш ли представа къде е отишла?

— Качила се е на борда на първия самолет за Прага. И, между другото, циганите вече не живеят в пещери или каравани. Нашата циганка живее в апартамент в Прага.

Инспекторът даде адреса на Мак. Той го записа.

— Ще бъда там утре — каза.

След това разказа на инспектора за черната роза, гравирана върху пистолета, и той обеща да се заеме веднага с въпроса. Мак сложи край на разговора и погледна Рон, който бе повдигнал вежди толкова високо, че едва ли не се сливаха с косата му.

— И така, имаме следа. Циганка, която живее в Прага, твърди, че обирите са организирани оттам.

— „Организиран“ — повтори Рон замислено. — Голяма дума за банда убийци.

— Ще бъда в Прага утре — каза Мак.

— А аз ще си отида у дома — каза Рон. — Съжалявам, *top vieux*. — Засмя се. — Виждаш ли, говоря френски толкова добре, колкото и ти.

— Толкова добре, колкото и аз — поправи го Мак.

Рон сви ядосано рамене и Мак едва не се задави с бирата си от смях.

— О, лапни поредния омар и си затвори устата! — каза Рон. — Трябва да се върна у дома. Кучето ми има нужда от мен. Конят ми също има нужда от мен. И съпругата ми, ако реши да остави сама любовта на живота ти, също ще има нужда от мен.

— Тя винаги ще се нуждае от теб. — Мак много добре знаеше това.

— Аз съм щастлив човек. — Рон не се усмихваше вече. — Благодарение на теб, Мак Райли. И чуй, ще летя към дома утре още щом се събудя. Ще се погрижа за животните и лозите си, ще се уверя, че къщичката ми не се е подпалила, после, на следващия ден, ще дойда при теб в Прага. Как ти се струва?

— Като действия на истински приятел — каза Мак и направи прословутия жест с вдигната отворена длан.

След това Рон поръча плато със сирена, които имаха вълшебен вкус. Червеното вино бе тъмно и ароматно, превъзходно. Разполагаха със следа, знаеха какъв ще бъде следващият им ход, животът изглеждаше добър.

И още нещо. Мак трябваше да каже на Съни, че няма да успее да се върне на следващата сутрин.

ГЛАВА 52

Съни стоеше пред френските прозорци, които водеха към терасата, в слънчевия хотелски апартамент на Али. Али и Пру седяха в края на леглото, като едва се задържаха на хлъзгавата копринена кувертюра, благодарение на забитите си в пода високи токчета, и я гледаха с очакване.

Съни говореше по телефона с Еди Йохансен. Или поне беше набрала номера му и сега слушаше съобщението му. Не беше доловила акцента му преди, но гласът му беше очарователен, тих и спокоен. Като самия човек.

Тя си играеше нервно с огромния пискюл, с който се затваряха завесите, и се чудеше какво да каже. Не можеше да пожелае да го види, макар да му дължеше поне тази учтивост. Но щеше да е по-добре двамата да не се видят никога вече — за всички, не само за нея и за Мак, но и за Еди.

— Еди, о, Еди, аз съм — побърза да каже след сигнала за съобщение. — Съни, искам да кажа. Искях да ти се обадя по-рано, но бях много заета и... — Пое си дълбоко дъх. — Е, Еди, исках просто да ти благодаря, че ми помогна, когато толкова отчаяно имах нужда от помощ. Благодаря ти още, че беше толкова мил и... грижовен и... Е, благодаря ти за всичко. Никога няма да го забравя, Еди, наистина няма. Но виждаш ли, сега животът ми отново е нормален, отново съм влязла в релсите, би могло да се каже. Върнах се при Мак. Нали знаеш, той е любовта на живота ми. Просто имах нужда да ти кажа тези думи, Еди, да ти благодаря, че беше там с мен...

Съобщението бе прекъснато и Съни благодари на бога. В противен случай, може би щеше да каже прекалено много. Въздъхна от облекчение. Сега между тях двамата нямаше повече тайни.

— Добре ли беше? — запита двете жени, които я гледаха втренчено, с отворена уста.

— Добре! — запита накрая Али. — Звучеше като влюбена жена.

— Не е възможно!

— Напротив, точно така звучеше. — Пру прокара разсеяно длан през късата си медноруса коса.

— Издърпай кичурите по-напред, Пру — инструктира я Али и прокара пръсти през новата прическа на Пру. — Изглеждаш страхотно.

Пру се погледна в огледалото на отсрещната стена.

— Наистина ли го мислиш?

— О, за бога! — извика Съни. — Говорим за Еди Йохансен!

— Ти говореше за него — възрази Али. — Добре е, че му остави съобщение, а не отиде да го видиш, защото съм сигурна, че щеше да го целунеш за сбогом.

Съни седна до тях на леглото. Подредиха се в редица и загледаха към тъмния хоризонт, където морето и небето се сливаха.

— Не го обичам, разбира се — каза тя след дълго мълчание. — Обичам Мак. Не мога да живея без Мак. С него сме едно цяло. С Еди щях да съм друга Съни, различна жена. — Обърна печалните си кадифени очи към тях. — Не можах да издържа да бъда сама. Никога не съм знаела значението на тази дума, преди да напусна Мак. Бяхме винаги заедно, двамата. Винаги.

— И сега отново ще бъдете винаги заедно — каза Пру. Много искаше и тя някога да изпита такива чувства. — Кога ще се върне той от Париж?

— Утре сутринта. — Съни се усмихна на Али. — С Рон, предполагам.

— И аз така мисля. — Усмивката на Али беше като тази на Съни.

Пру, която бе извън това, ги гледаше със завист. Искаше да намали значението на тези чувства, да ги отхвърли, да разбере защо жената се чувства толкова самотна без обичания мъж и как така жените са в някакъв странен съюз, когато става въпрос за техните споделени любови. Питаше се как става така да бъдеш обичан и в същото време да обичаш безмерно...

Телефонът на Съни звънна и тя побърза да го грабне, усмихната. Беше Мак, разбира се.

— Здравей — каза тя, а усмивката се долавяше и в гласа ѝ.

Другите две жени безсрамно слушаха разговора.

— Прага? — чуха я да казва. Веждите на Съни застрашително се сключиха. — Ден? Два? Не си сигурен? Но толкова ли е важно? — Кимна, после отметна назад дългата си черна коса и накрая втренчи

поглед в златистия килим. — Знам, че се съгласих и че реших да проявявам разбиране. И, разбира се, Мак, скъпи, точно така трябва да постъпиш. Повярвай ми, наистина го мисля.

Другите две жени се спогледаха многозначително. Съни говореше на Мак:

— Рон ще се върне при лозята значи. Да, ще предам на Али и ще ѝ кажа да му се обади по-късно. Добре, Мак. Разбира се, че те обичам. — Усмихна се и сниши глас. — Винаги ще те обичам, ти си моят любовник, кой друг ще ме люби така?

Пру повдигна вежди. И погледна Али.

— *И как по-точно?* — прошепна, но Али само се усмихна.

Съни затвори.

— И така — каза безизразно. — Мак няма да се върне утре. Трябва да замине за Прага.

— *Прага?* — запита Али.

— Разполагат със следа. Нещо, което инспекторът му е казал. Не сподели с мен подробности.

Пру въздъхна дълбоко и каза:

— И какво ще правим сега? Просто ще седим и ще го чакаме да се върне? — Всъщност, Пру се надяваше, че Съни няма да промени решението си и да отиде да се види с Еди. Погледът на Съни бе странно празен — като на човек, потънал в собствените си мисли. Двете чакаха мълчаливо.

А Съни мислеше за Маха. През ума ѝ премина всичко, което Маха ѝ бе казала от първата им среща на Коледа в бара, когато я беше предупредила да внимава с Кити Рат, до недиректните ѝ съвети относно „мъжете“. Маха я *познаваше*. Разбираше, че в момента има и други емоционални нужди, освен желанието да докаже независимостта си. Съни бе независима във всяко едно отношение, освен в любовта. И сега имаше нужда, заради самата себе си, а не за да докаже нещо на Мак, да приеме „шанса в живота“, предложен ѝ от Маха.

— Това е — каза и закрачи из стаята. Отиде до прозореца, после се върна.

— Завива ми се свят от твоето крачене — оплака се Пру.

— *Познавам* те, Съни — каза Али. — Какво става? Какво си намислила?

Съни бе застанала до прозореца, силуетът ѝ се очертаваше на светлината на лампата.

— Ще ви кажа какво ще правя, скъпи мои приятелки. Аз, Съни Алварес, ще послушам съвета на една друга жена и ще приема предложението ѝ. Знаете ли какво каза тя? „Приеми всички шансове, които животът ти предлага.“ И точно така ще направя. Няма просто да седя и да чакам Мак както винаги. Ще стана самостоятелна жена.

— И как ще стане това? — запита практичната Али.

— Ще замина за Мумбай, моя красива и прекрасна филмова звезда.

— *Индия!* — ахна Пру.

— О, не, няма да го направиш. — Али стана и хвана Съни за раменете. — Не можеш да направиш онова, за което те е помолила непознатата.

— *Какво?* — запита, сякаш проплака, Пру, която все още нищо не разбираше.

— Ще придружи крадените бижута на Маха Мондрагон до Индия.

— Не са *крадени*. Маха има документи за всяко едно бижу. Знаеш, че никога няма да поставя на риск кариерата на Мак, като се заема с нещо незаконно. Можеш да си представиш как ще се отрази това на мнението за него!

— Нямам доверие на Маха — каза Али в опит да налее малко здрав разум в главата на Съни. — Има нещо нередно в цялата тази постановка. Защо тя самата не занесе бижутата в Индия?

— Много е заета, трябва да отиде до Хонконг и до Ню Йорк.

— И хората, които непрекъснато кръжат около нея? — запита Пру. — Онези двамата например, дето приличат на второстепенни актьори от италиански филм, и високата жена, която е така погълната от себе си, че се държи, сякаш на света няма други хора. Защо *те* не придружат бижутата до Мумбай?

— Предполагам, че имат друга работа. Както и да е, всички бижута имат документи — обясни Съни търпеливо, макар тайно да помисли, че ще е по-добре отново да провери всичко. — Всичко е законно.

— И напълно безопасно — каза Али, победена.

— Правя го, защото имам нужда да се докажа сама на себе си. Само веднъж — каза Съни, макар на Али да ѝ се струваше, че Съни вече се е доказала многократно в миналото, включително и когато бе открила трупа на жената в хладилника на една вила в Тоскана. Съни имаше нюх към бедата и Али се тревожеше.

Не можеше обаче нищо да направи, Съни вече разговаряше по телефона с Маха.

— Маха, ще го направя! — А индийката отговори, че това е просто прекрасно, и я помоли да отиде при нея веднага. Увери я, че ще организират всичко и че ще ѝ отнеме само половин час.

Съни трябваше да замине на следващия ден.

ГЛАВА 53

— Никога няма да съжаляваш — каза Маха и взе ръката на Съни.
— Ти си изключително умна жена. Няма да има проблеми, обещавам ти.

— Мак няма да се върне утре — обясни Съни. — И реших да приема възможността.

Проницателните очи на Маха я изучаваха.

— Решението е правилно. Ще се чувстваш по-добре, ако си заета с нещо, ако усещаш независимостта си. Нещо смело. Приключение.

— Да. Вместо всички приключения да са запазени за Мак.

— А къде е Мак? — Маха вече вадеше пътническата чанта с отделението с ципа, където бяха бижутата.

— Утре ще бъде в Прага. Ще отсъства няколко дни.

Гърбът на Маха се скова.

— Така ли? Е, поне ще имаш време да изпълниш спокойно задачата си. Ще тръгнеш утре рано сутринта с частен самолет за Брюксел. Оттам ще хванеш полет на „Еър Индия“. Ще пътуваш в първа класа до Мумбай.

Индия изведнъж се стори много далеч на Съни, а Мумбай — екзотичен, огромен град с милиони жители, изпълнен с мириса на пикантни подправки. Тя едва ли не усети горещината, видя животните по улиците, свещените крави, долови мириса на пот, мимоза и море, пред погледа ѝ започнаха да се мерзелят бели мраморни дворци...

— Пътуването е дълго — говореше Маха, — но ще ти бъде удобно. Помощникът ми ще те посрещне на летището. Казва се Рахм Сингх. Ще бъде облечен в традиционния бял индийски кафтан, а на главата ще има жълто-червен тюрбан. Ще държи табела с името ти, така че непременно ще го видиш. Рахм Сингх ще те откара до къщата ми. Не е възможно да се изгубиш.

— А бижутата? — До този момент те почти не бяха споменавани и Съни започваше да изпитва неясна тревога. — Как ще премина през митническите проверки?

— Първото и най-важното е, че нито за секунда няма да изпускат бижутата от ръцете си, нито от погледа си. Те трябва да са с теб непрекъснато. Ще ги вземаш със себе си дори в тоалетната на самолета. Ще ги сложиш под седалката, а не в отделението за багаж над главите на пътниците. И при никакви обстоятелства не трябва да се озоват в ръцете на стюардесата или някой друг човек. А на митницата ще бъдеш посрещната и ще получиш помощ при преминаването. — Маха ѝ подаде тъмносиня затворена папка. — Всички документи са тук. Ще ти са необходими два пъти — при проверката на полета за Брюксел, а после и за Мумбай. Ще те чакат. Всичко е уредено. Документите за внос ще бъдат подпечатани, но всъщност ще се окаже, че нищо не внасяш. Ние просто връщаме бижутата в Индия. Следователно не може да има проблеми, нали?

Усмихна се с красивата си усмивка. Зъбите ѝ бяха толкова бели и равни, начервените ѝ устни — толкова пълни и сексапилни, че Съни се запита защо просто не се откаже от бизнеса с бижута, в който, изглежда, работеше така усилено, и не стане филмова звезда.

— Трябва да ми донесеш паспорта си — каза Маха. — За да го подпечатаме.

— Подпечатател?

— За виза — обясни индийката. — За Индия ти е необходима виза. Ще помоля някой от консулството да намине и да се погрижи за проблема.

Хвана отново Съни за раменете и погледна дълбоко в очите ѝ.

— Постъпваш правилно — каза тихо. — Тази работа само ще подобри отношенията ти с Мак, ще го накара да те види като напълно различна жена. Нова жена, може би. Във всеки случай, като момиче, което може само да стъпи на краката си и няма нужда от мъжка подкрепа.

— Жена като теб — каза Съни и Маха се засмя.

После:

— Има нещо, за което не ме запита, Съни. Нещо много важно. Колко ще ти платят за тази работа.

О, господи, Съни нито веднъж не бе помислила за пари.

— Никога няма да станеш бизнесдама, ако не запиташ предварително за заплащането и не се опиташ да постигнеш споразумение — скара ѝ се Маха.

— Толкова по степента ми по бизнес от университета „Уортън“ — каза Съни, свела поглед към пода. — Бях прекалено развълнувана и нетърпелива.

— Няма нужда от нетърпение. Ще ти платя десет хиляди долара за тридневна работа. Вярвам, че е приемливо за теб.

Приемливо! Съни бе изумена.

— Много добре. А сега трябва да ми донесеш паспорта си. Ще приготвя парите и бижутата до утре. Ще тръгнеш в пет сутринта. Времето в Мумбай е приятно — горещо е, но още не е сезонът на мусоните. Вземи си шал за вечерите.

Изведнъж Маха стана изключително делова и зае мястото си зад масата.

— Ще се обадя в Мумбай, за да съм сигурна, че си пристигнала благополучно. Ще получиш останалите инструкции по-късно — като например къде и на кого да доставиш бижутата. Рахм Сингх ще ме държи в течение. И, разбира се, Индия е място, където дори най-малките села имат мобилна връзка. Индия е една от най-развитите страни в света в това отношение.

— Искаш да кажеш, че ще мога да се обадя на Мак?

Маха се поколеба.

— Бих предпочела да не го правиш. Не само заради мен и политиката ми на ръководене на частния бизнес, но и защото временно си наета от мен. Трябва да уважаваш това и да не обсъждаш къде си и какво е естеството на задачата ти.

— Разбира се — обеща Съни.

— Освен това — добави Маха и се извърна с усмивка, а Съни забърза да донесе паспорта си, — ще бъде забавно да накараме детектива да си блъска главата. Да го държим в напрежение.

Съни се засмя и затвори вратата след себе си.

Двете ѝ приятелки я чакаха в големия луксозен хотелски апартамент.

— Е? — запита Али.

— Ще се наложи да се грижиш за Тесоро — каза Съни. — Ще отсъствам три дни. Тя ще ми плати десет хиляди долара и ако вие двете се държите добре, престанете да ме поучавате и ако не кажете на

никого — а това включва Мак и Рон — къде съм и с какво се занимавам, ще ви донеса сувенири от Мумбай.

Али я изглежда с онзи безучастен поглед, известен на милиони почитатели на киното.

— Мога само да кажа, че се надявам всичко да е почтено. И искам рубин за мълчанието си.

— Права си. Рубин — добави Пру и двете с усмивка придружиха Съни до стаята ѝ, за да ѝ помогнат с приготвянето на багажа.

ГЛАВА 54

Мумбай.

Съни стигна дотам толкова лесно, та реши, че работата ѝ със сигурност не е незаконна. Малкият частен самолет я превози от Ница до Брюксел, а после пътува в първа класа с „Еър Индия“ до Мумбай. Облечени в сарита жени с лъскави черни коси, прибори в кокове, раздаваха горещи хавлии с аромат на жасмин и сервираха бадеми, поръсени с подправки, и стъклени чаши с френско шампанско върху филиграни сребърни блюда. В слушалките на Съни звучеше успокояваща индийска музика, изпълнявана на цитра, а по-късно вегетарианското блюдо *thali*, което бе поръчала, пристигна също върху сребърно блюдо, разделено на преградки, във всяка от които имаше различни зеленчуци, подправени с къри, включително любимата ѝ жълта леща и карфиол, сготвен в пикантни подправки, и божествени картофи с билки, с кръгчета краставици около тях, и сос от мента и кисело мляко, известен като *raita*, който ѝ подейства приятно охлаждащо. Десертът беше превъзходният индийски оризов пудинг, толкова различен от онези, които бе яла като дете; този беше студен, покрит с разкошна бита сметана и с аромат на лимон и кардамон.

Още по-късно, излегнала се в своето частно малко купе, сгушена в мекото одеяло, от което се носеше аромат на жасмин и я караше да предчувства срещата си с екзотична Индия в края на пътуването, Съни нямаше търпение да стигне там.

Когато се събуди, видя в полумрака проблясващите светлини на цивилизацията над дълги мили полуразрушени и почернели от мръсотия бедняшки квартали, съжителстващи с модерни стоманени сгради.

Мумбай, градът на контрастите, с население над четиринайсет милиона души — от най-богати до най-бедни; на „Боливуд“, както се нарича индийската филмова индустрия, и високите технологии; на чистачите на смет по улиците и просяците; на скъпите магазини и

прекрасната кухня — някога бил просто групичка блатисти островчета, върху които после израснал градът в залива.

Съни слезе от самолета, уморена и уплашена, стиснала в ръка бижутата на Маха, и се нареди на опашката пред имиграционните служби, където паспортът ѝ бе щателно разгледан, след което ѝ махнаха с ръка да премине.

Като стигна до митницата, Съни бе поканена в малък бял офис, където мъж в измачкан бял ленен костюм я покани да седне на един стар и разнебитен пластмасов стол и започна бавно да преглежда документите ѝ. Над главите им се въртяха перките на вентилатора и вдигаха прах.

След малко мъжът вдигна очи и огледа Съни от главата до петите. Сърцето ѝ подскочи и тя изведнъж, без причина, се почувства виновна. Надяваше се, че не внася незаконно бижутата в страната. Мъжът не каза нищо, вместо това ѝ подаде тънката си кафява ръка и набра номер на мобилния си телефон.

О, мили боже! Това беше. Не трябваше да се съгласява с предложението на Маха, още по-малко — да го изпълни... Мак щеше отново да ѝ напомни, че е глупаво да се доверяваш на непознати... Но тя искаше само да се докаже пред себе си и сега — какво?

Мъжът в измачкания бял ленен костюм заговори на индийски на някого другиго. Остави телефона и погледна Съни над неугледното бюро, но отново без да каже нищо. Съни се потеше. Реши, че е по-добре да срещне погледа му и да се постарее да изглежда невинна. Изведнъж обзета от гняв, си каза, че, по дяволите, тя е невинна. Само връщаше бижутата на Маха в Индия, където им бе мястото.

Лек повей на вятъра премина през малкото помещение, когато вратата се отвори. Влезе друг мъж и застана зад онзи с белия костюм, след което изгледа Съни с каменно изражение на лицето.

— Паспортът ви, моля — каза на английски.

— Но аз вече минах през имиграционните служби — възрази Съни.

— Няма значение. Паспортът ви.

Той протегна ръка, Съни извади паспорта си и му го даде. Страхуваше се, защото можеше никога вече да не го види... и щеше да ѝ се наложи да остане тук, в Индия, завинаги...

Мъжът разгледа паспорта, после вдигна очи и срещна нейните. Неговите бяха тъмнокафяви, а бялото на зеницата бе много бяло, кожата му имаше цвят на тъмна мед, а черната му коса бе прорязана от сребристи нишки.

— Благодаря ви, мис Алварес. — И ѝ върна паспорта.

Тя го притисна към гърдите си и се запита какво ли ще последва. Беше ли свободна да си върви?

Вторият мъж кимна на онзи в белия костюм и излезе. В помещението отново нахлу по-студен въздух, преди вратата да се затвори след него.

Мъжът в белия костюм изгледа първо Съни, а после — двете чанти на пода до нея. Багажът в малката бе нахвърлен набързо и се състоеше от няколко чифта дрехи, а в голямата бяха бижутата на Маха.

— Благодаря ви, мис Алварес. Желая ви приятен престой в Мумбай — каза той на неочаквано добър английски.

Стана, взе чантата на Маха и ѝ я подаде. Без да се усмихва, отвори вратата. Съни му благодари и мина през нея, сигурна, че той усеща страха ѝ, който се излъчваше от нея на големи вълни — като по-студения въздух в нагорещеното малко пространство.

Краката ѝ трепереха, но тя закричи бързо и скоро излезе от терминала. *О, мили божже!* Никога не би могла да го направи отново. *Никога.* Дори Маха да ѝ обещаеше най-голямата корона на някое бивше кралско величество или пък втори Тадж Махал, изграден от мрамор, за да помни гостуването си тук, нито за да се докаже на себе си или пред Мак. Не, никога вече нямаше да приема всички възможности, които животът ѝ предлагаше.

Съвсем неочаквано, Съни вече не бе толкова сигурна в добрите възможности, с които светът уж изобилства.

„По дяволите!“, помисли си, стиснала чантата в потната си ръка така здраво, че двете сякаш се бяха сраснали. Пот се стичаше и по гърба ѝ, когато се смеси с тълпата, шума и миризмите на улицата. Тълпата тук бе гъста като гора — блъскаше я, буташе я, викаше, а край нея преминаваха велосипеди рикши, таксита, автобуси, реклами на хотели, заведения за бързо хранене, сладки, пътувания, обиколки.

В цялата тази тълпа и глъч обаче не се виждаше мъж, който да държи табела с името на Съни. Несигурна, тя остана на мястото си няколко секунди, за да се огледа внимателно, после продължи.

Тропическата нощ сякаш се склучи около нея, натежала от мириса на цветя и изгорели автомобилни газове. Палмовите дървета се очертаваха на фона на индиговото небе, в далечината просветваха ярко осветени кули, но над всичко това бе мирисът на морето. Не хладно, освежително и солено като Тихия океан, но силно и горещо и с намек за блатата, върху които бил построен градът.

Такситата и автобусите се редяха край тротоара, а хората преминаваха покрай нея на нескончаем поток. Струваше ѝ се, че целият свят се е устремил от летището към града.

Съни хвърли поглед на листчето с напечатаните инструкции на Маха. Определено трябваше да бъде посрещната от помощника ѝ.

Завладя я паника. Беше съвсем сама в Индия и носеше чанта, пълна с бижута. Нещо се бе объркало. Но как бе възможно това? Маха бе толкова сигурна, така внимателна, бе се погрижила за всяка подробност. Маха бе изключителна жена и...

— Мадам Алварес?

Той бе тук, все пак, до нея — висок, мургав и слаб мъж с пронизващи черни очи и жълто-червен тюрбан на главата. Носеше дълго бяло палто над тесни черни памучни панталони и кожени сандали. Макар и замаяна от паниката и пътуването, Съни забеляза, че ноктите на краката му са лакирани. И че в ръце държи табелка с името ѝ.

— Най-последно. — Тя му се усмихна лъчезарно, а очите ѝ изразяваха огромно облекчение. — Да, аз съм Съни Алварес.

— Толкова съжалявам, мадам, че не бях тук в секундата на пристигането ви. — Гласът му бе напевен, но той говореше сериозно. — Движението е много натоварено тази вечер в Бомбай... Или Мумбай, както го наричат напоследък.

Съни се усмихна.

— За момент си помислих, че не съм пристигнала където трябва. Той не се усмихна дори.

— Ще взема чантите ви, мадам Алварес — каза и протегна ръка към чантата на Маха.

— Не! — Беше ѝ останал достатъчно разум да не се раздели с проклетата чанта, след като практически бе спала върху нея по време на цялото пътуване, а сега ѝ се струваше, че е залепнала за потната ѝ длан. — Тази ще я нося аз.

— Както желаете — каза той на своя странен английски. — Моля ви да ме последвате до колата.

Съни го последва с удоволствие. Нямахте търпение да влезе в колата, да потъне в меката седалка и да остави Мумбай да минава край прозореца ѝ.

Колата беше черен „Мерцедес 600“, един от най-скъпите модели. Вътре бе хладно, седалките бяха от кремава на цвят кожа и макар и в малко старомоден стил, от двете страни имаше две еднакви кристални вази с бели гардении във формата на звезди, чийто аромат изпълваше въздуха. Благоуханието бе добре дошло за Съни, подейства ѝ като успокояващ балсам. Това бе кола за жена, облечена в копринено сари, обсипана с бижута и окъпана в скъп парфюм. Жена като Маха Мондрагон.

Имаше още и минибарче от тъмно орехово дърво с напитки и красиви чаши с гравирани сребристи листа. В малка сребърна кофичка се изстудяваше бутилирана минерална вода.

Съни се усмихна на спасителя си и се настани на меката тапицирана седалка.

— Съжалявам, но забравих името ви — каза.

— Казвам се Рахм Сингх, мадам. Аз съм главният помощник на Мондрагон.

— Благодаря ви, мистър Сингх. — Съни сметна за странно това, че той наричаше работодателята си просто Мондрагон, но реши, че вероятно обичаят в Индия е такъв.

Вече се промъкваша през натовареното движение на летището по, като че ли, безкрайното силно осветено шосе, минаха покрай купове боклук, подобни на малки планини, и полуголи, шокиращо мършави деца, които подскачаха като плъхове сред тях; покрай къщи имения във викториански стил, боядисани в медножълт цвят, останки от времето на английското владичество; покрай правителствени сгради с прозорци като празни, безжизнени очи и навлязоха в града по „Марийн драйв“, булеварда, по който рикши велосипеди отнасяха двойки във вечерно облекло към поредното забавление. Минаха и покрай плажа, където се разбиваха вълните и също тичаха деца с крака като кибритени клечки; покрай палмови дървета и сергии, осветени от фенери, и улични търговци, които продаваха *paradums* и хлебчета, пълни с пикантно подправено месо, зеленчуци и лепкава захар; покрай просяци без крак

или ръка, за които се говореше, че били лишени от тях още в детството, за да предизвикват по-силно съжаление и да печелят повече пари; покрай луксозни хотели, чиито светлини блестяха и обещаваха уют и прохлада, и къщи имения, скрити зад подсилени метални врати, където живееха старите богати индийци; и покрай кули от нови луксозни апартаменти, в които живееха младите богаташи; покрай все още осветени офиси, в които кипеше живот, макар вече да ставаше късно. На Съни ѝ се струваше, че Мумбай, така шокиращ и вълнуващ, никога не спи.

Голямата кола намали с приближаването до висока желязна порта, зад която се виждаше къщичката на охраната. От нея излезе мъж в дълга бяла памучна риза и широки панталони, пристегнати при глезените. Позна колата, отвори портата и те влязоха.

Съни свали прозореца си, за да вижда по-добре блестящите светлини по крайбрежието, така подобно на това в Малибу и Санта Моника. „Кралската огърлица на Мумбай“, както го наричаха, гледана от върха на хълма Малабар. Неочаквано хладният въздух нахлу вътре, а с него и миризмите на Индия. В този момент ѝ се струваше, че Индия ѝ се предлага, и изведнъж откри, че се е влюбила в тази далечна страна.

Пет ниски мраморни стъпала водеха към едноетажна къща с безброй колони. Покрай дългия тесен басейн растеше папирус, а по тъмните му кобалтовосини води се носеха розови цветчета. В далечния край се виждаше огромна позлатена статуя на богиня, поставена там като че ли да пази къщата.

Рахм Сингх отвори вратата на колата и Съни излезе, като продължаваше да стиска чантата. Спря, за да се огледа.

— Коя е тя? — запита с поглед, втренчен в статуята.

— Махалакшми. Богинята на богатството и благополучието.

Махалакшми... Маха... богинята на богатството и благополучието... Разбира се, Маха сигурно е кръстена на нея... на богинята...

Усмивната, стиснала чантата с бижутата, Съни изкачи стъпалата. И страхът я напусна. Беше в къщата на Маха. Беше у дома, на свобода.

ГЛАВА 55

Монте Карло.

Пру се събуди сама в големия луксозен хотелски апартамент. Кученцето, тежащо само два килограма, спеше на гърдите ѝ. Тя го погледна и срещна огромните и закръглени очи на Тесоро. Запита се как толкова едно малко кученце може да изразява такава силна тъга и да предизвика съжалението ѝ само защото господарката му е заминала за няколко дни. Освен това, бе сигурна, че Тесоро разбира, че е най-обичаното кученце на света, с изключение може би на Пират. Или поне Пру бе чувала, че е така.

Нослето на Тесоро, студено като мартинито в бара снощи, докосна топлата ѝ буза и Пру притисна малкото телце плътно към себе си. Тесоро не беше помяр, но за Пру, която никога не бе имала куче, всички те бяха помяри. Сега се запита защо никога не се бе сетила да си вземе куче. То щеше да ѝ носи утеха, след като се бе отървала от ужасния си и неверен съпруг. А Тесоро я обожаваше, веднага се виждаше. Нито веднъж не се бе опитала да я ухапе.

— Знаеш ли какво, малко, сладко кученце — прошепна тя в деликатно наостреното ушенце на Тесоро. — Ние двете с теб ще се позабавляваме днес. Ще отидем на разходка. Ще ти купя обяд. Знам, че обичаш пилешки хапки, и ако обещаеш да не кажеш на Съни, ще ти дам дори да си близнеш от сладоледа ми. — Замисли се за сладоледа и веднага реши, че ще се лиши от него. — Не, сладката ми, той не е полезен за нито една от нас — каза с въздишка.

Тесоро се сгуши в нея и подуши косата ѝ. О, мили боже! Косата ѝ! Късо подстриганата руса прическа, за която само преди два дни я увериха, че я превръща в съвсем нова жена. Пру не бе сигурна тогава, а сега — дори още по-малко.

Със сгушената в ръката си Тесоро, тя се огледа в огледалото с позлатена рамка на стената срещу прозореца. Над челото ѝ падаха кичури медноруса коса. Несигурна, тя вдигна ръка да ги докосне и прокара длан през късата си коса, заменила кафявата грива, която

падеше до раменете ѝ. Късата коса я правеше нервна, но и Али, и Съни, ѝ бяха казали, че прическата ѝ е чудесна.

— Сега всичко е в тон — бе я уверила Съни. — Цветът на кожата ти, лекият тен и кремът за изкуствен загар.

— Започваш да приличаш на жена от Южна Франция — бе казала Али, доволна, че планът ѝ е успял.

И все пак у Пру оставаше лекото съмнение, че може би прическата не е чак толкова страхотна и че двете ѝ приятелки просто я окуражават, за да се чувства добре.

Нервна, тя остави Тесоро и отиде да вземе душ. Малкото кученце започна да вие тъжно зад стъклената врата и тя я отвори, за да не се чувства то изоставено от всички, които познава. Пру си помисли, че с тази прическа изглежда наистина различно — виждаше в огледалото напълно непозната жена и това наистина правеше живота по-интересен, макар тя да не разбираше точно защо. А сега имаше и задължението да изведе кученцето на разходка, да помогне на Съни, която беше на важна мисия в Мумбай, толкова тайна, че никой, с изключение на нея и Али, не знаеше нищо. И Маха, разбира се, която бе дала на Съни чантата с легендарните бижута, и веднага бе успяла да ѝ издейства виза. Маха държеше всичко под контрол, макар Пру все още да се питаше защо самата Маха не може да върне бижутата в Мумбай.

Съни весело ги бе уверила, докато нахвърляше багажа си в пътническата чанта, че индийката е прекалено заета.

После, още същия ден, Съни замина, Рон падна от коня и си счупи крака и Али хвана първия самолет за Ница. Каза, че само ще се увери, че всичко с него е наред, че му е удобно и шумният лабрадор няма да го безпокои или пък да го събори на земята и да счупи и другия му крак. И ще се върне веднага — вероятно едновременно със Съни. И може би заедно с Мак, в когото Съни отново бе влюбена толкова страстно, че космите по тила на Пру настръхваха само като си помислеше каква секси двойка са двамата.

Истината беше, че Пру не се бе чувствала интимно, емоционално или *сексуално* свързана с когото и да било. О, бе имала няколко романтични връзки в гимназията, но за нея сексът бе нещо, за което повече мислиш, отколкото правиш. За нея сексът бе загадка, въпреки че бе омъжена години наред. Това вероятно бе така, защото съпругът ѝ

бе егоист и не се бе постарал да ѝ даде удоволствие, а и защото, или поне Пру предполагаше така, той всъщност не я желаше. Дори по време на медения им месец, когато тя демонстрираше тогава привлекателното си тяло в скъпата дантелена къса нощница и копринения халат със сатенените панделки, той едва я поглеждаше. Едва по-късно, когато стана малко по-опитна, тя осъзна, че червено-черните колани с жартиери и подплатените сутиени възбуждат мъжете по-силно, но вече бе прекалено късно, а и тя самата вече не изпитваше влечение. Или поне така си казваше, докато в същото време страдаше от липсата на мъжко желание. И болката ѝ ставаше все по-дълбока.

Виждаше блясъка на задоволената жена, който ограждаше Съни като аура; осъзнаването за собственото тяло, пълнотата на съществуването ѝ; такъв вид можеше да има само жена, която се наслаждава на плътското удоволствие. И сега, по дяволите, Пру също искаше да изглежда така. Единственият проблем бе само че не знаеше как да го постигне.

Засмя се на мисълта, че някога може да бъде сексапилна, и обу тесните сини дънки, избрани от Али, които правеха дупето ѝ постегнато, по-малко и някак си по-закръглено. Обу меките кафяви велурени ботуши с равна подметка, облече шоколадовия кашмирен пуловер, който струваше двайсет пъти повече от всеки друг, но наистина ѝ стоеше различно, беше коприненомек и прилепваше плътно и красиво към тялото ѝ. Факт бе още, че теглото ѝ с всеки ден намаляваше. Все още не бе мършава и кокалеста кучка, но беше на път да се превърне в такава.

Малкото кученце скочи върху нощното шкафче, докато тя се гримираше — спирала на миглите, малко руж на скулите и новото червило на устните, което подходеше идеално на новата ѝ руса коса. То като че ли придаваше нови и по-плътни очертания на устните ѝ. А това беше така, защото се усмихваше — нещо, което не бе правила от доста време.

— Окей, да тръгваме, Тесоро — каза тя и сложи на кученцето нашияника с бижутата. — Жената от Южна Франция ще излезе на разходка с изящното си кученце. Дали да не се разходим заедно по „Кроасет“ в Кан? Може би дори ще видим една-две филмови звезди, макар че, като холивудско куче, ти си свикнала с това. После ще прием кафе някъде и може би ще помислим за обяд. И няма да имаме

минутка свободно време да се тревожим за Рон, нито да се питаме защо Маха изпрати Съни в Мумбай. И през главата ни няма да мине и мисъл за Еди Йохансен, който най-вероятно е напуснал града, когато е разбрал, че Съни не се интересува вече от него.

Странно, когато Пру и Тесоро излязоха от хотела в този слънчев ден и влязоха в сребристото „Рено“, единственият човек, за когото Пру не се сети, беше Кити Рат.

ГЛАВА 56

Пру не бе свикнала да е сама. След като години наред бе оставяна сама от неверния си съпруг, който често „пътуваше“, а най-вероятно водеше потаен втори живот, човек би помислил, че е свикнала със самотата, но само след няколко дни в компанията на Али и Съни, се чувстваше самотна без тях.

Мислеше за приятелките си, докато се разхождаше бавно по „Кроасет“ в Кан и дърпаше Тесоро, която крачеше неохотно след нея. Зимното слънце бе толкова горещо, че имаше нужда от студено питие — за предпочитане шампанско, в което неочаквано се бе влюбила. Диетичната пепси-кола можеше да върви по дяволите. Приятелките бяха най-доброто, което животът можеше да ѝ предложи. Освен ако не ѝ предложеше любовник — за Пру това беше мъж, така полудял по нея, че да иска непрекъснато да я люби и дори да не може да живее без нея. Истината беше, че тя никога през живота си не бе имала дори приятел. Съпругът ѝ не ѝ беше приятел.

Бяха се срещнали на сватба, на която Пру бе само гостенка, а не кръстница или шаферка, макар двете с булката да живееха в един и същ малък градец и да се познаваха от деца. Пру не бе от момичетата, които биха помолили за честта да бъдат кръстници или шаферки, макар по онова време да нямаше наднормено тегло. Тя бе просто мило и обикновено момиче с хубава кожа, което всички харесваха, но нито едно момче не бе ухажвало. Знаеше се обаче, че баща ѝ, местният богаташ, ѝ бе оставил повече от достатъчно пари и бъдещият ѝ съпруг също го знаеше. Потърси я, прави ѝ компания, танцува с нея и още преди да се е усетила, тя стана булка и потеглиха на меден месец във Флорида в съвсем нов и лъскав „Кадилак Ескалейд“, за който, разбира се, беше платила тя и който бе толкова голям, че вътре можеха да влязат осем души. По-късно съпругът ѝ започна да предпочита вносни автомобили и любимият му бе английският бърз „Ягуар“. Пру предполагаше, че ако бракът им бе продължил достатъчно дълго, предпочитанията му щяха да се насочат към „Порше“. Мъже като него

винаги искаха да седят зад кормилото на „Порше“. Червено, разбира се. Той бе успял да похарчи доста от парите ѝ, докато тя седеше сама в малкия апартамент с изглед към паркинга.

На Пру ѝ бяха омръзнали мъжете като съпруга ѝ. Надяваше се само да не изпадне в депресия, която да се опита да лекува с излишно хранене. На негодници като него не биваше да се позволява да причиняват падението на жените и съсипването на телата им в момент, когато най-силно имат нужда от тях!

Усети Тесоро да подръпва каишката. Кученцето се бе заковало на място и я гледаше умолително.

— Какво? — запита Пру ядосана.

— Искан да я вземеш на ръце — каза мъжки глас.

Пру се обърна.

— О! — бе единственото, което успя да каже.

— Малките кученца се уморяват бързо — каза Еди Йохансен. — Крачетата им са къси, нали разбирате.

— Да. Разбира се. — Пру взе Тесоро на ръце и я притисна до гърдите си. — Благодаря. Защо ли не се сетих?

— Бяхте очевидно погълната от мислите си.

Той не закрачи напред, просто стоеше там и разговаряше с нея, привлекателен и владеещ се в доста по-голяма степен от последния път, когато го бе видяла.

— Мисля, че те познавам от хотела — каза. — Спомням си, че сме се срещали в асансьора.

— Тогава не се чувстваше добре — каза Пру с надеждата да подсили паметта му. После се смути, защото осъзна, че не трябваше да каже точно това. Кой мъж би искал да му напомнят, че е бил пиян?

— Не си спомням — каза той. — Помня само червените ти обувки.

Възклицанието на Пру бе изпълнено със съмнение. Тя беше босонога онази нощ и по халат. Той очевидно мислеше за *първата* им среща.

— Обувките ми бяха съвсем нови — каза тя, съвзела се. — И струваха два пъти повече, отколкото ми изглеждаше приемливо.

— Добра инвестиция. — Очите на Еди блестяха. Той бе заинтригуван от прямотата ѝ.

— И аз се надявам да е така. — Лицето на Пру се озари от широка усмивка. Този красив мъж бе забелязал обувките ѝ и дори бе запомнил, че са червени. Али вероятно бе права — краката ѝ бяха все още привлекателни.

Двамата стояха и се гледаха. Еди я харесваше. Харесваше откритото ѝ поведение, което с нищо не го заплашваше. „Обикновена“ не бе думата, която я описваше точно, но дори животът му да зависеше от това, не би могъл да се сети за по-подходяща.

— Аз съм Еди Йохансен.

— Пру. Прудънс Хилсън.

Той каза:

— Аз също съм сам. Мога ли да те заведа на кафе? — Усмивката на Пру грейна веднага и това го очарова.

— Ти си първият човек тук, във Франция, който иска да ме заведе на кафе. — Той вдигна изненадано вежди и тя побърза да добави: — Повечето хора ми предлагат чаша шампанско. И реших, че във Франция пият само тази напитка.

Тя говореше неспирно, защото беше нервна и така очарована, че дъхът ѝ спираше.

Еди я хвана за ръката и двамата прекосиха шосето, от другата страна на което имаше кафе-бар с червени тенти. Масите заемаха почти целия тротоар, а въздухът бе изпълнен от жуженето на разговори.

По лицето на Пру грееше щастлива усмивка. Ето я тук, придружена от най-красивия мъж в кафе-бара и с аристократичната малка чихуахуа в скута, точно като францужойка, и с крака, удобно сгъшени във великолепните нови кафяви велурени ботуши. Велуреното ѝ сако подходеше съвършено, а кичурите къса руса коса се развяваха приятно на лекия бриз, като че ли имаха собствен живот.

— На какво се смееш? — запита Еди.

— Просто съм щастлива, че съм тук, в Южна Франция, и седя в открит кафе-бар.

— А къде щеше да бъдеш, ако това бе един обикновен ден?

— В малък град в Тексас, за който никога не си чувал, вероятно щях да гледам „Шоуто тази вечер“ по телевизията и да желая да бъда част от този бляскав непостижим свят.

— И ето, че сега си. — Той я погледна много сериозно. — Косата ти е различна.

Тя вдигна ръка и я потупа. Тесоро се размърда и я загледа с тревога.

— Руса. — Все още бе нервна заради смяната на цвета. — И къса. Добре ли е?

Той протегна ръка и докосна кичур.

— Прекрасна е. Виждаш ли как улавя светлината? Цялото ти лице сияе.

— Наистина ли? — Пру знаеше, че се е изчервила.

— Такова очарователно лице — каза Еди и с удоволствие забеляза как тя се изчерви още по-силно.

Поръча капучино за нея и двойно кафе за себе си и помоли сервитьора да донесе вода за кучето. После:

— Защо кучето на Съни е с теб? — запита.

Сърцето на Пру се сви. Тази ли беше истинската причина да я заговори?

— Наложил се Съни да замине. Не можеше да вземе кучето със себе си. — Със сигурност нямаше да каже на Еди, че Съни е заминала за Мумбай, не само се беше заклела да пази тайна, но и защото не бе нейна работа. Съни се бе сбогувала с Еди, макар и по телефона. Беше му казала, че възможността да се запознаят е прекрасна, бе му благодарила, че ѝ е помогнал, и го бе уверила, че винаги ще го смята за свой приятел. Но тъгата в очите на Еди пак трогваше Пру. Въпреки това, мислеше, че е време той да понесе истината.

— Съни и Мак отново са заедно — каза възможно най-деликатно. — Знаеш ли, те винаги са се обичали.

Усмивката на Еди бе пълна с горчивина.

— Понякога ни харесва да мислим за онова, което е можело да се случи, а не за това, което всъщност е. — Сви рамене. — Съни влезе в живота ми в момент, когато имаше нужда от мен. Или не, може би просто от някого като мен.

Пру протегна ръка и го потупа по дланта — тясна и загоряла, с дълги пръсти, обсипана със златисти косъмчета.

Леки тръпки преминаха през нея — достатъчни да накарат русите косъмчета по тила ѝ да настръхнат. Господи, той бе неустойимо привлекателен! Никога досега не бе изпитвала такова привличане към

мъж. Започваше да разбира как се чувства Съни по отношение на Мак. Не можеше обаче да позволи на Еди да узнае какво изпитва — все пак, той се държеше просто приятелски.

— Разбирам — каза с приятната усмивка на новата пълнота на устните си, дължаща се на червилото. Още не го знаеше, но усмивката ѝ бе изкусителна, подканваше към целувка.

И Еди Йохансен направи точно това. Наведе се и я целуна нежно по устните, а тя бе така шокирана, че едва не подскочи.

— Благодаря — каза той. И също се усмихна, след което я запита дали би обядвала с него.

Тя се съгласи.

По време на обяда той ѝ разказа историята за „забравената“ от него нощ, а тя отвърна, че го е видяла в асансьора и го е помислила за пиян. Добави, че е искала да му помогне, но била силно озадачена, защото знаела, че мъжете като него не си позволяват да се напиват.

Вече бе два часът, те седяха в малко бистро на площада на планинското селце Мужин, подпрели лакти на масата, навели се един към друг, и разговаряха тихо. Тесоро бе заспала на стола до Пру, след като бе изяла достатъчно пилешко месо за две малки чихуахуа. Двамата бяха хапнали *loup de mer*, изненадващо крехка риба, току-що уловена, и салата, подправена с местния зехтин и нежен оцет от билки. Пиеха втората бутилка розе — е, този път бе само половин бутилка, по-голямата част от която бе изпила тя, тъй като Еди шофираше. Предполагаше, че виното е премахнало моралните задръжки и я е направило така смела. Разказа му за катастрофалния си брак и за неверния си съпруг, сподели, че е решила да се премести и да започне нов живот, а той ѝ разказа за Юта, за развода и обичта, която изпитва към децата си.

Тя го погледна в настъпилото след това мълчание.

— Еди — каза и се наведе толкова към него, че лицата им почти се докоснаха. — Косата ми наистина ли ти харесва?

Погледът му се спря на нея за един дълъг миг. По-рано не се бе сетил за точната дума, която я описва, но сега осъзна коя е тя. *Невинна*. Да, Пру Хилсън бе невинна. И това му харесваше.

— Мисля, че с русата коса си различна жена. Но знаеш ли, Прудънс, въпросът е в това, какво мъжът *вижда* в определена жена, което невинаги е външният ѝ вид. В теб виждам мил и загрижен човек,

жена, която последно мисли за себе си и лесно се сприятелява, но вече не може да бъде заблудена от фалшивото приятелство и дори от любовта. Мисля, че си умна, Прудънс Хилсън, и се радвам, че те срещнах. Щастлив съм, че обядвам с теб тук, в това очарователно френско селце, в това прекрасно бистро, където приготвят рибата така превъзходно, че ми се иска да поръчам втора порция. Ти — твоята компания — ме прави щастлив мъж днес. Искам да го знаеш.

Пру знаеше, че силното ѝ изчервяване вероятно се забелязва и под ружа, но пет пари не даваше. Този красив мъж току-що ѝ бе казал, че се радва на компанията ѝ и че тя го прави щастлив. Изведнъж се замисли за него и Кити Рат. Запита се дали не е бил с нея в онази „забравена“ нощ, и какво точно се е случило. Спомни си думите на Маха към Съни, че Кити е покварена, че злото в нея се долавя и от околните. Пру вярваше, че е така. И се запита какво ли бе намислила Кити.

Пру може и да беше невинна, но не бе глупава. Знаеше какъв е ефектът от наркотиците и алкохола, а също, че онова, което бе видяла онази нощ, е нещо случайно и грозно. Еди Йохансен просто не бе от този тип мъже. Какво ли му бе сторила Кити Рат в „забравената“ нощ? Какъв ли наркотик му бе дала, че той бе забравил всичко?

— Ти беше с Кити Рат в нощта, когато те видях в онова състояние в асансьора — попита тя открито.

Еди смръщи вежди.

— Спомням си, че я срещнах в бара. Не преднамерено, тя просто беше там.

— А нима тя не е винаги там? И без съмнение си търси белята. Докато се опитва да причини проблеми на *другите*.

Еди се усмихна.

— Надявам се да не успее с мен.

Пру не се шегуваше, когато каза:

— Не съм готова да се обзаложа. Нямам ѝ доверие. Трябва да знаеш, че нито една от нас, жените, не ѝ вярва. — Сви рамене. — Но каквото и да е било, то е приключило. Не искам да развалям прекрасния ни обяд с приказки за човек, който няма никакво значение.

Импулсивно, протегна ръка към неговата.

— Престана ли да изпитваш мъка заради случилото се със Съни? Той кимна.

— Съни беше самотна. И аз просто бях там.

Тесоро надигна глава и нададе вой.

— О! — възкликна Пру. — Нямам опит с кучетата, но предполагам, че има нужда да се разходи. — Стана и закрачи по павирания площад, а Еди се погрижи за сметката.

Като се върнаха в хотела, Еди сподели, че същата нощ ще замине за Лондон.

— Трябва да бъда в Глазгоу утре — каза.

— По работа? — Пру се надяваше, че пътуването не е свързано с жена.

— Винаги е по работа. Точно това обърка живота ми. — В гласа му се долавяше горчивина, като се сети за развода и изгубеното си семейство.

Сбогуваха се във фоайето. Той се канеше да излезе на терасата, за да направи няколко телефонни обаждания, а Пру — да отиде в стаята си, за да се свърже с Али и да ѝ разкаже за случилото се. А също така да разбере дали няма съобщение от Съни.

— Прудънс, днес си спечелих нов приятел — каза ѝ Еди и взе дланта ѝ в своята.

Наведе се да я целуне и Пру отново се изчерви. Не бе ѝ останал дъх от вълнение.

— Благодаря ти за прекрасния ден. Един от най-хубавите в живота ми.

— В такъв случай, може би ще има още.

Очите му срещнаха нейните и се усмихнаха. Двамата се разбираха без думи.

— Приятели — каза Пру и се обърна. — Така че, обади ми се, приятелю.

— Ще го направя — обеща той.

ГЛАВА 57

Прага.

Късно на следващия ден — много по-късно, отколкото очакваше — Мак пристигна в Прага и откри, че го чака съобщение. Полетът му имаше огромно закъснение. И дори по-лошо. Бяха се качили на борда и останали в безжизнения самолет, докато отвън мъже в оранжеви гащеризони работеха съсредоточено върху двигателите. След два часа свалиха пътниците от самолета, нервите им бяха изопнати и нямаха търпение да открият кой е следващият полет до Париж. Но им предстоеше още дълго забавяне. Със сигурност му липсваха Рон и неговата „Чесна“.

Мак имаше късмет да получи едно от последните места за полета пет часа по-късно и в резултат кацнаха късно в студената Прага. За щастие, той имаше само ръчен багаж и не му се наложи да чака като другите пътници, чийто багаж най-вероятно все още бе в самолета, с който щяха да летят първоначално. Определено си имаше преимущества да пътуваш с малко багаж, макар че, ако се опитате да го кажете на Съни, докато си опакова нещата, ще срещнете вироглаво упорство.

— Просто трябва да взема тези обувки — щеше да ви каже тя и да ги притисне към гърдите си, а черните ѝ очи щяха да мятат мълнии. — Трябва да разбереш, Мак, че една жена има *неужда* от обувки.

— Но *шест* чифта? — спомни си, че се оплака той, когато преди година тръгнаха за ваканцията си на Ривиерата. Той си въобразяваше, че ще се разхождат облечени спортно и по джапанки, но не бе предвидил нуждата на Съни да облича красиви дрехи. А тя изглеждаше така страхотно в тях, че той нямаше сърце да се оплаче, докато двамата чакаха багажа им да пристигне на летището дълго след като другите вече бяха забравили за това.

Къде, по дяволите, *беше* Съни? Али не му казваше нищо, Рон също мълчеше, макар Мак да предполагаше, че и двамата са в течение на нещата.

— Ще ти кажа аз, когато се върна — беше го уверила Съни. Сега, седнал в прекалено топлото такси на път към непознатия пражки хотел, Мак осъзна, че трябваше да настоява тя да му каже. През целия път усещаше безпокойство. А после получи и съобщението на Рон. То бе оставено на телефона в стаята му, защото Рон не бе успял да се свърже с него на мобилния му. „Паднах от проклетия кон. Вината е моя. Счупих си крака“, гласеше то.

Мак провери колко е часът. Беше девет и половина вечерта. Същото, както и във Франция. Огледа стаята. Не му се нравеше особено. Беше същински кич с тези кувертюри и пердета на цветя и тъмозеления килим. Миришеше на мухъл. Приличаше на къщата на бабата от лоша приказка. Надникна в банята. Душът изглеждаше добре.

Съблече jaketo си и седна в края на леглото с мобилния телефон в ръка. Рон отговори незабавно.

— За времето, което ми отне да стигна до Прага — каза Мак уморено, — можех да стигна до Австралия.

— В Австралия е по-слънчево — отбеляза Рон. — Аз съм *hors de combat*, както казват.

— Кой са „те“? — запита Мак и двамата се засмяха.

— Съжалявам, приятелю — каза Мак, вече сериозно. — Грижи се за себе си. Е, ако ти не го направиш, винаги имаш Али. А аз ще си приготвя сандвич, защото като че ли цял ден не съм слагал нищо в уста. И докато мисля за това, струва ми се, че едно питие също не е лоша идея. Питам се дали има бар в хотела.

Огледа отново стаята с мебелите на баба.

— Господи, ако има, готов съм да се обзаложа, че ще има музиканти, облечени в народни носии, ще свирят на акордеон и ще пеят на непознат за мен език.

— Радостите на пътуванията в чужбина — каза Рон. — Обади ми се утре и ми разкажи за циганката.

— Ще го направя — обеща Мак.

Не бе сгрешил за акордеоните, а само за народните носии. Предположи, че е забравил в кои страни музикантите обикновено носят народни носии. Но бирата бе студена, сандвичът — горещ, а сервитьорката му се усмихваше приятелски.

След по-малко от час се бе нахранил, бе взел душ и спеше дълбоко в леглото, което му напомняше за бабината къщичка от вълшебна приказка.

Чешката република през зимата никак не прилича на Калифорния и дори на Монте Карло, където топлият бриз омекотява въздуха, слънчевата светлина позлатява боядисаните в пастелни цветове сгради, а красивите жени полюшват бедра, защото се чувстват секси в късите си поли и високи ботушки. В Прага зимата е студена и сурова. Небето е сиво, а студът лепне по кожата. Мак потрепери. Градът бе красив, но в онзи момент Мак нямаше очи за него. Пътуваше към дадения му адрес в Новия град, както се казваше кварталът, към апартамента на циганката, чието име бе Валерия Винская. Бе готов да заложи и последния си долар, че това не е истинското ѝ име, но Валерия бе танцьорка и вероятно благозвучното име ѝ бе необходимо за кариерата.

Тя твърдеше, че е „международна актриса“ или поне бе така по думите на инспектора, което означаваше, че ходи където пожелае и прави каквото иска. Престъплението бе нейният свят. Досега бе извършвала само дребни престъпления — улични кражби, незначителни изнудвания, успешни измами на съпрузи, принудени да се разделят с портмонетата си, докато спят. Най-големите ѝ удари бяха автомобилни кражби. В тях участваха групи от цигани, които откарваха откраднатите автомобили до някой склад, разглобяваха ги на части, а после ги продаваха зад граница.

Валерия успяваше някак си да свързва двата края, но сега като че ли бе ударила джакпота. И както при всички дребни крадци, парите изгаряха джоба ѝ. Изпитваше нужда да ги харчи бързо и неразумно — за дрехи, кожено палто, приятел. Временен, разбира се, но в живота на Валерия никога не бе имало постоянна връзка.

Апартаментът беше на безлична улица, застроена със сиви циментови сгради с еднакви фасади, малки прозорци и нито един сенник, който да добави малко чар. Входът бе препречен от желязна решетка. Мак знаеше, че апартаментът на Валерия е на първия етаж. Не се бе обадил предварително, за да си уговори среща. От опит знаеше, че изненадата е най-голямото му преимущество. Разбира се,

дали тя щеше да му отвори вратата бе нещо съвсем различно. Разчиташе, че името на инспектора ще има нужното въздействие.

Натисна звънеца, загърна се по-плътно в дългото черно палто и зачака. За негова изненада му отговориха веднага.

Не разбра онова, което тя му каза на чешки, но въпреки това се представи. Беше му известно, че тя говори английски, и я увери, че трябва на всяка цена да я види.

— Защо?

Гласът ѝ бе дълбок. Мак с усмивка си помисли, че точно така звучат гласовете на циганките във филмите. Каза ѝ, че е приятел на инспектора. Настъпи дълга тишина. После:

— Защо?

— Ще ми е много по-удобно, ако разговаряме вътре — каза той и потрепери от студ. — Тук е адски студено.

— А аз винаги съм предполагала, че в ада е горещо — засмя се тя, после каза: — Аз те виждам и сега, докато разговаряме.

Мак вдигна поглед и видя черна сянка в прозорчето, след това се отвори предпазната желязна врата.

Той се озова в тясно фоайе, чиито стени бяха боядисани в неприятния зелен цвят на държавните учреждения и болници. Полилеят блестеше ярко и изглеждаше толкова не на място, колкото и шепа диаманти. Чу шум от отваряне на врата и се обърна. Очакваше да види мургава жена от ромски произход с дълга черна коса, огромни златни обеци и широка многоцветна пола. Но пред него стоеше млада жена, още ненавършила трийсет, дребна и с къса черна коса. Гледаше го през падналия над очите си гъст бретон, който бе по-светъл на цвят. Помисли си, че е сив. Беше облечена в дънки и дебел сив пуловер.

— Мак Райли — каза той и тръгна към нея с протегнатата ръка.

Тя не я пое.

— Знам — каза и отстъпи назад, за да може той да влезе.

Озова се в едно помещение с обособени различни кътове: розови стени, малка кухня в единия ъгъл, розова завеса, която отделяше душа от черния разтегателен диван, покрит с омачкани чаршафи. На отсрещната стена имаше рафтове, на които бе поставен малък телевизор. Не се виждаха книги. Под прозореца стоеше малка масичка. Беше единственият прозорец в този апартамент студио. Затворена врата скриваше тоалетната, както предположи Мак, цяла една стена бе

заета от закачалки с дрехи, сред които имаше и цигански поли в червено и черно, каквито бе очаквал да види, както и обикновени всекидневни тоалети. Кожено палто, за което той предположи, че е от норки, заемаше последното място в редицата. Изглеждаше ново и много скъпо.

— Превъзходно палто — каза той с възхищение.

Тя сви рамене.

— Кажи защо си тук.

— Имаш ли нещо против да си сваля палтото? — Мак се огледа, без да бърза. Не искаше да пропусне нищо.

— О, много лошо! Забравям възпитанието и добрите си маниери! Нека аз взема палтото ти, Мак Райли. Мога ли да ти предложа питие? Сливовицата върши чудеса в студен ден като този. Стопля дори върховете на пръстите или поне така съм чувала.

Светлосивите ѝ очи му се присмиваха, докато той премяташе палтото си през облегалката на единия от двата стола, наредени около кръглата маса, покрита с розова покривка с ресни. Неочаквано изпод нея се показва котенце. Сребристосиво, на места с малко по-тъмни петна и с черни пръстенчета по опашката.

— Красавица — каза Мак и протегна ръка да го погали. Котето изсъска и се хвърли към него.

— Може да те нарани — каза Валерия с усмивка. — Точно както и една жена.

Пред овалната стъклена масичка за кафе, излязла сякаш от шейсетте години на двайсети век, бяха поставени два фотьойла. Черни, което бе приятно разнообразие след розовия цвят. Мак извади хартиена кърпичка от джоба си и попи кръвта от драскотините, нанесени му от котенцето. Настани се в един от фотьойлите, а Валерия донесе две малки чашки и седна до него. След което смело го огледа от главата до петите.

— Е? — запита Мак.

Тя се усмихна и изведнъж стана много млада и красива. Виждаше ключиците ѝ дори под дебелия пуловер, а лицето ѝ бе много слабо и бледо.

— Харесва ми това, което виждам — каза. — Да пием за нас, Мак Рали.

— *Райли.*

Тя сви рамене.

— Мак е по-добре. — Тя флиртуваше с него.

Той каза:

— Валерия, знаеш, че не съм полицаи.

— Знам кой си. Излъчват предаването ти и тук.

— Тогава знаеш и защо съм тук.

— Нищо не признавам. — Дребното ѝ лице се сви в кисела гримаса, а погледът ѝ стана твърд.

— Не те моля нищо да признаваш. Искам от теб само информация. Не достатъчно, за да влезеш в затвора, а толкова, че да ми помогнеш да заловя убиеца, който убива без причина. Тази жена вероятно убива заради тръпката, а не за пари или от ревност.

— Което означава, че това не е престъпление от страст — каза тя замислено, пъкна крака под тялото си и отпи от сливовицата или както там се наричаше безцветната течност в чашката ѝ. Погледна го над ръба — цялата само огромни сиви очи и остри ключици. — Много лошо. Престъпленията от страст са единствените, които ме интересуват.

— А любовта? Хайде да поговорим за нея, Валерия.

— Това означава ли, че си влюбен? — Големите ѝ очи изразяваха интерес.

— Въпросът е много личен. — Мак бе достатъчно умен, за да отговори или да пие от сливовицата.

— И аз имам лични причини да питам.

Знаеше, че не трябва, но въпреки това запита:

— И какви са те?

— Намирам те много привлекателен, мистър Рали.

— *Райли*. И името ми е Мак.

— Като макарони със сирене.

— Маккензи, всъщност.

— Не пиеш, Маккензи. Да не би да мислиш, че съм сипала отрова в питието?

Тя се засмя на глас, когато той вдигна, а после отново остави чашата върху стъклената масичка.

— Не мога да ти се доверя.

Тя кимна.

— Правилно. Аз също не мога да ти имам доверие. Но аз не съм студенокръвна убийца, Маккензи. Това не е в мой стил. Аз съм просто евтина танцьорка, която си изкарва прехраната, където може по света. Циганка съм, въпреки че не приличам на такава, затова ми е по-лесно да получа работа като танцьорка в Полша, Унгария, Германия... Назови който и да е малък клуб, в който и да е малък град и ще знаеш, че съм танцувала в него.

— Не си престъпник, значи.

Тя отпи и го изгледа.

— А *ти* как мислиш?

Мак се засмя.

— Мисля, че си очарователна. Че обичаш да флиртуваш и че много добре знаеш какво правиш, мис Валерия Винская. И не, не мисля, че си убийца. Но преди да продължиш да отпиваш от сливовицата, нека ти разкажа една историйка, в която ще се говори за обир на бижутерия. И за убийство.

Тя седеше и го слушаше мълчаливо, сгушила се във фотьойла като сива мишчица, а той разказваше за убийцата, облечена в скъпо кожено палто. Само очите ѝ бяха живи, втрещени в пространството. Или поне Мак мислеше така, докато не проследи погледа ѝ. Тогава разбра, че гледа коженото си палто.

— Красиво палто — каза той в последвалата тишина.

— Беше някога — отвърна тя, стана, отиде до редицата закачалки и го облече. Завъртя се пред него, за да я огледа. Беше ѝ прекалено голямо, стигаше чак до пода. — Канех се да го занеса да го поправят — каза. — Но тук няма нито един шивач, на когото мога да го поверя. Ще го откраднат и продадат. Нали това е начинът, по който всички правят пари.

— Крадат, така ли? — вметна Мак.

Тя се отпусна отново във фотьойла и се загърна в меките кожи. Котето дотича безшумно и скочи в скута ѝ, сгуши се и веднага заспа. Мак си помисли, че двете приличат на картинка от детска книжка. Очарователно момиче, сребристо коте и крадено кожено палто.

— Откъде го имаш?

Тя го погледна и сви рамене.

— Висеше в гардероба в един ресторант. Приятелят ми омагьоса за малко гардеробиерката и аз го взех. Като се прибрах у дома,

намерих нещо в джоба му. — Сега вече го гледаше със страх. — Пръстен с диамант. Огромен диамант. Жълт, но много красив. Продадох го, но задържах палтото. — Сви рамене. — Точно така се сдобих с него, Маккензи Райли. Аз съм лошо момиче или може би, добро момиче, тръгнало по грешния път. Но не съм убийца.

— На кого продаде пръстена? — запита той, но не получи отговор.

Седяха мълчаливо известно време. Единственият звук в стаята бе мъркането на котето. Сивото небе бе станало още по-сиво. Мак се питаше как издържа тя в това тясно затворено пространство с боядисаните в розово стени, които правеха затвора ѝ по-поносим. Зачуди се какво ли я чака в бъдеще.

— Дай ми името на ресторанта. — Тя отново мълчеше. — Поне името на града. — Тишина. — Само това ли ще ми кажеш? — запита той накрая.

— Да — отговори тя твърдо.

— Което означава, че има още? Знаеш на кого е принадлежало палтото, нали? И чий е бил пръстенът с диаманта.

Може би не знаеше, но ако му кажеше името на ресторанта, той щеше да провери за откраднати кожени палта и да открие собственика. Беше сигурен, че пръстенът с диаманта е част от обира в Париж или от този в Монте Карло. Трябваше да знае на кого го е продала.

Изведнъж тя скочи на крака и му подаде палтото.

— Вземи го — каза. — Не искам да имам нищо общо с него. Вече не го искам. Не искам кръв по ръцете си. Може и да съм крадла, Маккензи, но не съм убийца.

Той взе палтото и го сгъна внимателно. Беше меко като коприна и нежно като жената, която го гледаше сега, а от големите ѝ сиви очи се стичаха сълзи.

— Довиждане, Маккензи — каза, отиде до вратата и я отвори. — Не ми задавай повече въпроси. И не идвай отново при мен.

Той потърси визитна картичка в джоба си, намери и ѝ я подаде, като мина покрай нея. Тя се облегна на рамото му и го целуна бързо по бузата.

— Миришеш приятно — прошепна.

А после вратата се затръшна след него и той отново беше в осветеното от красивия полилей фойе. Оттам излезе на тъмната сива

улица.

Имаше нужда от питие.

ГЛАВА 58

Мак не бе от мъжете, които прекарваха много време по баровете. Освен ако не ставаше въпрос за работа. Не смяташе, че баровете са неговата обществена среда. Предпочиташе да седи на верандата на къщата си в Малибу и да гледа Тихия океан, отколкото да виси в който и да е бар по света. Нима това не бе почти точен цитат на думи на Хъмфри Богарт от филма „Казабланка“?

Не можеше да изхвърли от главата си мислите за тъжната дребна циганка, заостреното ѝ малко личице, бедния ѝ начин на живот и красивото коте, което толкова много приличаше на нея. Две малки сиво сребристи вълшебни същества, едва ли не победени от живота. Нищо чудно, че котето съскаше. Така правеше и момичето.

Наложи се да върви дълго, преди да спре такси. Нямаше много такива в мрачния район, в който живееше циганката. Най-после спря кола на едно оживено кръстовище, даде на шофьора адреса на хотела, а после го помоли да почака. Влезе вътре, взе нещата си, плати сметката и се качи отново в таксито. Не можеше повече да понася това бедно и неприятно място — изпитваше клаустрофобия тук, както и в малкия апартамент студио с розовите стени.

Накара таксиметровия шофьор да го остави две пресечки по-нататък. Имаше нужда от въздух и разходка.

Продължаваше да мисли за нея — уязвима, но жива. Единствената дума, с която можеше да я опише, беше „патетична“. С малката пътническа чанта в ръка, пъхнал скъпото кожено палто под мишница, намери малък кафе-бар. През големите му прозорци струеше златиста светлина и огряваше павираната улица. Помисли си, че е като излязъл от картина на Ван Гог, и когато влезе вътре, му се стори, че е пристъпил в друг век.

Седна на изцяло остъклената тераса и остави чантата си на съседния стол, сгъна коженото палто и го преметна внимателно отгоре. Сервитьорът беше млад, скромен на вид и изключително сериозен.

— Сър? — запита.

— Двойно бренди. „Реми“, моля, ако имате.

— Разбира се, сър. — Сервитьорът зачака, доближил молива до бележника си, повдигнал въпросително вежди. — А за мадам?

Мак го погледна с недоумение.

— Мадам?

Сервитьорът посочи палтото.

— Второ бренди може би?

Мак разбра.

— Благодаря, но не. Няма мадам.

Младият сервитьор бе объркан.

— Съжалявам, сър, просто помислих, че... Заради палтото, сър...

— Няма проблем — каза Мак, макар че палтото определено бе проблем, който в момента не знаеше как да разреши.

Помисли си, че инспекторът е прав и циганката Валерия ще се окаже в опасност, ако проговори. Почти съжали, че я беше потърсил. Какво ли щеше да се случи, ако хората, от които тя се страхуваше, или търговецът, на когото бе продала пръстена, сметнеха, че е проговорила?

Изпи половината бренди на една глътка, потрепери, когато то се плъзна по гърлото му, и се наслади на остатъчния вкус. След това набра номера на инспектора.

Той отговори още на първото позвъняване.

— Е? — запита.

— Срецнах се с циганката.

— И?

— Тя е просто малко винтче в голямо колело. Краде разни неща, но този път е откраднала прекалено скъпа вещ. И цялата тази работа ще се окаже твърде голяма за нея. Това е моето мнение.

— Защо говориш така?

— Коженото палто, с което е била облечена, когато си я отвел за разпит, е откраднато от гардероб на ресторант.

— Кой ресторант?

— Не искаше да каже.

Инспекторът въздъхна.

— Аз мисля, че е или в Монте Карло, или в Париж, тъй като в джоба имало пръстен с диамант. Жълт диамант. Огромен, според думите й. Готов съм да се обзаложа, че е бил откраднат от „Фонтанът“.

— Ще проверя в кои градове е работила, макар да предполагам, че е била в Париж след обира в бижутерията. Все пак, било й е необходимо да се върне в Прага и да продаде пръстена. След което е отишла в Монте Карло да похарчи парите. И да облече палтото. Поведението й беше крещящо, ето как бих го описал аз.

„Колко странно“, помисли си Мак. Тя бе така патетична, толкова лесно бе да бъде уплашена.

— Обзалагам се, че е похарчила всичко. Също така съм готов да се обзаложа, че парите не са означавали много за нея. Вероятно се е обърнала към някой дребен търговец, който е познал стойността на диаманта от двайсет крачки и я е измамил, за да направи пари за себе си.

— А коженото палто?

— Още не съм имал възможност да го проверя. Освен джобовете. Не открих нищо в тях. Няма етикет. Ще го разгледам по-внимателно, когато стигна до хотела.

— Кой хотел?

Мак се замисли изненадан. После каза:

— „Четири сезона“. — Беше му дошло до гуша от долнопробни хотели, евтини апартаменти и непривлекателните квартали на Прага.

Каза на инспектора, че ще му се обади, след като е имал възможност да огледа щателно палтото, след това се обади в „Четири сезона“ и запази стая.

Остана още малко в кафе-бара, но се отказа от брендите и поръча вино. Сервитьорът го осведоми, че е местно. Кой да знае, че в Чешката република също има лозя? Трябваше да се сети да го каже на Рон. Мак също бе познавач на виното и бе доволен, когато се оказа, че това е приятно и ароматно. Отпусна се и се опита да се обади на Съни. Сигналът на телефона й бе такъв, сякаш тя бе в открито пространство.

Разочарован и разтревожен, той изяде блюдото свинско месо, задушено със зеленчуци, топло и подходящо за студената пражка вечер. Мракът бе вече паднал. Беше нощ.

Таксито го откара до хотела. След като огледа стаята, взе душ, за да отмие умората от дългия и неприятен ден. Искаше му се никога да не бе идвал в Прага. Отново опита да се свърже със Съни. Нямахше отговор.

Палтото от норки беше на стола, където го бе захвърлил още с влизането си. Взе го и прокара длани по меката кожа, нежна като сатен. Палтото бе много скъпо и всеки, който го е изгубил, със сигурност щеше да съобщи за това в полицията. Замисли се за обирджийките — трите елегантни жени с русите коси, маските на Мерилин Монро и дългите кожени палта. И диаманта в джоба на това, което държеше.

Издърпа ръкавите от обратната страна, опипа ги внимателно, огледа копринената подплата за марката на производителя. Нямахше нищо, а името на производителя не бе избродирано от вътрешната страна, както бе обичайно за скъпи палта като това. Разстла го на леглото, прокара длани от вътрешната страна и откри джобче, закопчано с малък скъпоценен камък вместо копче. И то беше празно. Но под него имаше друг джоб, който бе просто разрез, обшит дискретно с тънка коприна — таен джоб — в който да скриеш кредитната си карта или стодоларова банкнота за спешни случаи. На първо опипване не откри нищо и там. Но при по-внимателна проверка пръстите му се сключиха около пластмасова пластинка.

Беше една от онези изискани визитни картички. Тънка, матова, буквите на единия ред бяха бели, а на другия — сиви, така че едва се четяха. Въпреки това Мак успя. Там пишеше: Шарън Барнс. Агенция за модели „Барнс“. И адрес в квартал Стария град на Прага.

Мак започна да върти картичката из пръстите си. Името му беше познато, но не можеше да се сети къде го е чувал преди. Но едно знаеше със сигурност — щеше да посети Шарън Барнс в агенцията ѝ още утре сутринта.

Реши да не се обажда на инспектора отново тази вечер. Вместо това, за пореден път набра номера на Съни. Тя не отговори и Мак заспа с тревогата за нея.

ГЛАВА 59

Мумбай.

Босоноги слугини с почиттелно сведени глави очакваха Съни в огромното хладно фоайе на къщата на Маха, събрали длани пред себе си, облечени в червени копринени ризи, които стигаха до коленете им, над обичайните тесни памучни панталони. Косите им бяха блестящи, черни и сплетени на дебели плитки, а в тях бяха втъкани разноцветни мъниста. Студените им тъмни очи я оглеждаха, докато Рахм Сингх я представяше.

— Ще заведете мадам в стаята ѝ — заповяда Рахм Сингх. — И ще ѝ покажете всичко.

Те наклониха глави и я погледнаха, светлината попадна върху лицата им и Съни едва потисна възклицанието си. По бузите им се спускаха дебели нащърбени белези.

Като видя шока, изписан на лицето ѝ, Рахм Сингх обясни:

— Мондрагон спаси тези жени от бордеите, където с тях се отнасяха жестоко. Даде им по-добър живот.

Показа ѝ, че трябва да ги следва, и я остави.

Трите стройни жени я поведоха по коридор към задната част на къщата. Минаха край стая, която бе обзаведена с цел да предлага развлечения, с ниски дълги дивани, лампи с абажури от коприна, разпръснати по едва ли не всички повърхности. Високите прозорци бяха без завеси и зад тях Мумбай блестеше като хиляди диаманти. В стаята вдясно имаше маса за хранене, около която можеха да седнат най-малко двайсет души, по стените имаше сребърни вази с изкуствени цветя, столовете бяха тапицирани с брокат. Под приглушената светлина на лампите сияеха красивите килими, издържани в нежни пастелни цветове, някои с много сложни мотиви, други разказваха истории, трети бяха напълно съвременни и в по-приглушени тонове, но все така красиви.

Коридорът ги отведе до неголяма библиотека. Целите стени от пода до тавана бяха заети от рафтове подвързани с кожа книги,

очевидно до една непрочетени, върху масички, обсипани със списания, имаше кристални купички с бонбони и ядки, а до тях — модерни дълбоки фотьойли. Зад нея се виждаше закрыта градина, обзаведена разточително с плетени столове и други, тапицирани с дамаски на цветя като в добрата стара Англия. От градината се излизаше на тераса, на която бяха поставени огромни пръстени саксии с хибискуси, мимози и бугенвилия, която бе плъзнала красиво по стените.

Стаята на Съни беше по-нататък по коридора, в крилото за гости. Вратата бе двойна и като мина през нея, тя сякаш се озова в друг свят — рай от коприна, брокат, меки килими, мраморен под, лукс, издържан в различни нюанси. Тук бе тихо, уютно и хладно след дългото пътуване със самолет.

Леглото със завеси от балдахин, до което водеха пет малки стъпала, бе огромно и пухкаво. Бял диван и столове бяха подредени около масичката за кафе, върху която имаше вази с гардении. Под един от високите френски прозорци имаше маса, подредена за един с прекрасни чинии и изящни антични сребърни прибори, за които Съни бе сигурна, че са останали от времето на английското владичество и вероятно са принадлежали на някоя изискана дама и може би дори на съпругата на губернатора. Копринените завеси стигаха чак до пода, килимите също бяха копринени в тюркоазен, кобалтов, кремав и тъмносив цвят, картините по боядисаните в жълто стени представяха съвременното индийско изкуство, а банята, цялата само зелен оникс и приказна като дома на русалка, бе така огромна, та Съни помисли, че би могла да се изгуби в нея.

Нямаше обаче време за губене. Едната от слугините вече пълнеше ваната с вода и изливаше благовонни масла, докато друга сгъваше хавлиите и ги подреждаше на ръба ѝ, както още и ароматни сапуни, гелове и лосиони и ръсеше по повърхността на водата цветчета от рози.

Третата разопаковаше малката пътническа чанта на Съни и подреждаше дрехите на купове — измачканите щяха да бъдат изгладени. Сгъна тениските, с които Съни спеше, и ги подреди до леглото, бухна възглавниците. Всички те мълчаха и не се усмихнаха нито веднъж. Като че ли бяха напрегнати.

На вратата се почука. Застанала в средата на цялото това великолепиe, Съни извика:

— Влез!

Влезе Рахм Сингх. Поклони се и изрази увереността си, че всичко е наред и че мадам — така я наричаше той — има всичко, от което се нуждае.

— Какво повече бих могла да искам? — запита Съни и се усмихна, защото той бе много сериозен. — Това тук е най-добрият хотел, в който съм отседнала.

— Мондрагон иска всичко да бъде наред — каза той сковано. — След като мадам вземе ваната си и се настани удобно, предложиха да ѝ сервираме вечерята.

Съни се зачуди кой е предложил това. Предположи, че е Маха.

— Благодаря ти, Рахм Сингх — каза, осъзнала, че е гладна.

— Ако е приемливо за мадам, готвачът ще приготви нещо леко. Доматена супа, с която сме известни. Блюдо с броколи, приготвено на фурна с тропически плодове. И *paneer*, традиционното индийско сирене. Пилешко месо, леко поръсено с къри и, разбира се, ориз, подправен съвсем мъничко с жасмин. И за десерт оризов пудинг със сметана и лимонов аромат.

Съни изведнъж се почувства без сили. Усети умората от пътуването и напрежението да достави бижутата и едва не припадна при мисълта за храна. Седна на белия диван, отрупан с възглавнички, благодари на Рахм Сингх и му обясни, че би предпочела, ако е възможно, два-три сандвича. Добави, че обожава тези с риба тон, като се чувстваше смешна и американка до мозъка на костите си, но знаеше, че трябва да се храни внимателно след дългия полет.

— О, и чаша бяло вино, моля, Рахм Сингх.

След няколко минути вече се беше потопила в огромната кръгла тъмнозелена вана, около нея плаваха венчелистчета от рози, благовонните масла успокояваха уморените ѝ крайници. Запита се защо Маха пътува толкова често, след като има всичко, което животът може да ѝ предложи, тук, във великолепия си дом с многото слуги, изпълняващи всяко нейно желание.

След половин час, чиста и благоуханна, отпусната и загърната в най-мекия памучен халат, Съни зачака Рахм Сингх да донесе сандвичите. Трите индийки стояха в редица до вратата с наведени глави. Съни предположи, че чакат заповедите ѝ, макар тя да нямаше

такива, а и освен това не говореше езика им. Бяха странни, толкова тихи, така смирени с тези сведени глави. И никога не се усмихваха.

Рахм Сингх се появи, следван от втори слуга, който носеше огромна сребърна табла, върху която бяха наредени чинии, покрити със сребърен похлупак, красива кристална чаша, бутилка минерална вода „Евиан“ и втора чаша. Рахм Сингх носеше кристална кофичка с лед, в която беше бутилката вино. Слугата също беше бос и облечен в същия вид памучни дрехи. Поздрави почтително и внимателно нареди масата. Рахм Сингх остави кофичката от едната ѝ страна и сръчно извади тапата.

Издърпа стола за Съни и тя, която се чувстваше като кралицата на Англия, която вероятно живееше така всеки ден, седна. Той ѝ показа бутилката, очакващ одобрението ѝ. Беше френско бяло вино от долината на Лоара. Съни си спомни, че Маха пиеше шампанско всяка вечер и се усмихна. Тази жена наистина знаеше как да живее.

Отпи от виното, което бе добре изстудено и леко — подходящо за сегашното ѝ настроение. Вдигна сребърния похлупак и разгледа сандвичите. Хлебчетата бяха кръгли и бухнали, но се свиха при докосването ѝ и миришеха едва доловимо на някаква екзотична подправка. Тънко нарязано пилешко месо, домати, ивици бекон и нарязана маруля, поръсена със странно светла майонеза, която, като потопи пръсти в нея, се оказа кисело мляко. Това бе *raita*, индийската салата, в която имаше и дребно нарязани краставици.

Рахм Сингх беше освободил трите безименни жени и най-последна остана сама, Съни отпи от виното, вкуси от сандвичите, а после, победена от умората, излезе на осветената тераса. Вдъхна дълбоко свежия ароматен въздух и се възхити на тясното каменисто поточе, което ромолеше в градината.

Чантата с бижутата беше в безопасност на пода до леглото. Запита се кога ли Маха ще ѝ се обади с инструкциите за следващата част от играта. На кого ли трябваше да ги предаде и кога?

Замисли се за Мак, сам в Прага — точно както тя бе сама в Индия. „Какви глупаци сме ние двамата“, каза си и влезе вътре. Опита се да му звънне на мобилния, но не успя. О, господи, той ѝ липсваше непоносимо, нямаше търпение да му разкаже за приключението си, за луксозния дом на Маха, за мълчаливите слуги, за бухналия индийски

хляб и виното от долината на Лоара, което копнееше да сподели с него. Надяваше се, че той е в безопасност в Прага.

Съблече халата, изкачи петте малки стъпала и легна в пухкавото легло. Затвори очи и заспа само след минути.

Беше оставила нощната лампа включена, разбира се, защото се страхуваше от тъмното.

ГЛАВА 60

Кан.

Кити Рат се потеше, завладяна от паника. Беше сама в апартамента, защото Джими бе избрал тази сутрин да се върне в Англия. Каза, че ще се опита да придума съпругата си да му даде малко пари, тъй като са партньори в бизнеса с автомобили втора употреба. И бе оставил на нея да се справи с това. Под *това* се разбираше да изпрати на Еди писмото, което щеше да сложи началото на изнудването. Джими бе заминал вчера сутринта и й бе заръчал да му се обади, когато се погрижи за работата.

А „да се погрижи за работата“ се бе оказало не така лесно, както Кити си го бе представяла. Всъщност беше доста трудно, тъй като Еди бе напуснал хотела в Монте Карло предишната вечер, а тя нямаше телефонния му номер. Ядосана, седна на бежовия диван — същия, на който бе „съблазнила“ Еди — сега предпочиташе да използва думата „съблазняват“ за онова, което правеше. Започна да разглежда снимките, които бе направила от лентата на камерата. Нямаше абсолютно никакво съмнение, че Еди е доброволен участник в перверзния секс.

Кити потупа снимките с нокът, смръщила вежди. Вдигна ръка към челото си и нададе стон. Буквално усещаше бръчките по челото си, когато мръщеше вежди. Имаше нужда от ботокс, от запълване на бръчките, от лифтинг на лицето, струваше й се, че брадичката й ще се слее с шията, още повече че двете имаха еднаква ширина, а когато се усмихнеше, увисналата й кожа се нагъваше във формата на поне пет брадички. Трябваше да запомни, че не бива да се усмихва често, защото двете евтини предни протези изглеждаха доста подозрително — бяха прекалено бели и плътни. Имаше нужда от проклетите пари, защото ставаше прекалено възрастна за тази игра. Отчаяно искаше онзи бар в Марбела, собствено жилище и собствен съпруг, когато да тормози. Имаше нужда и от нови сексуални клубове и нови възможности за изнудване. *Имаше* нужда да бъде хищник, да

командва и владее. Беше жена, която винаги взема, каквото желае, а сега искаше Еди. И беше твърдо решена да го получи.

Евтиният ѝ „златен“ часовник показваше пет и трийсет привечер. Имаше само едно решение — да отиде в бара на хотела и да научи какво е станало. Може би Съни щеше да бъде там. Съни със сигурност имаше номера на Еди и Кити щеше да го измоли от нея, да каже, че е изключително важно, че има новини за съпругата му. Съни смяташе Кити за приятелка и щеше да ѝ даде номера.

Юта и двете ѝ деца бяха отговорът на молитвите на Кити. Тя знаеше съвсем точно как да изиграе Еди. Беше се погрижила лицето ѝ да се вижда ясно на снимките. Щеше да каже на Еди, че я изнудват. Изнудват *нея*, бедната жена, само защото е правила секс с мъж, към когото изпитва чувства. Еди щеше да е принуден да плати, за да спаси *нея*, *нейната* репутация. Не би могъл да я предаде.

Час и половина по-късно, взела душ, облякла копринена рокля на цветя и обула обувките на „Луботен“, които бяха прекалено високи за нея, а и страшно ѝ стискаха, гримирала очите си със сини сенки и положила кораловочервено червило на устните си, Кити пъкна уличаващите снимки в кафяв плик, който постави в чантата си „Прада“, и подкара към хотела.

До такава степен бе останала без пари, че нямаше дори да даде бакшиш на момчето, което щеше да паркира колата ѝ, затова спря на няколко пресечки и се запрепъва по павираната улица на високите си токчета, като ругаеше тихо и се потеше обилно. Кой да знае, че може да бъде толкова горещо в края на декември? Копринената рокля залепваше за подплатения ѝ сутиен, а докато изкачваше стъпалата на хотела, покрай входа мина такси. Обърна се и видя Еди да плаща на шофьора. На лицето ѝ се изписа усмивка на облекчение и забравила напълно за гънките под брадичката си, го извика по име.

— Каква случайност! — възкликна. — О, Еди, Еди, опитвах да се свържа с теб, но не знаех как. А е *толкова* важно.

Еди изкачи стъпалата, без да се усмихне.

— Не мога да се сетя за нищо между нас, което да е от значение — каза студено, мина покрай нея и влезе.

Тя забърза след него.

— О, но, Еди, Еди, *моля те...* Важно е. Много. Толкова важно, че *трябва* да ме изслушаш.

Той продължи да върви. Тя подтичваше след него.

— Ще се *наложи* да разговаряш с мен заради *децата* си.

Той спря, остана за секунда със скован гръб към нея, после се обърна и срещна погледа ѝ.

— И какво общо имаш ти с децата ми? — Тръгна заплашително към нея. Говореше толкова тихо, че никой друг не можеше да ги чуе. — Твоят свят няма нищо общо с техния. Не се осмелявай дори да ги споменаваш. Или...

— *Или...* — Думата излезе от устата на Кити тихо като въздишка. От малките ѝ сини очи потекоха сълзи и оставиха следи от спирала за мигли по бузите ѝ. Затърси отчаяно хартиена кърпичка в чантата си и Еди, винаги джентълмен, се принуди да ѝ подаде носната си кърпа.

— Благодаря, много ти благодаря. — Преглътна сълзите и каза: — Ужасно е, Еди, просто не знам как да ти го кажа. Мога само да те уверя, че те обичам много след скъпоценната ни нощ заедно. Толкова силно те желая. Имам нужда от теб, Еди, мили...

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

Тя хвърли поглед през рамо и на лицето ѝ се изписа страх.

— Никой не трябва да чуе това — прошепна и избърса сълзите си. — Трябва да поговорим, Еди. Имам нещо, което непременно трябва да видиш... И да го прочетеш, защото става въпрос за нас...

Еди я наблюдаваше внимателно. Нещо не бе наред и знаеше, че е по-добре да разбере какво е то, преди тя да е направила някоя лудост. Не му харесваше това, че бе споменала децата му. От устата на жена като нея това можеше да вещае единствено беда.

— Можем да отидем в стаята ти — предложи Кити и успя да се усмихне. — Там ще бъдем сами.

— Можем да бъдем сами и в бара — отговори той рязко и я поведе натам, без да я хване за ръката, както обикновено би направил с жена, която му е приятелка.

Беше шест и трийсет и барът вече се пълнеше. Седнаха до ъглова маса в задната част. Малка лампа с кехлибарен абажур разпръскваше розова светлина — с цвета на залеза в Южна Франция. От тонколоните се чуваше женски глас, който изпълняваше бавна мелодия на френски, макар че групата, „Розово мартини“, бе американска. Сервитьорът дойде да вземе поръчката им. На смяна бе младият барман — онзи,

който гледаше втренчено Кити в лицето. Обикновено Кити би отвърнала със същото, но сега само сведе очи и поръча бира.

— „Хайнекен“ — каза тихо. Нямахте да е добре за нея, ако говореше много пред бармана, който добре я познаваше.

Оставиха бирата пред нея, тя отпи направо от бутилката и едва не я пресуши на един дъх. Извика сервитьора и веднага поръча втора.

Еди отпи от водката си с лед и я загледа как избърсва бирената пяна от устата си с опакото на дланта си. У тази жена нямаше никаква грация. Срамуваше се да седи до нея.

— Кажи ми какво става — каза рязко.

Кити си пое дълбоко дъх и извади кафявия плик. Отвори го и извади лист хартия. Подаде му го, без да откъсва поглед от лицето му.

— Прочети това — каза. — Тогава може би и ти ще си готов за второ питие.

Еди приглади листа под розовата светлина на малката настолна лампа. Кити го наблюдаваше, докато чете. Знаеше съвсем точно какво пише там и чакаше реакцията на Еди. Но такава нямаше. Той просто ѝ върна листа, без да каже нищо.

— Еди, о, Еди, какво мислиш? Какво трябва да *направя*? Това е изнудване...

Еди отпи поредната глътка от водката си.

— Не виждам какво общо има с мен.

— Но погледни, *погледни*, Еди... — Тя отново приглади листа и втренчи поглед в написаното на компютър съобщение.

„Ти беше наблюдавана. Виновна си. Ще го докажем във всеки таблоид по планетата и ще бъдеш съсипана. Ще изгубиш всичко. По-добре е да платиш два милиона евро в брой на определено от нас място в посоченото време. Знаем как да стигнем до теб. Имаме начини, за които дори не подозираш. Никога няма да разбереш какво те е ударило. Ще бъдеш унищожена. Ще изгубиш живота си. А какво са два милиона евро, сравнени с живота? Задай си този въпрос и ела при нас с отговора, за да можем да продължим. Ще се свържем с теб по-късно, Кити Рат. И, да, има от какво да се страхуваш. Както и любовникът ти.“

— *Любовникът* ми. — Кити произнесе думите задавено, едва ли не плачейки. — Не разбираш ли, имат предвид *теб*, Еди. О, господи, наблюдавал ни е човек, който ни е враг, шпионирал ни е през онази нощ, в която бяхме заедно. Онази така прекрасна нощ, Еди. Не мога да я забравя, не мога да забравя и *теб*. Не мога да престана да мисля за теб. *Влюбена съм* в теб, Еди. *Желая те, имам нужда от теб*, Еди.

— За какво говориш, по дяволите?

Тя се наведе към него. Леденото спокойствие на Еди започваше да се пропуква и на Кити много ѝ се искаше да се усмихне доволно, обаче не го направи. Той беше в ръцете ѝ, виждаше го в отпуснатите му рамене и здраво стиснатата челюст.

Извади снимките от кафявия плик и му ги подаде.

— Разгледай ги, Еди — каза тихо. — Просто ги разгледай. На тях сме ти и аз. Виж в какво ме забърка, Еди. А направих всичко от любов към теб.

Еди прехвърли снимките и видя, че мъжът на тях е той, а жената върху него, беше Кити Рат.

Подаде ѝ обратно снимките и погледна в малките ѝ хищнически очи така твърдо, че тя се сви.

— *Ти, евтина кучко!* — каза тихо, но гласът му бе така пълен с омраза и заплаха, че Кити трепна.

— Но не виждаш ли? — извика тя. — Изнудват *мен*. Аз съм на снимките, *мое* лице е навсякъде. Ти ме *съсипа*, Еди Йохансен. Ще ме покажат по всички таблоиди и всички ще започнат да ме отбягват, няма да мога никъде да се покажа. Ти ще ме унищожиш. — Протегна умолително ръка към неговата, обаче той я отдръпна. — Еди, *о*, *Еди*, аз само се любих с теб, подчинявах се на желанията ти. Всичко бе заради *теб*. Аз само удовлетворявах желанията ти, както би направила всяка лудо влюбена жена. Не разбираш ли, Еди, искат от *мен* два милиона евро, а аз нямам толкова пари. Ако не платя, с мен е свършено. А може би дори още по-лошо...

Тя остави заплахата да виси във въздуха и го загледа с надеждата да види по лицето му, че планът ѝ работи. Идеята да използват нейното лице и тя да се престори на изнудвана бе на Джими. Беше казал, че, ако не е главната мишена на изнудването, Еди няма да заподозре, че го изнудва тя.

— Някой иска да ме спипа — прошепна тя. — И ето, че успя. А аз го направих от любов и заради прекрасния секс. О, ти си толкова секси, Еди, *страхотен си*. Не виждаш ли колко много те *обичам*? Колко силно те *желая*? *Каква нужда* имам от теб, Еди? О, Еди, не можеш да ме *предадеш*. Аз съм просто безпомощна жена, с чийто живот ще бъде свършено, ако не ѝ помогнеш.

— А ако го направя? — Гласът на Еди издаваше единствено ледено спокойствие, което изнервяше Кити.

— Те ще ми дадат записите и ще ме оставят на мира.

— А ако не го направя?

Кити се облегна назад и го изгледа тъжно.

— В такъв случай, страхувам се, че и двамата ще бъдем съсипани, Еди. *И ти, и аз*. Знам, че имаш проблеми с развода си, че ще ти е изключително трудно да получиш попечителство над децата си. Много жалко. Но стореното — сторено. Любихме се и ето, че някой ни е заснел.

Тя прибра снимките и бележката обратно в плика, запечатана го и го побутна към него.

— В момента не мога да понеса нищо повече — каза едва чуто. — Поставена съм в изключително компрометираща ситуация. *И ти, Еди*, си причината. И само ти можеш да ме измъкнеш. Моля те, не ме разочаровай. Никога не ме предавай, Еди. *Никога*.

Кити взе чантата си и се изправи несигурно на крака. Еди не стана.

— А ако те предам, както се изразяваш, Кити, и не платя? Какво тогава?

— Ще убият и двама ни — каза тя простичко. Обърна се и излезе.

ГЛАВА 61

Еди отиде в стаята си и разпръсна уличаващите снимки по бюрото. Нямахше съмнение, че е той. Лицето му се виждаше така ясно, сякаш бяха снимали филм. Което и бе станало всъщност — бе се получило порнофилм, главните герои в който не знаеха, че са актьори. Зъбите на Кити бяха удивително грозни, вратът ѝ бе дебел колкото лицето ѝ, а в малките ѝ очички блестеше престорен екстаз.

Но откъде знаеше той, че е престорен? Може би наистина се бе напил толкова много, че бе правил секс с нея и сега не можеше да си спомни. Мили боже, никога не бе имал влечение към алкохола; обичаше жените и секса, но... Тази *отвратителна* история... Тази жена тук бе болна, луда и я намираше така отблъскваща, че въпреки всичките ѝ приказки за прекрасния им секс, знаеше, че не е могъл да участва в това. Бил е упоен, подставен и готов за опитите им за изнудване.

Звънна телефонът. Той отговори автоматично. Беше Кити.

— Просто ми се искаше да съм сигурна, че никога няма да забравиш онази нощ. Истината се вижда на снимките. Беше чудесен и не мога да живея без теб... Трябва да ми помогнеш, Еди, не можеш да ме предадеш...

Той затръшна слушалката и захвърли телефона през стаята. Гневът му бе толкова силен, че му бе причерняло пред очите. Тази евтина кучка го бе стиснала, държеше го здраво за топките — буквално. За първи път в живота си изпитваше такъв заслепяващ гняв, че би могъл да убие човек, за да защити децата си, съпругата си, приятеля си, начина си на живот...

Излезе на терасата и остана така в мрака. Никога през живота си не се бе чувствал по-самотен. Гневът постепенно утихна и вече не виждаше танцуващи цветни петна пред очите си. Ръцете му спряха да треперят. Започна да разсъждава по-логично. Не можеше да си позволи да полудее от яд заради тази ужасна жена. Трябваше да се контролира. Да се досети какво точно се бе случило. И после да измисли как ще се

справи. Замисли се дали да не се обади на адвоката си, но какво щеше да му каже? Как щеше да обясни снимките, за които нищо не знаеше?

Влезе обратно в стаята и си наля водка. Изпи я на един дъх. Седна на дивана, затвори очи и застави мислите си да се върнат в онази нощ.

Видя се как влиза в бара, червенокосата, която познаваше като Кити Рат, му се усмихваше, а малките ѝ очички се бяха свили до разрез, повика го при себе си, покани го на питие, защото искала да му разкаже нещо за Съни... Разбира се, беше използвала Съни като примамка. Кити не бе толкова глупава, както се оказа. Сега си спомняше ясно случилото се в бара. Спомни си, че тя му поръча второ питие още преди да е изпил първото, побутна го към него с думите, че ще го накара да се почувства по-добре... А после си спомни, че главата му се беше завъртяла и се бе запитал дали не е пил прекалено много... Спомни си странната слабост...

Разбира се! Сега *наистина* си спомни всичко. Беше го запитала дали не е гладен, бе казала, че приготвя много вкусна храна, че кюфтетата ѝ са досуц като шведските и че ще му ги приготви, че наистина ще са най-вкусните, които е опитвал...

Бяха излезли от бара заедно, той я бе прегърнал през кръста. О, господи, сигурно са приличали на любовници. Зачуди се кой ли ги бе видял, кой бе забелязал? *Разбира се!* Среброкосият барман. Еди бе уловил скептичния му поглед. Барманът знаеше, че нещо става... Еди бе готов да се обзаложи, че той също така знае за Кити — коя и каква е тя. Вероятно бе добре позната по всички барове в града.

Кити го бе закарала в дома си, настанила го бе на дивана, повдигнала краката му на масичката, пъхнала възглавница под главата му, бе включила всички лампи, а той се бе оплакал, че осветлението е прекалено силно и се чувства като на снимачна площадка... И, разбира се, онова там бе точно такава — сцена. Сега виждаше всичко ясно — всеки лъч светлина сякаш се забиваше в очите му, а ужасната музика пробиваше тъпанчетата му... А тя го бе настанила много внимателно на дивана — очевидно загрижена камерата да го улови изцяло — бе му донесла питие, уж с желанието да го накара да се почувства по-добре, а после бе застанала пред него и бе започнала да заема секси пози, докато вървеше към него с едно-единствено кюфте, поставено в

огромна бяла чиния. В кюфтето вероятно е било замесено последното хапче, изтрило спомените от паметта му...

Случилото се след това бе документирано на снимките пред него. Като ги гледаше, Еди благодареше на бога, че нищо не си спомня.

Стана, излезе отново на терасата и се замисли дали да не се обади на адвоката си и на съпругата си, да се опита да ѝ обясни. А също така и на Кити, за да ѝ каже каква евтина лъжлива кучка е. В момента имаше нужда от приятел. Имаше много, разпръснати по света, но нито един тук, в Монте Карло, който би могъл да го разбере. Освен може би жената, заради която бе побързал да се върне. Не Съни Алварес — тя не можеше да бъде с него. А жената, с която бе прекарал приятен и отморяващ ден и която го бе нарекла свой приятел.

Погледна часовника си. Десет и трийсет. Дали не бе прекалено късно да ѝ се обади? Закрачи по терасата, замисли се какво да ѝ каже, как да ѝ обясни. Със сигурност не бе прекалено късно да се обади на приятел, пред когото да излее сърцето си, а той да внесе малко разум в ужасната ситуация; някой, който би могъл да разбере. Нейната невинност щеше да бъде защитата, от която имаше нужда.

ГЛАВА 62

Пру държеше ябълка и се канеше да отхапе, но като я гледаше си мислеше, че е прекалено красива, за да съсипе това съвършенство. Червена от едната страна и зелена от другата — точно като онази от приказката за Снежанка. Запита се дали ябълката, откъсната от Ева, не е била също такава.

След прекрасните омари, които бе хапнала на обяд, наистина много внимаваше какво слага в устата си. Както внимаваше и какви мисли се въртят из главата ѝ, защото, трябваше да признае, доста често мислеше за Еди. *Прекалено* често, реши тя, отхапа от ябълката и се облегна назад на възглавниците.

Тесоро се бе излегла в цялата си дължина до нея, предните ѝ лапички докосваха ръката ѝ. Приличаше на онези чантички за пижами във формата на мили животни, които обикновено купуват на малките момиченца за подарък. Дръпваш ципа, който е на коремчето, и поставяш пижамите си вътре. Пру се усмихна, защото си спомни детството. Дали децата все още правеха така? В тази ера на електронните игри и текстови съобщения, на Туитър и всичко друго, което отвлича ума от прекрасните всекидневни неща... Като например красивата ябълка и милото малко кученце, което бе на приятелката ѝ Съни.

Това бе друг проблем. Пру бе разговаряла с Али вчера и днес — отново. Али не се бе чувала със Съни. Не бяха разменили нито една дума. Али се бе опитала да се свърже с нея на мобилния ѝ телефон и чрез електронната поща. Нищо. И сега Али се тревожеше. Особено след като се бе обадила на Маха в хотела ѝ и бе информирана, че Маха Мондрагон е прекратила резервацията си и е заминала, без да остави адрес. Бяха ѝ дали единствено номер на мобилен телефон, на който евентуално би могла да се свърже с нея.

— Но когато се обадох — беше казала Али на Пру, — телефонът бе изключен. Оказа се един от онези еднократни телефони, нали ги знаеш, които купуваш за двайсет и девет долара и обикновено биват

използвани от хора, които не искат да бъдат проследени, като например неверни съпрузи и проститутки.

Удивена, Пру каза:

— Сигурна съм, че Маха не е проститутка.

— Разбира се, че не е — съгласи се Али. — Маха е дама. Никога не би направила нещо в стил Кити Рат.

— Кити Рат? — Очите на Пру буквално щяха да изскочат от орбитите.

— Е, какво друго е тя, ако не кучка. — Али се замисли за миг, после добави: — Сещам се и за по-подходяща дума за нея, но съм дама и не мога да я изрека. Освен ако не бъде провокирана, разбира се.

Пру се засмя. Знаеше коя дума има предвид Али. Тя самата не я бе използвала нито веднъж през живота си, макар да знаеше значението ѝ.

— Ще се опитам да разбера къде е заминала Маха — обеща. Но, разбира се, от хотела не ѝ дадоха друга информация и ето, че сега Съни бе изчезнала, а Али се страхуваше да се обади на Мак, защото Съни искаше да запази пътуването си до Мумбай в тайна и да го изненада с новата си роля в живота. Пру и Али не искаха да развалят изненадата ѝ, затова решиха да ѝ дадат още един ден. Ако Съни не се свържеше с тях, щяха да се обърнат към Мак.

— Той е все още в Прага — каза Али на Пру. — Имам номера му. Рон щеше да е с него, ако не беше паднал от коня и не си беше счупил проклетия крак. — Каза, че възстановяването на Рон върви добре, тя ще хване самолета на следващата сутрин и двете с Пру ще могат заедно да разрешат нещата.

После, два часа по-късно, се бе обадил Рон.

— Здравей, Пру, никога няма да повярваш! — каза с тон, който бе нещо средно между смях и изумление. — Али падна от коня си и си счупи крака.

— Също като теб? — Пру бе изумена.

— Не. Аз счупих левия си крак, а тя — десния. Сега и двамата сме в гипс и ходим с патерици. Е, поне и тя ще бъде така, когато я изпишат от болницата. По дяволите, ще подскачаме един до друг на патерици, като се държим за ръце.

— Това ми харесва — каза Пру и се усмихна широко, макар да ѝ беше мъчно за Али.

И ето, че бе съвсем сама в хотелския апартамент в Монте Карло, ако не се броеше малката чихуахуа на Съни, към която започваше да се привързва толкова силно, че не искаше да я върне на собственичката ѝ. А в главата ѝ се въртяха мисли за красивия мъж, с когото бе споделила прекрасен обяд на слънчев площад в Южна Франция, който я бе целунал и я бе нарекъл своя приятелка. Тя бе щастлива жена, макар и малко разтревожена.

Легна в леглото, положила русата си глава на възглавницата. Телевизорът работеше, но звукът бе изключен. Гледаше френския филм, в който Али имаше малка роля и чието заглавие беше *Les Etrangers sur la Plage*.

Пру почти бе забравила, че вече е блондинка — толкова бързо бе свикнала с новия цвят на косата си. Свикна и с липсата на двойна брадичка, с новото усещане за тялото си и дрехите, които се плъзгат по-лесно по него. Със сигурност не бе слаба, но бе загубила онази пълнота, за която бе виновен бившият ѝ съпруг, който скоро щеше да се превърне в безименен образ. Понякога животът поднася неща — болка, тъга и поражения, с които жените, а може би и мъжете, не знаят как да се справят. Да се справиш с измяната, е трудно.

Дали вече бе преодоляла болката? Надяваше се да е така. Дори вярваше в това. Бившият ѝ съпруг не заслужаваше в русата ѝ глава да се върти дори една мисъл за него, а онази жена, с която се бе забъркал, можеше да го има целия за себе си. Нека *тя* плати новия му „Ягуар“ и дори червеното „Порше“, обувките „Гучи“ на краката му, „Виагра“-та, от която имаше нужда, и кредитната карта, с която я водеше на вечеря. Платена от Пру, разбира се. Но тя нямаше вече да се грижи за него.

Включи звука на телевизора и се зарадва да чуе Али да говори на френски с очарователен акцент, в който всеки французин би се влюбил.

И тогава звънна телефонът.

ГЛАВА 63

— Прудънс, на телефона е Еди Йохансен.

Пру бе така изумена, че не успя да си поеме дъх. Мислеше, че се обажда Съни — най-последно.

— Приятелю мой — каза, като знаеше, че той няма да пропусне да забележи радостта в гласа ѝ. Пет пари не даваше какво ще си помисли, наистина се *радваше*, че го чува, макар и да бе вече десет и трийсет вечерта. — Откъде се обаждаш? — запита, като очакваше да чуе име на някакъв град — Глазгоу или Берлин...

— От стая 9303.

— Искаш да кажеш, че си тук? *В хотела?*

— Да, точно така.

— О! — възкликна Прудънс.

— Прудънс...

Никой друг, освен Еди, не я наричаше Прудънс, не и след като баща ѝ почина, когато тя бе едва шестгодишна.

— Да?

— Питам се... Е, чудя се дали не искаш да се разходиш с мен.

— Утре? Разбира се, че искам. — Беше очарована и вече мислеше, че може би ще обядват заедно. Щеше отново да си обуе дънките...

— Не утре. *Сега*.

— О! — Изненадана, тя хвърли поглед на образа си в огледалото и видя негримираното си, намазано с нощен крем, лице. Не можеше да отиде никъде така. И особено без новото червило, което правеше устните ѝ толкова изкусителни, че Еди бе поискал да ги целуне.

— Защо? — Въпросът дойде дълбоко от несигурното ѝ „аз“.

— Защото имам нужда от теб — отговори Еди. Тези простички думи прозвучаха на Пру като магия. — Имам нужда да говоря с приятелката си. Важно е. Сериозно.

Пру вече бе скочила от леглото.

— Ще се срещнем долу след пет минути — каза и започна да съблича розовите си памучни пижами, докато тичаше към гардероба.

Нямаше време да направи кой знае какво за себе си, затова облече същите бикини и сутиен, които бе съблякла преди малко, пуловер и дънки и макар че бързаше, забеляза, че сега ги закопчава много по-лесно. Тялото ѝ все още не беше свършено, но напредъкът беше значителен. Изтича в банята, избърса лицето си със салфетка, очерта веждите си с молив, сложи червило на устните си, прокара четката през рошовата си къса руса коса, обу равни обувки, хвърли поглед на Тесоро, която спеше дълбоко върху леглото, замисли се дали да не я събуди, реши да не го прави, грабна ключовете си и затича към вратата.

Асансьорът бе много бавен, спираше на всеки етаж. Нервна, тя крачеше напред-назад и се втурна навън в мига, в който той спря. Успя да слезе до фоайето за четири минути, но Еди вече беше там. Красивото му лице бе напрегнато.

Тръгна с широки крачки към нея, прегърна я и я притисна към себе си.

— Прудънс! Слава богу! — прошепна в ухото ѝ.

Тя се усмихна и също благодари на бога. Беше прекалено хубаво, за да е истина. Спомни си всички предупреждения срещу ситуации, за които можеха да се отнесат тези думи. Мислеше, че никога не е чак толкова хубаво, че да не е истина. Надеждата се разгоря в гърдите ѝ, когато Еди я отдалечи от себе си и я погледна в очите. Нима това, което виждаше в очите му, бе отчаяние? В гърдите ѝ се надигна тревога, когато го хвана за ръката и двамата излязоха заедно от хотела.

Нощта бе тиха, спокойна, толкова различна от нощта на обира, в която виеха сирените на полицейски и пожарни коли, на линейки.

Вървяха, хванати за ръце, мълчаливо. Минаха покрай яхтите, някои от които бяха празнично осветени, а други — тихи и тъмни; покрай все още отворените кафе-барове, където двойките си разменяха усмивки над питиетата; закрачиха по модния булевард и минаха и покрай бижутерията „Фонтанът“, където бе убита жена.

Пру не можеше повече да понася мълчанието. Спря и като продължаваше да го държи за ръката, каза:

— Какво има, Еди? Нещо не е наред, усещам го. Аз съм твоя приятелка, можеш да ми кажеш.

Еди поклати глава. Беше направил грешка, като ѝ се бе обадил. Как би могъл да разкаже на жена като нея за цялата тази лудост с изнудването? Щеше да му се наложи да ѝ покаже снимките, да види шока, изписан на лицето ѝ, да бъде унижен в очите ѝ. Въздъхна дълбоко — или щеше да понесе унижението пред нея, или щеше да изтърпи още по-голямо, когато семейството му узнаеше за това.

— Става въпрос за Кити Рат — каза.

Пру кимна, но сърцето ѝ се сви. Щеше да ѝ каже, че иска да бъде с Кити Рат, а не с нея. Усещаше приближаването на катастрофата.

— Кити е лош човек — каза Еди, който се чудеше как да започне.

— Зла жена. И покварена — поправи го Прю. — Маха го каза.

Улови изненадания му поглед под светлината на уличната лампа. Въздухът бе мек, а ветрецът бе нежен, но достатъчен да разроши косите им. Без да мисли, вдигна ръка и приглади косата на Еди назад, за да не влиза в очите му. За нейно удивление, той хвана ръката ѝ и я поднесе към бузата си. И поклати глава, стиснал очи от неразбираемо и неочаквано за нея страдание.

— Но какво има, Еди? — извика, вече уплашена. — Какво за Кити Рат?

— Опитва се да ме изнудва — отговори той най-последно. — Всъщност тя твърди, че някой се опитва да изнудва нея, но защо някой ще си прави труда с някоя като нея? Жена, която посещава сексклубове, евтина...

— Курва — каза Прю.

Той отново кимна, за да покаже съгласието си.

— Курва, да.

Пру го хвана под ръка и двамата тръгнаха отново по булеварда. Светлините на един крайбрежен кафе-бар се отразяваха от морските води. Луната осветяваше всичко отгоре.

— Да прием кафе. — Прю го поведе към една от масите под тентата. Поръча и за двамата и зачака той да проговори. Кафето пристигна горещо, тъмно и ароматно. Тя си наля мляко, а той бързо изпи своето чисто. Тя направи знак на сервитьора за второ. И Еди подхвана историята си.

Разказа ѝ точно каквото си спомняше и дори онова, което не помнеше, но вярваше, че се е случило. После извади кафявия плик от джоба си и го остави на масата между тях.

Музиката се носеше тихо в нощния въздух, от другите маси до тях долиташе смях, от закотвените яхти се разнасяха викове, а луната грееше както и в нощта на убийството. Еди отвори плика, извади бележката и я подаде на Пру, след което разстла снимките по масата.

— Трябва да ти ги покажа, защото само така ще разбереш какво имам предвид и колко лошо е всъщност. Ще те разбера, ако предпочетеш да не ги разгледаш. Ще те разбера и ако избереш никога повече да не ме видиш. Но те моля, като приятел, да ми помогнеш да реша какво да предприема.

Пру дълго гледа първата снимка. После, без въобще да погледне към останалите, му ги върна. Погледите им се срещнаха.

— По дяволите! — изруга Пру. Думите просто излязоха от устата ѝ.

За нейна изненада, Еди се засмя.

— Е, сега поне можеш да се смееш — каза тя, усмихната на собствената си грубост.

— Просто защото никога не съм очаквал да чуя това от теб, Прудънс.

Тя повдигна току-що очертаните си с молив вежди.

— Греша ли?

Той отново се засмя.

— Не, напротив, права си. Но какво ще правя сега? Погледни ме. Снимките доказват вината ми. И дали читателите на таблоидите ще научат, че съм бил дрогиран? Дали изобщо ще ги интересува? Разбира се, че не. Ще ме нарекат глупак, идиот, перверзник. Децата ми ще бъдат белязани от постъпката ми за цял живот. Съпругата ми, която е добра жена, въпреки че ще се разведе с нея, ще бъде опозорена. А аз? Е, нищо добро няма да ми се случи, можеш да бъдеш сигурна. Цял живот съм живял заради работата си. Сега ще загубя и нея.

Спогледаха се над малката мраморна маса. Тръстиковият стол изскърца, когато той се наведе към нея. Погледите им бяха приковани един в друг.

— Не ми остава нищо друго — каза той. — Ще трябва да ѝ платя.

Пру мълчеше. Знаеше, че изнудвачите никога не се отказват — щом им платиш веднъж, се връщат за още... Замисли се за приятелката си Али и съпруга ѝ Рон, които знаеха доста за такива неща и за злия

свят, в който се случваха. Замисли се и за Съни, изгубена някъде в Мумбай, и паниката я стисна за гърлото. След това се замисли за Мак, човека, който познаваше хората като Кити Рат, както и покварата и злото, които се излъчваха от тях. И за Маха, която бе прозряла всичко това от самото начало.

— Може да се направи само едно — каза и взе ръката на Еди в своята. — Само той може да ни помогне.

ГЛАВА 64

Прага.

Над стоманеносивите води на река Вълтава се вихреха снежинки — отначало миниатюрни и подобни на капчици замръзнала вода, но скоро и незабележимо се превърнаха в блестящи кристали, които можеха да се сравнят с коледната украса и белите светлини, простиращи се по протежението на моста.

Мак спря да се възхити на гледката с мисълта, че само природата може да създаде такава красота. В Калифорния рядко можеше да се види сняг, освен ако специално не се изкачиш в планините или не отидеш по-далеч — към Тахо и Слънчевата долина. Аспен не бе от любимите му места, тъй като там ходеха предимно богати сноби, а и бе изгубил естествената си красота. Ако човек искаше да открие природата, не можеше да го направи там, както и тук, в Прага, с нейните красиви покриви от теракотени плочки. Град на заострените кули, на средновековните църкви, позлатените стени на театрите в стил рококо и боядисаните в пастелни цветове къщи, на тесните павирани улички, които се изкачваха стръмно нагоре, а после се спускаха стремглаво надолу, към реката; на откритите кафе-барове, защитени сега от вятъра от дебели прозрачни стени, осветени от блестящи лампи и стоплени от огромни нагреватели, чиято топлина обаче не стигаше до пръстите на краката, които оставаха студени и влажни; на огромните старомодни ресторанти със сервитьори във фракове и на уютни механи, където от кухнята струи топлина и аромат на местни гозби, тапицираните в червено кадифе стени се сключват около теб, а лампите са във формата на златни херувими. А храната? Превъзходна и колкото по-обикновена, толкова по-вкусна. Хората? Дружелюбни, красиви; елегантни жени, облечени в кожени палта и с ботуши на високи токчета; тъмнокоси мъже със заострени като клюнове носове, облечени в дебели зелени палта с малки яки и набрани в плисета на талията отзад, подобни на Дракула, докато крачат забързано с наведени глави по булевардите към тайните си срещи.

Мак се запита защо му се струва, че всички са на път към някакви тайни дела. Причината можеше да бъде само завист, защото Съни му липсваше отчаяно и тази сутрин едва не бе зарязал цялата тази работа с обира на бижутериите и не бе хванал самолет обратно към Монте Карло. Само споменът за размазаното лице на Ивон Елман със забитите парченца диамант в плътта го бе принудил да остане. Не можеше и нямаше да позволи смъртта на тази невинна жена да остане ненаказана. Дължеше това на съпруга ѝ и на двегодишния ѝ син. Не искаше детето да остане със спомена за безсмислената смърт на майка си. Не че въобще имаше някаква причина да бъде отнет човешки живот. Но бе твърдо решен детето да не запомни майка си като жертва. То заслужаваше истината.

Мак мислеше единствено за справедливостта, докато пресичаше моста под кулите и бързаше по алеята, от двете страни на която бяха поставени статуи на светци, докато пресичаше шосето, избягвайки движещите се автомобили, и завиваше в една от онези очарователни павирани улички на Стария град. През голямата дървена порта на църквата се чуваше музика. Фасадата ѝ бе украсена от лица на ангели, изсечени в камък, а покривът изобилстваше от водоливници. Девственият сняг образуваше пътечка до дървената врата. Някой вътре свиреше на органа.

Заинтригуван, Мак изкачи няколкото стъпала, оставяйки кални стъпки в бързо топящия се сняг. Отвори вратата, пристъпи вътре и веднага бе обгърнат от мириса на тамян и мухъл; на доста износени възглавнички за коленичене, покривки за олтари, свещи и от музиката на Бах, изпълнявана на органа горе, под гредите, които се извисяваха на дванайсет метра над главите.

Звуците на огромния и мощен орган вибрираха в тялото на Мак и го караха да се чувства като част от музиката и от представата на Бах за света. Пред него, вляво от олтара, чакаха редица млади хористи, облекли бели одежди над всекидневните си дрехи, с набрани яки и черни кадифени панделки, стягащи врата, с блестящи и прилежно вчесани коси.

Запяха и гласовете им се извисиха над органа — нежни и все пак пронизителни, красиви. Момент на покой и на страст в един странен град. Момент, в който грозотата нямаше място.

Той си тръгна бързо, незабелязан. Излезе отново на тясната уличка, над която продължаваше да пада девственият сняг, все още недокоснат от автомобилни гуми и човешки крака. Точно какъвто е изглеждал преди век или два. Прага е град с история, но не безметежна. Преживял е войни, но хората, сградите, красотата и мостовете са оцелели. Както и да е, Мак не бе тук заради това.

Разгледа картата, дадена му от портиера на хотела, провери името на улицата. А тя бе красива, очарователна дори, стволите на листвените от листа зимни дървета бяха боядисани в бяло, светлините блесяха от прозорците на високите сгради от осемнайсети век, зад витрините на цветарските магазини се виждаха червени цветя; а вътре се криеха красиви момичета с къси поли и черни чорапогащи и без съмнение се питаха дали ще имат клиенти днес, или ще успеят да се приберат у дома си по-рано, преди снегът наистина да е натрупал.

Търсената от него сграда бе обикновена на вид и построена по-късно и малко по-навътре от останалите на улицата. Три стъпала водеха до черна лакирана врата, до която имаше медна табела с имена и звънци. Мак извади визитната картичка от джоба си и провери за името. Модна агенция „Барнс“ се помещаваше на третия етаж. Мак натисна звънеца и вратата бе отворена веднага.

Влезе, но се озова пред друга, този път — от стъкло. Зад нея се виждаше малко фойе с един от онези малки старомодни асансьори, които той никак не обичаше. Помнеше как бе заседнал в един такъв. В Париж ли се бе случило? Или в Рим? От онези асансьори, в които винаги има предупредителна табела: „Само един пътник и една чанта багаж или двама пътници, но не повече от 250 кг“.

Мак мина покрай него и започна бързо да се изкачва по стъпалата. В тази градска къща прозорци имаше само на предната фасада. На всяка площадка светеха лампи, разпръскващи прекалено ярка жълта светлина, а похабените вече стъпала бяха от сив мрамор. Не бе една от очарователните сгради в Прага. Искаше му се Рон да е с него, но ето, че сега те и двамата с Али имаха нужда от патерици.

Оставаше му една площадка до третия етаж, когато мобилният му телефон завибрира. Спря, извади го от джоба си и го отвори. Молеше се да е Съни. „Моля те, господи, нека да е тя, ще взема самолета още донечера и ще бъда с нея в леглото, нека само да е тя.“

Не се бе чувал със Съни, откакто му се бе обадила в Париж и му бе казала, че се налага да пътува, но ще се върне бързо, най-много след три дни. Каза, че мястото е тайна и ще му разкаже всичко, когато се върне. Гласът ѝ бе пълен с вълнение и удоволствие и Мак нямаше сърце да ѝ каже, че има нужда да знае къде точно е тя. Вместо това каза: „Върни се скоро, мисли за мен, не забравяй за нас, обичам те...“. Тя му отговори със същото. И добави: „Нямам търпение да ти разкажа всичко, Мак Райли“. Използваше пълното му име всеки път, когато искаше да го подразни. „Забавлявай се, бейби“, каза той. И оттогава двамата не бяха разменили нито дума.

Не беше Съни. Изненада се да види името Прудънс Хилсън, изписано на екрана — жената, която бе срещнал за кратко в хотела в Монте Карло. Знаеше, че е приятелка на Али, а следователно — и на Съни.

— Мак Райли — каза той.

— Не ме познаваш — заговори бързо тя и Мак се запита защо ли е толкова нервна. — Името ми е Прудънс Хилсън.

— Помня те. Приятелка си на Али. Рон ми каза, че си прекарала Коледа с тях.

— Да. — Сега в гласа ѝ се долавяше удивление. — Осъзнаваш ли, че това бе само преди дни? О, мили боже, имаш ли представа колко много неща се случиха оттогава?

— Тревожиш ме, Пру — каза Мак, но с весела нотка в гласа, за да ѝ покаже, че се шегува. — За Съни ли става въпрос?

— О! Съни. И да, и не. Обаждам се преди всичко заради Еди Йохансен.

Еди Йохансен бе привлекателният богат мъж, когото Съни бе срещнала на борда на самолета за Париж, след като го бе напуснала. Мак не бе сигурен, че иска да чуе какво има да му каже Пру.

— Знам кого имаш предвид.

Въздишката ѝ бе тежка.

— Не е това, което си мислиш. Чуй, Мак, Еди е приятен и скромнен човек. Приятел ми е. Нов приятел, трябва да призная, но добър. Не се вижда със Съни... Виж, знам, че си в Прага. Къде си отседнал?

— В „Четири сезона“.

После:

— *Къде е Съни?* — запита Мак, изведнъж уморил се от излишните приказки. — С него ли е?

— Мили боже, не! Разбира се, че не. Тя е лудо влюбена в теб, както винаги. Чуй го от приятелка — Съни се движи сред аура от любов и сексуално удовлетворение и ти си единствената причина за това. Тя не се интересува от никого другиго. Еди просто се е оказал до нея, когато е имала нужда да поплаче на нечие рамо.

— Добре. — Мак не беше убеден.

След това Пру каза:

— Еди е в беда. Сериозна беда. Има нужда от помощта ти, а аз трябва да говоря с теб. В момента съм на летището. Ще летя до Франкфурт, а оттам — до Прага. Ще бъда в хотела ти до осем тази вечер. Удобно ли е за теб?

— Какво? — Той беше изумен.

— Осем часът в хотела ти. Ще те чакам долу, във фоайето. Имаме много неща, за които да поговорим, Мак. Ужасно много. И все сериозни.

Линията замлъкна. Беше прекъснала разговора. Какво ли ставаше, по дяволите? Какво бе това, което имаше нещо с Еди Йохансен, но нямаше нищо общо със Съни? Той не даваше и пукната пара за Еди Йохансен и всъщност му се искаше никога да не е чувал за него. Но после си спомни, че Пру е приятелка на Али, която пък е най-добрата приятелка на Съни. И че Рон, който в момента бе със счупен крак, е неговият най-добър приятел. Кръг от приятели. Каквото и да бе станало, очевидно бе достатъчно важно и спешно, щом Пру щеше веднага да се качи на борда на самолета, за да се види с него. Щеше да й помогне, независимо за какво ставаше въпрос.

ГЛАВА 65

Стъклената врата на модна агенция „Барнс“ водеше директно към малък офис, чиито стени бяха изцяло заети от снимки на бъдещи модели, макар да бе съмнително колко от тях щяха да получат работа в модния бизнес и дори в създаването на каталози на стоки. Шарън ги наемаше от всички източноевропейски страни, но Балканите бяха мястото, където най-лесно се намираха привлекателни секси момичета, току-що завършили училище и готови на всичко. Шарън не се интересуваше от тях. Изпращаше ги в други агенции, които се занимаваха с такива боклуци. Тя умееше особено успешно да намира работа на момичетата си във филми на ужасите, произведени евтино в Румъния. Печалбите не бяха кой знае какви, но ѝ позволяваха да управлява малката си агенция без никакви грижи.

Външната стая, онази с множеството снимки на красиви момичета, бе семпло обзаведена — масичка със стъклена повърхност, пластмасови столове, диван до стената, на който да седат момичетата и да попълват молбите си или да разглеждат портфолиото си с надеждата да видят, че на снимките изглеждат по-добре, отколкото в действителността. Това тук не бе бизнес от висока класа. На външния човек като Мак му се струваше, че едва си държи главата над водата.

Нямаше секретарка зад бюрото, компютърът бе изключен. Старомоден телефон, като онези, използвани през трийсетте години на двайсети век, сребрист с огромна черна шайба, стоеше в единия му ъгъл. Подвързаната в бяло папка бе затворена.

Не се чуваше нито звук. Но нали някой му бе отворил входната врата...

Втора врата водеше към друг офис. Мак почука.

— Мис Барнс?

Шарън Барнс замръзна на мястото си до високия троен прозорец, който бе единствената причина да наеме този евтин офис. От него се разкриваше красива гледка, а светлината, която струеше през стъклата, оставяше в сянка лицето ѝ и разкриваше до най-малката подробност

тези на бъдещите модели и филмови звезди. Така ѝ осигуряваше неоченимото предимство да вижда какво се крие зад пълните им с надежда алчни очи, докато те нямаха и най-малка представа какво мисли тя като за свои клиенти. Точно сега светлината от прозореца бе сива и недостатъчна заради падащия сняг, бял и студен като страха, обзел изведнъж сърцето ѝ.

Не познаваше този мъж. Определено не бе човекът, когото тя очакваше. Размърда се бързо. Сейфът бе голям и железен, стар модел — антика, както ѝ бяха казали, когато го бе купила — но работеше много по-надеждно от електронните си събратя, чиито кодове човек можеше лесно да разбие. Шарън например правеше това особено успешно. Просто един от многото ѝ скрити таланти. Затвори вратичката му.

Дали Маха бе изпратила този мъж? Шарън знаеше, че е уволнена, и също така знаеше защо. Това нямаше значение сега. Парите бяха в тайната ѝ сметка, както обикновено. Въпреки това, копнееше да отмъсти на Маха заради това, че я бе изхвърлила. И щеше да го направи, рано или късно, по един или друг начин.

Огледа бюрото си, тясно и стоманено — като онези, които можете да видите в погребалните бюра — прибра набързо някои от книгата в кожената си чанта „Гучи“, затвори лаптопа си, марка „Мак“, и запали цигара.

Беше ѝ необходима по-малко от минута.

Седна на големия стол на изпълнителния директор, тапициран в кожа в перлен цвят, всмукна дълбоко от цигарата, прокара длан през късата си черна коса, побутна очилата по-нагоре на носа си, приглади червената си велурена пола над дългите си бедра и каза:

— Кой е? Не очаквам никого.

Това бе лъжа. Очакваше Ферди и Джорджо, с които имаше общ план. Закъсняваха вече с два часа и това я изнервяше. А сега този непознат внасяше и нотка на опасност.

— Може ли да вляза? — Мак не изчака отговора ѝ. Отвори вратата и изненадан, погледна право в очите на Шарън Барнс.

Шарън го позна и по гръбнака ѝ полазиха тръпки на ужас и шок. Замръзна на мястото си, лицето ѝ застина в маска.

— Не ви познавам. Очаквах някого другиго, затова ви отворих. Изчезвайте или ще извикам охраната.

Мак разбра, че тя знае кой е. Той също я познаваше. Знаеше още, че в тази сграда с евтини офиси няма охрана.

— Представиха ни един на друг преди няколко дни в Монте Карло. Вие бяхте с Маха Мондрагон.

Шарън смени тактиката.

— А вие бяхте със Съни Алварес.

Мак кимна.

— Годеницата ми.

Шарън се усмихна.

— Чух за това.

— Видях ви отвън, преди да вляза в бара — каза Мак. — Пушехте цигара и бяхте облечена в късо черно кожено яке. Стискахте яката около врата си, като че ли ви е студено.

Шарън се засмя.

— Наблюдателен сте, но нали сте детектив... Позволете да ви напомня, че *беше* студено в Монте Карло онази нощ. Само пристрастените пушачи биха излезли навън, където да замръзнат от студ, докато изпушат цигара.

— Трябва да пробвате „Шантикс“^[1].

— О, *моля* ви. — Тонът ѝ можеше да вледени всекиго.

— Позволете да ви запитам нещо, мис Барнс.

Тя сведе очи. Нямахше да го помоли да я нарича Шарън. Искаше той да излезе бързо оттук, преди да са се появили онези двамата. Ако въобще дойдеха, в което вече започваше да се съмнява. Нямахше им доверие. Нямахше доверие на никого. И особено на този детектив, който стоеше така спокоен и хладен срещу нея, като че ли имаше всяко право на света да бъде в офиса ѝ.

— Защо си тук? — Тя се наведе гневно през бюрото. Нямахше да му позволи да я разпитва. — Кой те изпрати?

Погледите им се срещнаха над стоманената повърхност. Мак си помисли, че тя има необикновени очи. Наистина прекрасни. Тъмнозелени и много красиви под извитите черни вежди — като две от бижутата на Маха на изсеченото ѝ лице.

Бясна, Шарън отново побутна очилата по-нагоре на носа си, облегна се назад и обърна профила си към прозореца.

— В Прага съм по работа — каза Мак. — Попаднах на визитната ти картичка и реших, че ще е интересно да се срещнем.

— Ако търсиш модели, които да използваш в телевизионното си предаване, мога да ти помогна. Ако ще инвестираш във филми, снимани на Балканите, мога да ти намеря бъдещи филмови звезди. Млади, привлекателни. — Обърна се с лице към него. — Секси.

— Това ли продаваш?

Шарън се засмя.

— Не си попаднал на жената, която ти трябва, мистър Райли. Аз не съм фотограф.

— И какво, по-точно, правеше с Маха Мондрагон в Монте Карло?

— А нима това е твоя работа?

— Да, защото ме помолиха да помогна за разкриването на обира във „Фонтанът“. И не само това, а и за разрешаването на убийството. И на обира по-рано в Париж.

Шарън се засмя.

— Разбрах. Това тук е „Розовата пантера“, а ти си инспектор Клузо. Нали така?

— Би ми се искало да беше. — Мак извади визитната картичка на Шарън от джоба си и я остави върху бюрото. Тя я загледа втренчено. Той каза: — Без съмнение, си прочела как са извършени обирите. И кои са заподозрените. Три жени с дълги руси коси, кожени палта...

— Прочетох, да.

— Някой ми даде едно от кожените палта. Твоята визитна картичка беше в джоба.

Побутна я към нея. Тя я гледаше втренчено, но не я докосна.

— Всеки би могъл да има визитната ми картичка. Тук непрекъснато идват момичета, търсят работа.

— Питам се дали агенцията ти не разполага с един определен модел — висока и руса, със скъпо кожено палто. И случайно да е била в Монте Карло в нощта на обира...

Шарън отново обърна профила си към прозореца.

— Беше Коледа, никой не бе нает на работа. Откъде да знам какво правят моделите в свободното си време?

— А ти какво правеше, мис Барнс?

Беше я уловил в мрежата на въпросите и тя се усмихна, очите ѝ проблеснаха зад стъклата на очилата.

— Прав си. Аз работех, мистър Райли, с мис Мондрагон. Маха подготвя изложбата и пускането на пазара на новите си бижута — малко по-скъпи този път. Това ще бъде едно значително събитие, Маха се цели в масовия пазар, което е едновременно добре и зле, защото масовият пазар не е „Картие“.

— Да. — Мак не знаеше нищо за бижутата. Опитът му започваше и приключваше с годежния пръстен с розовия диамант, който бе подарил на Съни миналата Коледа.

— Тя има нужда от модели, които да демонстрират бижутата ѝ. Високи момичета, много слаби и с дълги шии. Трябва да приличат на танцьорки. Всъщност това бе моето предложение. Балерините са известни с това, че винаги търсят работа и са готови на всичко. Струват ми малко пари, наистина. Но Маха каза, че иска по-екзотични момичета. Циганки, нещо подобно.

— Циганки?

Шарън разбра, че той знае повече, отколкото показва. Обезпокоена, тя стана и се извиси на високите токчета на червените си велурени ботуши, за които знаеше — каква досада! — че ще бъдат съсипани от снега. Дори в моменти като този — моменти на голяма опасност — Шарън мислеше единствено за себе си. Знаеше какъв ще бъде следващият ѝ ход.

— Отговорих на всичките ти въпроси, Мак Райли — каза студено. — Макар че нямаше право да ги зададеш. — Сви рамене, за да покаже незаинтересоваността си. — Бях в Монте Карло по работа в коледната нощ. Работя за мис Мондрагон. Предполагам, че ще отидете при нея, за да потвърди фактите.

— Повярвай ми, Шарън Барнс, ще го направя. — Мак знаеше, че тук няма да получи повече информация. Взе визитната картичка от стоманената повърхност на бюрото и излезе.

Почти тичаше надолу по стълбите, стъпките му отекваха студено по мраморния под. Стигна до фойето точно когато вратите на асансьора се затвориха. Видя двама мъже в клетката. Бяха онези двамата, които бе видял в бара в Монте Карло в компанията на Шарън Барнс и Маха Мондрагон.

Спря се да ги огледа, докато те пътуваха нагоре в клетката като две уловени диви животни.

Излезе навън в леденостудената привечер, която скоро щеше да се превърне в пълен мрак. Останалите и след празника коледни украси и светлини му напомниха, че е навечерието на Нова година. И че е сам в Прага.

[1] Шантикс — средство за отказ от тютюнопушенето. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 66

Малко по-нататък по улицата се намираше площадът на Стария град, откъдето се носеше музика. Боядисаните в пастелни цветове дворци и готически сгради, ресторантите и кафе-баровете вече гъмжаха от празнично настроени посетители. Някъде по света Новата година вече бе настъпила. Покрай Мак минаха танцуващи момичета, уловени за ръце. Поканиха го да се присъедини към тях.

Мак се спусна по тясната павирана уличка към реката. Прага бе град на църквите — издигащите се към небето осветени кули бяха толкова много, че едва ли не се докосваха. Прекоси „Карловият мост“ със замръзналите „гардове“, охраняващи арките от шестнайсети век над замръзналата Вълтава. Спря, за да разгледа една от готическите кули. Мостът гъмжеше от търговци, които продаваха стоките си под каменния взор на многото статуи, подредени по протежението му, а художници чакаха възможността да нарисуват портрета му или да му продадат автентични маслени платна на града.

Мак си купи хотдог и го изяде, докато вървеше. Беше силно подправен и горещ. Помисли си, че някой предприемчив американец може да направи състояние от вноса им, но пък, от друга страна, човек можеше да направи състояние навсякъде по света. С изключение на малката циганка Валерия Винская.

Тя бе спечелила достатъчно пари, за да си купи красиви дрехи, да плати за мъжа, с когото да вечеря в изискан ресторант. Пръстенът с жълтия диамант не бе ѝ донесъл състояние, но може би бе осигурил добри допълнителни пари на Шарън Барнс. Е, ако не бе толкова невнимателна, че да остави визитната си картичка в джоба на скъпото кожено палто.

Беше сигурен, че е била Шарън. Проблемът бе, че не разполагаше с доказателства. Освен ако не успееше да убеди малката циганка да каже истината — от кого бе откраднала палтото и на кого бе продала пръстена с жълтия диамант.

Загърна се по-плътно в черното палто и продължи да върви. Беше го купил на летище „Шарл дьо Гол“ — дълго и с висока яка. Не бе типичното палто за бизнесмени, но пък и Мак не бе такъв. То бе с марката на Хюго Бос и бе доста скъпо, но той нямаше избор, защото, в противен случай, щеше да замръзне от студ. Палтото се вееше около краката му, а понякога залепваше за тях заради вятъра и му пречеше да крачи свободно. Влезе в една телефонна кабина и набра номера на Валерия. Тя не отговори. Остави ѝ съобщение, което простичко гласеше: „Обади ми се“. Страхуваше се да остави името си. Разтревожи се за нея, но бе навечерието на Нова година и бе възможно Валерия да танцува в някой клуб. Да си изкарва прехраната или просто да се забавлява.

Сам насред цялото това новогодишно оживление по „Карловият мост“, Мак втренчи поглед в беззвездното небе и се замисли за Съни. Трябваше да се свърже с нея. Имаше нужда да знае къде е в навечерието на Новата година, какво прави, да се увери, че е в безопасност. Набра номера на мобилния ѝ телефон, но отново — нищо. Запита се дали да не се обади на Али, но тя си имаше свои собствени проблеми.

После се сети, че Пру Хилсън ще бъде в Прага същата вечер. В осем. И щеше да ѝ се наложи да му каже къде е Съни.

Като се върна в хотела, Мак се обади на инспектора и го информира какво бе открил за циганката, пръстена и визитната картичка в джоба на палтото. Разказа му и за посещението си при Шарън Барнс.

— Знам, че е замесена по някакъв начин — каза. — Не знам само дали е участвала в обира.

Направи описание на външния ѝ вид и инспекторът каза, че ще провери. Щеше да направи проверка и на Маха Мондрагон, която бе добре известна със скъпите си бижута.

— Макар и да не са от класата на онези, които се продават във „Фонтанът“ — каза инспекторът. — Тъй като в тях няма диаманти.

— Да — съгласи се Мак. — Циганката е продала пръстена с жълтия диамант. Вероятно е взела за него две хиляди евро. Тя няма връзки в подходящи среди, а и е била много уплашена. Диамантът не е бил характерен за нейните среди и освен това е имала нужда от парите.

— Като си спомни мрачния апартамент с розовите стени, добави: — Не мога да я обвинявам.

— Крадецът си е крадец — напомни му студено инспекторът.

Мак описа двамата мъже в асансьора и инспекторът обеща да разследва и тях.

— Всичко това има връзка с Маха Мондрагон — каза Мак. — Интуицията ми подсказва.

— За нещастие, това не е достатъчно — отговори инспекторът. — Доказателства, *mon vieux*, това е, от което имаме нужда.

Пред погледа на Мак изплува лицето на мъртвата Ивон Елман.

— Ще намеря, имай ми доверие.

Провери кога пристига полетът от Франкфурт. Нямахше закъснение и той седна във фоайето на хотела с чаша водка със сода в ръка и се сети за малката чашка сливовица, която му бе сервирала циганката. Очакваше с нетърпение Пру Хилсън.

Около него продължаваше радостното оживление, характерно за навечерието на Нова година. Хотелът пулсираше от музика, фоайето прекосяваха мъже с черни вратовръзки и жени в рокли от сатен и без гръб; прекрасни русокоси пражки момичета и техните кавалери с носове като клюнове, екзотични като персонажите от филмите на трийсетте години на двайсети век. Въздухът ухаеше на смесица от парфюми, чуваше се отварянето на бутилки шампанско. Мак никога през живота си не бе чувствал такова нежелание да празнува. Освен на Коледа, разбира се. А сега щеше да настъпи и Новата година. Кога ли щеше да пристигне Пру? Щеше да я застави да му каже къде е Съни.

Чу високо и рязко излайване и се изненада. То му подсказваше да очаква Съни. Но Пру Хилсън бе тази, която водеше малката чихуахуа на каишка.

— Грижа се за кученцето — обясни. — Не можех да я оставя в хотела.

Мак веднага скочи и ѝ помогна да съблече палтото си. По косата ѝ с цвят на пшеница бяха полепнали снежинки, бузите ѝ бяха зачервени, но студени, както усети, когато я целуна.

— Като стари приятели — каза тя с усмивка.

Мак си помисли, че усмивката ѝ е очарователна. Не помнеше тя да изглежда така. Помнеше пълна жена с безжизнена кафява коса, облечена в широк ужасен червен кафтан, която изглеждаше като излязла от каменната епоха.

— Изглеждаш страхотно! — Комплиментът му бе искрен. Усмихна се, като я видя да се изчервява.

— Благодарение на Али и Съни — каза Пру. — Те ме преобразиха в Монте Карло.

— Промяната е наистина за добро — каза Мак. — А сега, за Съни...

Пру го погледна, след това хвърли поглед на часовника си. Трябваше да минат още десет часа, преди двете с Али да могат да нарушат обещанието си. А Съни може би щеше да се върне дотогава.

— Не мога да ти кажа. Не сега. По-късно може би...

Мак я погледна и въздъхна.

— Обещах — обясни тя.

Кученцето скочи в скута на Мак. Той извика сервитьора и Пру помоли за „Космополитън“.

— Питието на Съни — каза. — Тя ме научи.

— Обзалагам се, че е така — отвърна Мак.

Пру му съобщи, че е запазила стая и той извика пиколо, което да отнесе багажа ѝ.

— Сигурно си гладна?

— Още не. — Седеше там, в кафявия пуловер и дънките, кръстосала крака. Изглеждаше много нервна.

— Трудно е да се обясни — каза Пру. — Ужасно е. Не знаех какво да направя. Но после казах на Еди, че трябва да се обърнем към Мак. Че той е единственият, който може да ни помогне.

Мак не се усмихваше, просто слушаше — хладен, предпазлив. Пру се надяваше, че постъпва правилно. Какво друго би могла да стори, за да спаси Еди и семейството му? И тяхното бъдеще.

Извади кафявия плик от чантата си и го побутна през масата.

— Тук вътре има и писмо. Изнудване. И снимки. Нека първо ти кажа, че са направени без знанието на Еди.

Мак отвори плика и извади бележката, но преди да успее да я прочете, чу някой да казва:

— Пру, не можех да те оставя сама, нито да ти позволя да се погрижиш за мен. Трябва сам да се погрижа.

Еди Йохансен стоеше до Пру, поставил длан на рамото ѝ.

ГЛАВА 67

— О, Еди! — възкликна Пру, като едновременно поклати глава и се усмихна лъчезарно.

— Отговорността е моя — каза Еди. Подаде ръка на Мак. — Съжалявам, че се налага да ви обезпокоим с нашия проблем.

— Проблеми като този са моята работа. — Мак стисна ръката на Йохансен и отбеляза, че той е доста привлекателен мъж. И дори красив с тази коса, лекия загар и дългото стройно тяло. Всяка жена би била доволна да е с него, включително, помисли си с ревност, неговата Съни.

— Седнете, мистър Йохансен — каза Мак, като го наблюдаваше внимателно. — Искате ли питие?

— Водка със сода. Като вас.

Еди седна на стола до Пру. Мак си помисли, че изглежда уморен и напрегнат. Мъж в беда. А жената до него очевидно бе подвластна на магията му, нетърпелива да помогне, да докаже невинността му, независимо от всичко.

Донесоха водката, но Йохансен не ѝ обърна никакво внимание. Взе кафявия плик и започна да го върти из ръцете си. Като че ли му се искаше направо да го изхвърли в кошчето за боклук. Заедно с всичко, което съдържаше: доказателства за нещо, което беше или не беше направил.

Мак не бе сигурен кое е вярно. Дали мъжът пред него просто не се преструваше на невинен? И бе помолил тази невинна жена да му помогне, та липсата му на вина да изглежда съвсем достоверна?

— Знам какво си мислиш — каза Йохансен. — Мога единствено да оставя отговора на теб. Ако избереш да ми повярваш, ще ти бъда благодарен. Ако не, ще те разбере.

Мак работеше с престъпници и познаваше всички издайнически признаци на вината; знаеше как очите предизвикват или избягват погледа; как се стараеха да запазят тайните си. Познаваше вината, но в

момента не бе сигурен, че я вижда. Но, от друга страна, бе грешил и преди. Никой не бе свършен. Каза на Еди:

— Нека първо прочета писмото, с което те изнудват. — Прегледа го набързо, след това го остави на масата между тях. И отпи от водката си. — Е, какво можеш да ми кажеш за това?

— Не си спомням ясно нищо от случилото се. Ще ти кажа всичко, което ми дойде наум от онази вечер.

Мак знаеше, че Еди не преувеличава заради драматичния ефект — той просто отстояваше позициите си. Забеляза, че Пру покри дланта му със своята, докато той говореше, и че Еди не я отдръпна.

Историята бе стара и като всички други. Мак я бе чувал и преди. Наркотици. Оставят жертвата безпомощна за всички действия срещу нея, а тя не помни нищо — там, където някога е имало време и живот, се настанява черно петно. Протегна ръка за снимките. Пру извърна глава, защото не искаше да гледа, но погледът на Еди остана прикован в този на Мак.

Мак ги разгледа и ги прибра отново в кафявия плик.

— Познавам тази жена.

— Кити Рат — подсказа Еди.

Мак каза:

— Тя е толкова покварена, че се питам как Съни е разговаряла с нея.

— Съни сподели с мен, че го е направила, защото е било Коледа, а е била съвсем сама. Както и Кити впрочем — побърза да обясни Пру, нетърпелива да защити приятелката си. — Съни е била *Сама*, с главно „С“. Просто не е можела да понася самотата. Кое то означава, че не може без теб, разбира се.

Мак знаеше прекрасно какво има предвид. Еди каза:

— Кити твърди, че *тя* е предмет на изнудване и че вината е моя. Трябва да платя, защото, в противен случай, тя ще изгуби всичко — доброто си име, придобивките си в живота, самия него...

— Ха! — възкликна Пру. — Това е смешно.

— Дори нещо повече — глупаво е. — Мак погледна Еди. — Бил си здравата изигран, приятелю. Не те е завела в леглото си, нали? О, не. Настанила те е на дивана, с лице към камерата. Включила е осветлението, дала ти е хапчето и е продължила с по-нататъшното изпълнение на сцената. Нямала е никакви задръжки.

— Буквално — добави Пру и погали безчувствената ръка на Еди. Лицето му бе бледо под загара и тя разбра колко му е противен този разговор, колко силна е омразата му към Кити Рат и че дори мрази самия себе си за това, че е позволил да бъде замесен. — Вината не е твоя — прошепна.

— Напротив. Аз позволих това да се случи. Пих с нея в бара, макар да знаех какъв човек е.

— Бил си самотен — каза Пру.

— Да, историята е стара и добре позната — каза Мак. — Можем да направим нещо по въпроса, но първо трябва да я посочим като изнудвачка.

— Не мога да си позволя семейството ми да узнае... — Еди изпадна в паника.

— Не се тревожи, няма да се обърнем към полицията. Поне още не. — Мак знаеше съвсем точно какво ще направи.

Еди хвана главата си в длани и отпусна рамене.

— Какво навечерие на Нова година! — каза безнадеждно.

— Не се тревожи, новогодишните празници започват утре — каза Пру и го потупа по приведеното рамо. — Мак ще се погрижи за всичко и никой никога няма да узнае.

— Да узнае *какво*? — каза друг глас.

Мак се обърна при звука от потропването на патерици по мраморния под и видя Рон и Али да куцукат към него.

— Не можехме да те оставим да празнуваш Нова година сам — каза Али със смях. Мак стана и я прегърна.

— Как ме открихте?

— Инспекторът ни каза къде си. — Рон го потупа по рамото, после го взе в мечешката си прегръдка.

— А ти как успя да управляваш самолета със счупен крак?

— За твое сведение, „Чесна“-та не се управлява с крака. Изискват се ръце и мозък. И компютър.

— Точно така — съгласи се Мак.

— Здравей, Пру. — Али прегърна Пру, а сервитьорите забързаха да донесат още столове.

— Трябва да се уверим, че сте настанени удобно — каза им Мак. — Не мисля, че ще танцувате на Нова година.

Хората, запътили се да празнуват, се обърнаха и ги изгледаха втренчено.

— Това е Али Рей! — възкликна някой. — Филмовата звезда... Али Рей! Вижте колко красива е още...

— Ще каже човек, че съм се оттеглила от киното преди десетилетия, а не само преди две години — каза Али. Държеше се като палава тийнейджърка.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер. — Рон взе ръката ѝ в своите. — Винаги си изглеждала прекрасно. И винаги ще е така.

Тя му се усмихна. Светлата ѝ къса пола от сатен беше с дължина двайсет и пет сантиметра над коляното, за да има място за гипса, който стягаше десния ѝ крак.

— Знам, знам, *много* е къса — каза, уловила погледа на Мак. — Не се тревожи, облякла съм и нещо друго отдолу.

— Но *какво*? — прошепна Пру. — Как може нещо да влезе под тази стегната гипсова превръзка?

— Прашки — прошепна Али в отговор. — Трябва просто да стиснеш зъби и да дърпаш като луд.

— О! *Прашки*. — Пру научаваше много в последните дни.

— Между другото, изглеждаш страхотно — каза Али, удивена от факта, че Пру продължаваше да се изчервява при всеки комплимент.

— О, познаваш ли Еди Йохансен? — Пру изведнъж се сети за учтивите си обноски.

Еди бе бутнал стола си на една страна, защото се чувстваше като натрапник сред тези стари приятели. Стисна им ръцете и каза, че ще си върви, но преди това им пожела приятно посрещане на Новата година.

— Седни, Еди — каза Мак. — Не сме свършили.

— С какво? — Тъмните очи на Рон бяха нащрек, като че ли се оглеждаше за бедите, които винаги съпровождаха Мак.

— Еди е обект на изнудване — каза Мак. — Трябва да се справим с проблема.

— Обзалагам се, че е Кити Рат — каза Али и намести на раменете си леката черна блуза от шифон.

— Секси — прошепна Рон и тя се засмя.

— Откъде знаеш? — запита Еди.

Тя сви рамене.

— Трябва само да я погледнеш. Малките й очички са като снаряди с топлинно насочване; тя е хищник, търси жива плът. Жертва или неудачник.

— Е, намери. — В гласа на Еди се долавяше горчивина.

— Казах на Еди, че тя е евтина к... — каза Пру, без да произнесе последната дума, с което ги накара да се засмеят.

Рон помоли сервитьора да донесе бутилка шампанско. И погледна часовника си.

— Все пак, навечерието на Нова година е — каза. — Ще настъпи след два часа, но мисля, че вече е време за празнуване.

Пру хвърли многозначителен поглед на Али.

— На някои места по света вече е Нова година, нали знаеш. Това има ли значение?

— Тревожа се до смърт — прошепна Али в отговор. — Какво ще правим?

— Да кажем на Мак — предложи Пру. — О, Али, *моля те*, нека му кажем.

— Е, свършихте ли разговора по работа? — Рон запита Еди. — Можем ли вече да вдигнем чаши за наздравица?

Мак кимна на Еди.

— Да прием. Всичко ще бъде наред. Ще се погрижим и за нея, и за съдружника й. Между другото, даването на наркотици е федерално престъпление. Както и изнудването. Имай ми доверие.

Напълниха чашите с шампанско, донесоха им чинии с ордъоври, характерни за Чехия — пушено говеждо, малки хапки от свинско месо със *sauerktaut*, наденички, плато от сирена, ядки, фурми и сладки розови пържени картофи от областта Реймс, откъдето беше и шампанското.

Вдигнаха тост, след което Мак, на когото бяха дотегнали вече разговорите по работа, запита:

— Добре. Къде е Съни?

В последвалата тишина, звънна телефонът му. Той нададе стон и отговори:

— Да, инспекторе?

— Циганката — каза инспекторът. — Изпратих хора от местната полиция да я проверят. Намери ли са я, седнала във фотойола с котка в

скута и малка дупчица от куршум в челото. Много малка и много чиста дупчица. Само дето задната част на главата ѝ липсвала.

— Кажи ми, че е стреляно с „Черна роза“ — каза Мак. — РМ-9.

— Произведен в Уорчестър, Масачузетс. Като гледам снимките от местопрестъплението на компютъра си, съм готов да се обзаложа.

— Аз също. И, инспекторе, мисля, че трябва да изпратиш хора от местната полиция да разпитат Шарън Барнс от модната агенция „Барнс“. Готов съм да заложа всичко, което имам, че е била тя. Опитай се още да намериш Маха Мондрагон. Двете работят заедно.

Затвори телефона и го загледа втренчено, като хипнотизиран. Сърцето го болеше за малкото сиво мишле, циганката, която имаше само котето, преди да приеме смъртта. Онова, което изпитваше, не бе мъка — не я познаваше нито достатъчно добре, нито достатъчно дълго. Бе просто болка по една изгубена душа.

— Какво има? — запита Али и протегна загрижено ръка към него. — За Съни ли се отнася?

Мак я погледна тъжно.

— Не и този път. — Заслушаха мълчаливо, докато той им разказваше историята на циганката.

После Али каза:

— Знаеш, разбира се, че това не е вярно. Сигурна съм. Не си забелязал да е склонна към самоубийство, когато си се срещнал с нея, а освен това, обикновено мъжете си пускат куршум в главата. Жените се гримират и вземат хапчета — държат да са красиви дори в смъртта си.

— Суета — каза Пру изумена.

Али сви рамене.

— Не се подигравам със смъртта. Само обяснявам, че жени като нея не се застрелват.

— И тя не го е направила. Не е намерен пистолет. Само труп.

— О! — каза Пру ужасена.

— И нещо повече — каза Мак и погали Тесоро, като че ли така щеше да се почувства по-близо до Съни. — Мисля, че знам кой и защо го е направил.

Рон каза:

— Ще ни кажеш ли?

Мак поклати глава.

— Още не. Имам нужда от неопровержими доказателства или свидетели. Засега това е само теория. И не разполагам с цялата история.

Около тях хората продължаваха да празнуват. Мак каза:

— Е, не мислите ли, че е време всички вие да ми кажете къде е Съни?

Али и Пру се спогледаха.

— Да — отговориха в хор. — Тя е в Мумбай.

ГЛАВА 68

Кити Рат крачеше из малкия си апартамент. Не беше събула високите си обувки „Луботен“, токчетата скърцаха неприятно по дървения под, едното се закачи на килимчето и тя едва не падна върху дивана. Фаталният диван, на който се бе разиграла сцената с Еди. Искаше ѝ се тя да бе истинска — този мъж имаше превъзходно тяло и бе достатъчно надарен. За всяка друга жена, но не и за Кити, която трябваше да му сложи белезниците, за да почувства поне лека тръпка на възбуда. Само усещането за власт можеше да направи това с нея.

Кити винаги бе използвала секса като средство за контрол и манипулиране. Можеше да запази този контрол, единствено ако се преструваше на възбудена. В сексклубовете, при сексуалните си контакти извън тях, в хотелите, както и при платения секс, тя успяваше да се забавлява, но въпреки всичките ѝ стенания и викове, никога не бе стигала до края. Понякога, обаче наистина искаше да постигне този изплъзващ ѝ се връх, тръпките, които никога нямаше да разтърсят тялото ѝ. Удоволствието на Кити бе винаги престорено. Спомни си думите на психиатъра, че е нимфоманка. Той ѝ бе обяснил и симптомите. Сега тя разбираше и знаеше, че наистина е такава.

Но, както и да е, къде бе това копеле Йохансен? Беше му дала бележката за изнудването и снимките вчера. Очакваше страхът да го завладее и да ѝ се обади веднага, за да си уредят среща. Особено след като му се бе обадила да му каже колко привлекателен и секси го намира. И да му намекне, че не би могъл да я предаде. Знаеше, че мъж като Еди Йохансен никога не би позволил семейството му да бъде застрашено. Щеше да плати. Беше сигурна. Но въпреки това беше нервна, крачеше напред-назад и не изпускаше телефона от погледа си. Чакаше позвъняването.

Токчето ѝ отново се закачи в килима и тя удари брадичката си в ръба на холовата масичка, а при отдръпването си назад изкълчи глезена си. Токчето се откъсна и увисна на тясна ивица червена кожа.

О, по дяволите, по дяволите, по дяволите! Та това бяха единствените ѝ „добри“ обувки. Като „добрата“ ѝ чанта. Но тези две неща ѝ даваха достъп до изисканото общество. Като ги носеше, можеше да се преструва, че има прислужница у дома и че живее в голяма и богато наредена къща, където се забавлява като жена от висшето общество. Да, преструваше се, че носи обувки „Луботен“ от седемстотин долара, но те бяха купени за два пъти по-малка сума. Класата ѝ бе престорена — като всичко друго у нея.

Като кипеше от гняв, Кити грабна телефона, обади се в хотела и помоли да я свържат с мистър Йохансен. Беше информирана, че той не е там, но го очаквали да се върне, макар и да не знаели кога.

Тя легна на пода, върху килима, и захвърли злобно счупеното токче към тавана. О, по дяволите! То се удари в лампата и по холовата масичка се посипаха парченца стъкло. *По дяволите, по дяволите, по дяволите!* Продължи да лежи върху килима, подпряла на дивана подутия си глезен, а по бузите ѝ се стичаха сълзи на гняв. След малко стана и отиде с куцукане в кухнята, където бе оставила лаптопа си. Изпрати съобщение на Джими в скайпа и остана седнала, с блеснала под лампата огненочервена коса, с бретон, залепнал за изпъкналото ѝ чело, направила озъбена гримаса, грозна в гнева си.

На екрана на компютъра се появи картина. Гледаше я жена.

— Познавам те — каза тя.

Беше съпругата на Джими.

— Чуй, кучко — говореше жената, гледайки я злобно от екрана.

Кити не знаеше какво да направи, а когато най-после се сети, беше прекалено късно.

Жената бе дребна, русата ѝ коса бе прибрана грижливо в кок, бежовата ѝ блуза бе закопчана до врата. И дори носеше наниз перли. Кити забеляза зъбите ѝ — дребни, бели, равни. От огледалото не я гледаха всяка сутрин грозни евтини протези. Съпругата. Спретната, съвършена. И ядосана.

— Чуй, кучко — каза за втори път съпругата, докато я гледаше втренчено от екрана. — Дойде ми до гуша от това евтино копеле. Знаеш ли какво, не си прави повече труда да му се обаждаш по скайп, защото ще прекъсна връзката. И знаеш ли какво друго. И него ще отрежа. Изхвърлих го. Целият е твой. И знаеш ли с какво ще дойде при теб? С нищо. Тръгна си оттук с нула пари в банката, без кредитни

карти, без пари в брой и без кола. Да не би да мислиш, че просто си седя тук и плащам пътуванията му до Франция, сумите, които харчи за секс и порно и евтини курви като теб? Забрави. Прекалено съм умна, за да бъда мамена така. Уредих всичко откъм законовата страна. Той няма нищо и целият е твой. Можеш да го посрещнеш.

Кити я гледеше безмълвно. За първи път в живота ѝ не ѝ достигаха думи. Бе изгубила контрол над нещата... Животът ѝ бе поел стремглаво надолу... Джими нямаше пари, нямаше нищо... Сега той не можеше да ѝ предложи нищо, освен ако двамата, като партньори, не успееша в изнудването...

— Нека добавя още нещо. — В гласа на съпругата му се долавяше триумфална нотка. — Като те гледам, виждам, че си прекалено стара за тази игра. Прекалено стара си, имаш прекалено евтин вид, много си уморена. Тази игра е за млади жени, а ти отдавна не си млада. Съблазняването е нещо много повече от просто разтваряне на краката. Дори ние, съпругите от предградията, го знаем.

Вбесена, Кити изключи компютъра. Как се осмеляваше тази? Как се осмеляваше тази кучка да ѝ говори така? И къде, по дяволите, беше Джими? Защо не ѝ се беше обадил? Или не бе изпратил електронна поща?

Глезенът ѝ пулсираше от болка. Беше се подул силно, беше станал два пъти по-голям... Беше станал дебел едва ли не колкото пълните ѝ бедра...

Стана, отвори шкафчето и извади шишенце с хапчета. Нейната специална колекция. „Оксиконтин“. Изсипа три в дланта си и ги глътна без вода. Можеше да вземе и повече, но тези бяха достатъчни за болката.

Изнудването трябваше да ѝ донесе успех. Нямаше да позволи на Йохансен да ѝ се изплъзне... Щеше да го обвини в изнасилване... Да го унищожи...

По лицето на Кити се стичаха сълзи, когато седна отново на дивана и втренчи поглед в празното пространство, питайки се какво да прави. Най-после хапчетата подействаха, главата ѝ се отпусна на облегалката и тя заспа.

ГЛАВА 69

Мумбай.

Беше много късно. Новата година бе вече настъпила, празненствата и фойерверките бяха утихнали и не се чуваха звънчета, когато Рахм Сингх вървеше по алеята към къщичката на портиера. А той се бе свил на пода и спеше. Сингх натисна бутона, който отваряше портата. Портиерът се събуди, скочи на крака, но скоро бе отново проснат на пода от силен удар по главата. Извика само веднъж — високо и пронизително като морска птица — и беше мъртъв.

Сингх натисна повторно бутона, който отваряше високата железна порта, и чакащият автомобил влезе и потегли по алеята към къщата. Той го последва.

Съни не знаеше какво я е събудило. Лежеше по гръб, неподвижна като статуята на Махалакшми, която пазеше басейна и осигуряваше благоденствие и богатство на къщата. Лампата, която бе оставила в ъгъла до високата двойна врата, хвърляше успокояваща светлина, а пламъкът на ароматичната свещ играеше на лекия бриз, който влизаше през френските прозорци, които бяха оставени откренати. Съни видя всичко това като през мъгла, с очи, още подвластни на съня, и иззад муселиновите завеси, обграждащи високото легло. Студеният утринен въздух накара кожата по голите й ръце да настръхне. А дали тръпките не бяха породени от страха?

Но от какво можеше да се страхува? Беше в безопасност тук, в къщата на Маха. Бе пренесла бижутата през половината свят и утре — не, вече трябваше да е днес — щеше да завърши мисията си, а на следващия ден щеше да пътува към Франция, при Мак...

Чу звуци да долитат отвън... Стъпки, след това вик... Дали не бе вик на птица? Но часовникът ѝ показваше три след полунощ. Беше все още тъмно. Със сигурност дори птиците в Индия спяха в гнездата си в очакване на зората да разперят крилете си. Тогава, какво беше това?

Този път по гърба на Съни полазиха истинските тръпки на страха. И тя се скова от ужас, не можеше да помръдне. Не познаваше никого тук, бе срещнала само Рахм Сингх и мълчаливите слугини, портиера, който бе махнал на автомобила да мине през портата, и мъжа, който ѝ бе сервирал вечерята. Беше сама. Отново. Този път в Индия.

Онемяла от ужас, напрегна слух да чуе някакъв звук. Нищо. Изпитала облекчение, издиша бавно. Ослушваше се така внимателно, че беше забравила да диша. И сега ѝ се стори, че сред дърветата отекна собствената ѝ въздишка.

В мислите ѝ се промъкна Мак, представи си го тук, с нея. Той щеше да ѝ каже: „Хайде, Съни, бейби, ти си силна жена, помисли, виж какви възможности имаш. Това вероятно е нищо и трябва само да станеш от леглото и да се огледаш...“.

Така щеше да ѝ каже Мак, така щеше да постъпи той. Нямаше полза да лежи в леглото и да чака нещо да се случи. Ако нещо имаше да става, щеше да е по-добре да е подготвена.

Потиснала с усилие на волята страха си, Съни си каза, че се чувства така, само защото е сама, в чужда къща и в непозната страна. Разбира се, всичко беше наред.

Седна, спусна крака на пода, отметна муселинените завеси леко встрани и се послуша, спряла се на дървените стъпалца.

След това закрачи бързо към отворените прозорци. Беше само по тениска и клин от жарсе, който винаги носеше със себе си при пътуване, защото бе лек и удобен за поддържане, и освен това не искаше да спи гола, сама в огромното легло в тази чужда къща в непозната страна. Отдръпна леко тежката копринена завеса и се закри с нея, докато надничаше навън.

„Престани!“, каза си. „Престани с тези глупости. Мак щеше да поиска от теб да бъдеш спокойна и силна“. Въпреки че се окуражаваше сама, когато излезе на тъмната и прохладна тераса, ѝ се прииска Тесоро да бе с нея. Малкото кученце можеше да подуши нашественика от петдесет крачки; то бе нащрек за всеки нов звук и за всяка, дори най-малката, опасност.

Около терасата се забелязваха единствено сенки, а поточето ромолеше над скалите. Съни си позволи да се усмихне леко. „Виждаш

ли?“, каза си, изпитала огромно облекчение. „Това си чула — ромоленето на поточето“.

Внезапен порив на вятъра премина през храстите, подгони облаците, които закриваха луната и направиха небето още по-черно, довя мириса на море и накара да трепне огърлицата от светлинки, опасваща Малабар Пойнт и Марийн Драйв.

Съни влезе обратно в стаята, като остави тежката завеса да падне отново на мястото си, спря се несигурно до масата, където бе изяла сандвича си в такъв мир и покой само преди часове. Останките от храната бяха отнесени, но някой бе оставил каничка натурален сок, чаша и кутия френски сладки. От онези, едната половина на които е покрита с шоколадов крем. Бяха любимите ѝ, но сега бе толкова нервна, че дори не помисли да си хапне от тях.

Не можеше да понася самотата посред нощ. Може би трябваше да се обади на слугините и да ги помоли за чаша чай... Чай ли? Това ѝ се стори много странно, когато се сети за всичките чашки *чай лате* от „Старбъкс“, които бе изпила на верандата на къщичката в Малибу, когато животът беше нормален и тя не изпитваше абсолютно никакъв страх, странно как „Старбъкс“ бяха пригодили към западната реалност индийската дума *чай*...

До леглото имаше старомоден шнур за звънец. Предположи, че те също са останали от времето на английското владичество, и дръпна шнура. Не чу звъна, който вероятно отекна някъде в къщата. Отново седна в края на леглото и прокара пръсти през рошавата си коса. Вероятно изглеждаше ужасно. Взе блекберито си от нощното шкафче и набра номера на Мак. Не успя да се свърже. Опита да набере Али, после и Рон. Толкова по въпроса за високотехнологична Индия, телефонът ѝ не работеше.

Погледна затворената врата на стаята си. Не чу звука от забързаните стъпки на слугините. Може би беше сгрещила, като им се бе обадила посред нощ, но наистина се страхуваше. Имаше нужда от помощ.

Стана, обу маратонките си и отиде до вратата. Щеше да намери някого и да му каже, че не се чувства добре и има нужда от помощ — по-скоро от чай — и да знае, че не е сама.

Бравите на вратата бяха дълги и тесни, поставени хоризонтално. Съни натисна дясната. Тя не помръдна. Добре, вероятно другата

отваряше вратата. Натисна я. Тя също не помръдна. Опитва отново, последователно едната и другата. Вратата беше заключена.

Този път я обзе истински страх. Тръпки на ужас полазиха по гърба ѝ, страхът заседна като буца в гърлото ѝ, изпоти се така обилно, че потта като че ли струеше през всяка пора на тялото ѝ, а косата ѝ изведнъж стана цялата мокра. Изпаднала в паника, затича обратно към безопасността на леглото, но се препъна в килима и падна. Нададе стон, изправи се и се мушна отново в топлото меко легло. Но една ръка я стисна за гърлото.

ГЛАВА 70

— Нито звук! — прошепна някой на индийски толкова близо до ухото на Съни, че тя усети топлия му дъх по врата си. — Нито дума, нито вик! — Усети върха на нож да се забива в ребрата ѝ. — Ще дойдеш с мен веднага или други хора също ще умрат.

Също *ще умрат...? Други хора...?* Умът на Съни бе замъглен от нахлулия във вените ѝ адреналин и от древния инстинкт, който ѝ нашепваше или да се бори, или да бяга. Виковете нямаше да ѝ помогнат — това поне ѝ бе ясно... Ако искаше да оцелее, трябваше да запази трезвия си разсъдък.

Нахлузиха качулка на главата ѝ. Едва можеше да диша, нищо не виждаше... Чу се звук като от разпаряне. Нападателят ѝ вероятно бе разкъсал муселинените завеси на леглото.

Уви я в тях неколкократно, докато тя не заприлича на неподвижна мумия. Лактите ѝ бяха така притиснати към тялото, че не можеше да помръдне ръце, но краката ѝ бяха свободни.

— Върви! — заповяда мъжът с напевен индийски акцент. — Ще дойдеш с мен. Не казвай нищо или всички ние ще умрем.

„Ние всички ще умрем“. Какво ли искаше да каже с това „ние“? Кой друг...? В къщата беше само Рахм Сингх и слугините, които бе видяла при пристигането си. Те може би не живееха тук, а имаха собствени жилища в града. И никой от тях не знаеше за бижутата — беше сигурна в това. Само Маха знаеше.

Но и да знаеха, защо биха искали да ги откраднат? Или пък да я отвлекат? Маха просто връщаше скъпоценните си огърлици и други бижута в Мумбай, за да бъдат преработени. Биха могли да откраднат същите скъпоценни камъни от всяка бижутерия или търговец тук. Защо да си правят целия този труд?

Блъснаха я в нещо твърдо, метално. Топлината от ауспуха я обгърна и тя не извика от болка. Осъзна, че вероятно я бяха хвърлили в багажното отделение на камион, усещаше твърда повърхност и метални ръбове под постелките, нахвърляни по пода. Той стоеше над

нея. Дъхът му миришеше на чесън, усещаше и характерния мирис на кожата му, докато залепваше тиксо на устата ѝ, въпреки че тя вече бе закрыта от качулката. Паниката се надигна в беззвучен вик в гърлото ѝ... *Не можеше да диша... Щеше да умре... О, Мак, Мак, не искам да умра, помогни ми, Мак...*

Муселинените завеси бяха разхлабени леко, за да завържат китките ѝ, а после и глезените ѝ. Не бе използвано въже, а нещо като усукана слама, което имаше мириса на окосена трева — като онази, която майка ѝ косеше за конете в ранчото в Санта Фе. Този мъж беше селянин. „О, господи, о, господи, моля те, не позволявай да умра...“

Камионът потегли и заподскача по пътя. Дали по алеята? Ако бе така, портиерът със сигурност щеше да го провери преди минаването му през портата. И щеше да я види, да ѝ помогне. Обаче камионът не спря при портата, която вероятно вече бе отворена. Спускаха се по дългия склон.

ГЛАВА 71

Ферди и Джорджо изчакаха Рахм Сингх да влезе обратно в къщата, преди да слязат от колата. Без да каже дума, Сингх им махна с ръка да влязат през кухненския вход, който бе отделен от стаите за гости, както и от покоите на Маха, просторни и луксозни като палат. Той не знаеше, че трите мълчаливи слугини го наблюдават през дървената преграда, която отделяше кухнята от другите помещения.

Сингх отиде до килера на иконома и извади чантата от скривалището ѝ. Върна се, остави я върху бялата мраморна маса, изправи гръб и погледна двамата мъже.

Те имаха вид на богати хора, за което им завидя. Костюмите им бяха елегантни и очевидно шити на ръка, ризите им бяха италиански и от фин памук, обувките им бяха вносни. Рахм Сингх не изглеждаше ни най-малко като тях, а много му се искаше.

— Къде е жената, която донесе бижутата? — запита един от тях.

— Погрижихме се за нея. — Рахм Сингх все още не се бе погрижил, защото бе сварен неподготвен от бързото им пристигане.

Джорджо повдигна вежди.

— Кой друг знае за диамантите?

— Само Мондрагон.

— Не и жената?

— Обещах ви, че тя няма да знае нищо.

Рахм Сингх дръпна ципа на чантата и извади огърлица от тежко злато с инкрустирани огромни рубини.

Ферди я взе и я обърна, за да разгледа и не лицевата ѝ страна. Извади метален инструмент от джоба си, пъкна острия му край под един от рубините и го извади от гнездото му. Фалшивият рубин бе кух и излезе лесно — като ядката от ореха — а отдолу се показа скрит диамант. Диамант така чист и толкова скъп, че блестеше като Венера, небесната звезда, под светлината на единствената лампа.

Ферди изсумтя от удоволствие и го заразглежда внимателно.

— Не е много голям, но е с отлично качество, разбира се.

Рахм Сингх затвори ципа. Седна до масата, а чантата остави на пода до себе си.

— Останалите са с още по-добро качество, но искам първо да видя парите.

— В такъв случай, няма какво повече да обсъждаме — каза Джорджо.

Но Ферди, бивш играч на поло, известен с бързината си, се нахвърли върху Сингх. Заби острия връх на инструмента във врата му с такава сила, че индиецът падна на пода и жълто-червеният му тюрбан се изхлузи от главата му. Кръвта шурна като фонтан от артерията му и Ферди побърза да отскочи встрани.

Джорджо стана и двамата втренчиха погледи в мъртвия. От гърлото му излезе клокочещ звук, а Ферди се наведе и хвана инструмента. Дръпна го, но той не излезе. Дръпна по-силно, но той се бе забил дълбоко в плътта и мускулите. Ръцете му се изцапаха с кръв, макар тя вече да не течеше от артериите, защото сърцето на Рахм Сингх бе спряло. Той беше мъртъв. Под главата на индиеца се бе събрала локва кръв, която попиваше в мазната му черна коса и се разливаше по мраморния под.

Джорджо взе чантата и върна в нея огърлицата и останките от фалшивия рубин. Пусна диаманта в джоба си, без да забележи кървавата следа, която той остави по красивия му тъмен и шит на ръка костюм, за който Рахм Сингх толкова много му завиждаше. Дватама излязоха от кухнята, качиха се в дългия черен автомобил и потеглиха.

Трите жени, скрити зад дървената преграда, дори не извикаха, като видяха убийството на Рахм Сингх. Ужасени, изтичаха навън в нощта така, както бяха боси. Маха ги бе научила да четат, а те все пак запазиха достатъчно присъствие на духа да запомнят номера на колата, преди да побегнат бързо, подтиквани от ужаса, към бордеите на града, където растяха децата им.

ГЛАВА 72

Съни се търкаляше от едната до другата стена и се удряше в метала при всеки завой. Мирисът на морето отново нахлу в ноздрите ѝ — неприятната миризма на гниеци водорасли, примесена със солени нюанси, и сладкият аромат на захарния памук, който продаваха по сергиите до плажа. Чу виковете на децата — те като че ли никога не спяха в Мумбай — сгущени едно в друго като бездомни кученца, мършави и уплашени и вече доста осведомени за смъртта и за отвъдния свят, закъдето се бе запътила сега и тя.

Камионът смени посоката. Съни повдигна глава, защото не ѝ достигаше въздух. Качулката я задушаваше. Легна по корем, подпря бузата си на твърдия под и заплака беззвучно. Мак вероятно би очаквал от нея да се измъкне от кашата, която бе забъркала сама, но тя не знаеше как. Дали щеше да види Мак отново? „О, да, да, моля те, господи, люля те, богиньо Махалакшми, моля всички богове в тази страна, които обичат човечеството и Индия, помогнете ми...“

Шумът бе навсякъде около нея. Камионът си пробиваше път през тълпа — чуваше гласове да си бърбят и да викат грубо; чу шума от вдигащи се метални щори; характерните шумове за разтоварването на тежки стоки; смях, още виковете, стъпките на тичащи нозе. Камионът се залюля, после рязко увеличи скорост и тя отново се удари силно в металната стена. Нададе стон.

Камионът спря рязко. Ремаркетото не бе заключено и се отвори, някой скочи в него. Изправи се над нея, като дишаше тежко, сграбчи я за ръката, изправи я на крака и скочи на земята, повличайки я със себе си. Тя ожули болезнено бедрата си в металния ръб и усети как кръвта потече по краката ѝ. Каза си, че не трябва да обръща внимание на такива дреболии, а на всяка цена да се постарее да запомни къде я водят и какво се случва около нея...

Мъжът развърза глезените ѝ и ѝ нареди да върви. Подновяването на кръвообращението в стегнатите ѝ дотогава крайници бе толкова болезнено, колкото и ожулването на нежната кожа на бедрата ѝ.

Краката ѝ затъваха в калта. „Толкова по въпроса за удобните и високопроходими маратонки“, помисли си и се присмя на себе си, че се държи като жена в момент, когато може би е на прага на смъртта. Не. Не. Не. Нямаше да умре. Нямаше да им позволи да я убият. Нямаше да им позволи да спечелят. Искаше да се върне у дома, при Мак, искаше отново да види Тесоро, искаше си живота обратно...

— Стъпала — каза мъжът на разваления си английски. — Изкачи ги, моля те.

Молеше я? Нещо се бе променило. Не знаеше какво, но то витаеше във въздуха.

— А сега влез. — Бутна я напред, в мрака и тишината, и Съни изведнъж осъзна, че е сама.

Стоеше съвсем неподвижна и едва дишаше. Ослуша се. Това, че бе сама, бе по-страшно за нея от компанията на похитителя ѝ. Едва ли не искаше той да се върне, защото може би щеше да свали превръзката от очите и устата ѝ, качулката от главата ѝ и да махне проклетите муселинени завеси, които я правеха да прилича на мумия.

ГЛАВА 73

— Нямахте нужда да сте толкова груби с нея — каза Маха на мъжа на индийския диалект, който те и двамата разбираха.

— Имаше и други в къщата — отговори той. — Какво се предполагаше, че трябва да направя? Портиерът вече беше мъртъв.

Маха въздъхна.

— Разбирам.

— Не можех да си позволя тя да извика, а нямахте да дойде доброволно. Освен това, злото се усещаше във въздуха.

— А нима ти не си зъл? — Маха го погледна със съзнанието, че наистина е лош човек, но... нямахте кой друг да свърши работата.

Той протегна ръка напред и потърка пръсти.

— Парите — каза. — Направих каквото ми нареди. Тя е тук.

Маха му подаде памучна чанта. Той я отвори, преброи внимателно парите, хвърли ѝ поглед, кимна и си тръгна. Тя чу как ръждясалят камион потегли и се скри в алеята, в анонимността. Никой никога нямахте да научи. Освен Маха.

Остана на прага за миг, като гледаше безпомощната жена със завързани ръце и тяло увито в изцапани с кръв муселинени завеси, с качулка на главата, със завързани очи и запушена уста. През главата ѝ за секунда мина мисълта за Шарън Барнс, за жената в Париж, за Ивон Елман и Рахм Сингх.

Накрая пристъпи към нея.

Съни долови аромата на парфюма ѝ и на индийското благовонно масло, което използваше. Имаше сладникава миризма с примес на пикантни подправки, кедър и мускус, на кехлибар и жасмин, и ѝ беше познат. Мирисът на Маха.

Маха освободи тялото ѝ от муселина, отпуши устата ѝ, развърза очите ѝ и свали качулката от главата ѝ.

Съни стоеше със затворени очи и дишаше дълбоко.

— Виждам, че ме позна — дори със затворени очи — каза индийката.

— Ти си незабравима — отговори Съни.

— Надявам се да не е така.

Маха преряза въжето, което стягаше китките на Съни, и тя отново долови острия мирис на прясно окосена трева.

— Завърза ме мъж, който притежава коне.

Маха се засмя.

— Не е случайно, че си детектив.

Съни отвори очи, а Маха отстъпи назад и я загледа как попива с поглед празната стая, корнизите, които се рушаха, сцепените подови дъски, извитите като арки прозорци със счупените первази и съсухреното от старост дърво отпред, вратата, увиснала на пантите си, през която лекият ветрец довяваше различни миризми от близкия пазар, но главно на опустошение и самота.

Накрая Съни погледна Маха. Тази Маха бе различна от другата, която тя познаваше. Тази бе облечена като селянка — в обикновено износено памучно сари над изрязана по врата тениска. По нея нямаше нито едно бижу — дори игла, която да закопчава сарито ѝ. На краката ѝ имаше гумени джапанки, а косата ѝ — вълшебната ѝ дълга черна лъскава коса — бе прибрана в кок. Маха хвана единия край на сарито и го преметна през главата си, скривайки лицето си така, че се показваха само очите.

— Е, приятелко моя, какво мислиш сега за „възможностите, които животът предлага“?

— Искан ми се никога да не бях чувала за теб — отговори Съни.

Маха кимна.

— И на мен. Но вече е прекалено късно и трябва да продължим. — Плесна с ръце и се появиха трите безмълвни слугини, които се бяха грижили за нея и в къщата.

— Погледни ги — каза Маха тъжно. — Предложих им безопасност, нов живот и сигурност в моето домакинство. Забеляза ли белезите им, Съни?

Те вдигнаха глави, така че Съни да види добре лицата им.

— Познавах мъжете, които им причиниха това, когато бяха момичета и живееха в бордеи като мен, хранеха се от боклукчийските кофи и непрекъснатата им грижа бе как да избягат от мъжете. Тогава като че ли целият живот се състоеше в бягане, бягане, бягане... Те са неми, знаеш ли? — добави Маха. — Езиците им са отрязани, за да

могат да печелят повече пари с просия, да предизвикват повече съчувствие като издават задавени звуци. Години по-късно, когато вече бях успяла да избягам от всичко това, се върнах и потърсих приятелките си от детството. Взех ги със себе си и дадох смисъл на живота им — както впрочем трябва да се лекуват всички жени, претърпели такива издевателства. Те никога няма да ме напуснат. Каквото и да стане, ще останат с мен.

Съни се опита да се пребори с ужаса. Не можеше да погледне тези три обезобразени жени. Искаше ѝ се да заплаче. Но вместо това изгледа гневно Маха.

— И аз ли съм обречена да остана завинаги с теб? Каквото и да се случи?

Маха се засмя.

— Мисля, че трябва да ти обясня нещо. Това, което те помолих да направиш, не беше законно. Огромните красиви рубини са фалшиви и просто скриват диамантите, откраднати от „Фонтанът“ онази нощ в Монте Карло. Помниш ли, Съни? Бяхме в бара на хотела и се чу воят на полицейски сирени. Тогава разбрах, че сме успели, а после Шарън влезе забързана, след нея — Ферди и Джорджо. Моите съдружници в престъплението. И Рахм Сингх, който ме предаде и щеше да те убие.

Приблужи се до Съни и постави длан върху нейната.

— Виждаш ли, още преди години се сетих как да се измъкна от бордеите. В началото правех само дребни удари, но после станах по-смела и по-умна. Започнах сама да произвеждам бижута, да ги продавам с добра печалба. Но исках още и още. Исках... всичко. И така станах една от най-добрите крадли, които светът познава.

Маха се засмя, като си спомни, и повика слугите отново.

— Облечете я — каза на индийски. — Направете кожата ѝ потъмна, гримирайте очите ѝ, боядисайте косата ѝ. Трябва да изглежда като нас.

А на Съни каза:

— Ще те дегизират. Трябва да им позволиш да го сторят, ако искаш да се измъкнеш жива оттук. Когато си готова, ще те придружат през пазара. Ще те заведат при мъж, когото познавам. Приятел. — Усмихна се горчиво. — Вероятно би трябвало да кажа някогашен приятел, защото вече няма да желае познанство с мен и може би дори ще отрече, че някога ме е виждал. — Сви рамене. — Няма значение.

Вече е получил съобщението ми. Ще се погрижи за теб. Не трябва да се обаждаш в полицията, нито да се опитваш да се свържеш с Мак — не и преди приятелят ми да е премахнал опасността. Поне за теб.

— И така да ти дам време да се измъкнеш — отбеляза Съни.

Маха се усмихна.

— Покварата е навсякъде, мила моя Съни. Можеш да имаш доверие единствено на този мъж. Животът ти е в добри ръце.

— Няма да кажа нищо, докато той не ми разреши — обеща Съни. Маха ѝ бе спасила живота — вече го знаеше. Поне толкова можеше да направи за нея.

Жените вече втриваха кафяво масло в кожата на краката на Съни и боядисваха косата ѝ с къна. На Съни изведнъж ѝ дойде много.

— Маха! — извика. — Това не може да се случва наистина! Нали не си искала никой да умре, а само си откраднала диамантите...

— Сгрехих — каза Маха тихо. — Трябваше да знам, че когато са замесени много пари, всичко може да се случи. Както и обикновено става. Хората убиват за пари — такава е простата истина. Дори хора, на които си имал доверие. Но пък, като се замисля, доверието винаги е грешна емоция. Както и любовта.

Отстъпи назад и загледа как жените обличат Съни в синьо памучно сари с опитни движения и тъй като тя не знаеше как да се движи в такава дреха и бе възможно тя да се разтвори или изхлузи, я забодоха с огромни игли.

— Щеше да е по-добре с моя аквамарин — каза Маха и се засмя. — А сега, мила моя Съни, с твоите тъмни очи и скритото от сарито лице, приличаш на моя сестра.

Маха плесна отново с ръце и жените застанаха до нея. Тя им заговори — очевидно им даваше инструкции — после им подаде късче хартия, на което бе написан адрес. Листчето трябваше да бъде дадено на момчето, което щеше да кара рикшата. Даде им и друго късче хартия, на което бе изписан номерът на колата, с която убийците бяха пристигнали в къщата ѝ. То трябваше да бъде дадено на мъжа, когото тя наричаше свой приятел. След това отиде при Съни.

Двете дълго се гледаха. Маха погали леко Съни по лицето.

— Много съжалявам за болката, която ти причиних.

С тези думи излезе от стаята.

Съни чу стъпките ѝ по дървените стъпала, после и тя бе поведена по същите стъпала, по тясна смълчана алея и през шумния пазар, на който смугли мъже продаваха всичко — от компактдискове до стари мебели. Тук се предлагаше още индийски чай в малки метални чашки. Мъжете наливаха гореща вода от термоси, които носеха около вратовете си. Деца продаваха сок от манго и розови бонбони, а през сергиите се промъкваша велосипеди рикши докато, кафяви крави спокойно хапваха от пресните зеленчуци, а над всичко това се стелеше мирисът на къри, канела, кориандър, карамфил и други екзотични жълти и червени подправки.

Двете слугини вървяха отпред — бързо и с наведени глави. Съни подтичваше след тях със скрито от сарито лице, а третата жена вървеше отзад. Тя дори не забеляза двамата мъже, които претичаха покрай тях, облечени в свободни индийски памучни панталони и евтини ризи, със слънчеви очила и бейзболни шапки, които скриваха очите и лицата им. Ферди и Джорджо, вълци в овнешки кожи, тичаха по следите на Маха. За да бъдат те в безопасност, тя трябваше да е мъртва.

Слугините ловко си пробиваха път с лакти през тълпата. Стигнаха до края на улицата, застанаха там и започнаха да се оглеждат. Скоро пред тях спряха два велосипеда рикши. Съни и едната жена се качиха в едната рикша, а другите две ги следваха. На едното момче дадоха късчето хартия с адреса и двете завъртяха леко педалите, като че ли без да усещат товара.

Пазарът и тълпата скоро останаха зад тях. Навлязоха в по-спокоен, очевидно жилищен, квартал. Деца в униформи, преметнали на гръб тежки раници с учебници, отиваха на училище; камериерки в бели дрехи разхождаха кучета; къщи, боядисани в пастелни цветове, се криеха зад храсти бугенвилія, а над тях хвърляха сянка тамарикси — приятни, обикновени домове, в които хората живееха.

Рикшите спряха пред светлосиня къща — с цвета на сарито на Съни. Охраната при портата ги изгледа подозрително, но това трая само докато една от жените му подаде късчето хартия. Той вдигна телефонната слушалка и се обади в къщата. След миг им направи знак да влязат, но жените поклатиха глави и направиха крачка назад. Посочиха Съни. Само тя трябваше да влезе. Изчакаха портата да се отвори, после си тръгнаха.

Съни обърна глава след тях. От все сърце се надяваше, че ще намерят спокойствието, обещано им от Маха.

В края на мраморните входни стъпала я чакаше мъж. Той ѝ протегна и двете си ръце, за да я поздрави с добре дошла. Беше понисък от Съни, закръглен и с приятно лице, с настръхнали мустаци. Излъчваше авторитет.

— Влез, мила моя — каза. — Аз съм Джай Лал и ще ти помогна.

ГЛАВА 74

Мумбай.

Самолетът на Рон кръжеше над синьо-зеления бряг на Мумбай. Пригответе се за кацане. Над града се издигаха модерните кули на сградите, а улиците се задъхваха от натовареното движение. Те кипяха от живот — хора, крави и рикши, кучета и котки и дори подивели вече петли, избягали от стопаните си и ровещи из боклуците. В прашните улички деца, облечени в бяло, играеха на крикет, а други — на бейзбол. Използваха счупени дървени бухалки и крадени топки. Имаше още и конни надбягвания; червеникавокафявите коне блестяха от пот; жени с шапки на главите пиеха шампанско, а децата, израснали по улиците, крадяха всичко, до което достигаха мършавите им ръце. Всекидневният живот в Мумбай продължаваше и когато Рон приземи „Чесна“-та и я насочи към частните хангари.

Двама униформени мъже слязоха от чакащата полицейска кола и тръгнаха към тях, а Мак вече говореше с шефа им по телефона. Отвлечането на младата американка се пазеше в тайна, а полицията претърсваше пазарите и известните им скривалища. Но не бяха открили нищо.

Имаше обаче друга новина. В къщата на Маха Мондрагон бяха открити два трупа. Този на портиера и на Рахм Сингх, помощника на Маха, който се грижеше за къщата ѝ на хълма Малабар. Шефът на полицията каза на Мак, че е бил прободен във врата. Изглеждало, че убиецът не могъл да издърпа оръжието, което стърчало от раната, когато намерили трупа. Имало и много кръв. Оръжието било инструмент за рязане на диаманти.

В къщата не били открити други хора, макар да им било известно, че Мондрагон има десет слуги.

— Тук, в Индия, когато се случи нещо лошо, всички просто изчезват — каза още шефът на полицията. — Връщат се на улицата, разпиляват се по пазарите, заминават за провинцията — въобще, връщат се там, откъдето са дошли. Могат да са навсякъде, но не и там,

където се е случила беда. — Направи пауза, после добави: — Мис Алварес не беше там, макар да имаше очевидни признаци за присъствието ѝ. Дрехите ѝ бяха в гардероба в спалнята за гости, в леглото бе спал някой. За нещастие, мистър Райли, стаята изглежда като след борба.

Адреналинът изпълни вените на Мак и му даде необходимата енергия само за секунда да се озове в полицейската кола. Рон куцукаше след него, подпирайки се на патериците. Скоро бяха откарани до къщата на Маха.

Тя се охраняваше от полицията, но тях ги очакваха. Огледаха просторните хладни и богато обзаведени помещения, издържани в характерните за Индия ярки цветове, които сякаш съперничеха на цветята в градината.

Рон каза, изпълнен с възхищение:

— Бива си го това местенце. По-добро е от къщите в „Бел Еър“... Прекрасни цветове...

— Млъкни, Рон — процеди Мак през стиснати зъби.

— Съжалявам. — Рон млъкна.

Въведоха ги в спалнята за гости. Изпълнен сега с лоши предчувствия, Рон гледаше как Мак отива до леглото, докосва вече изстиналия отпечатък от тялото на Съни, разглежда дървените стъпалца, катурнати на една страна, разкъсаните муселинени завеси и кървавите петна отстриани на леглото, а после проследява кървавата диря до отворените френски прозорци.

Мак знаеше, че полицията вече е претърсила цялостно стаята, но въпреки това я огледа внимателно. Търсеше мобилния телефон на Съни. Не го намери. Обади ѝ се — решение, което взе импулсивно — и, удивен, го чу да звъни. Но отговор не последва.

Обади се на шефа на полицията и го помоли да открие от кой район идва сигналят.

Прекосиха почти цялата къща и се върнаха в кухнята.

— Чакай. — Рон бе спрял и гледаше дървената преграда от едната страна на тясното стълбище. — Това място е добро за скривалище, откъдето можеш да шпионираш.

Мак изкачи стъпалата и застана зад преградата. Гледаше към кухня, която бе достатъчно просторна да осигури пиршество на поне сто души. Цяла редица фурни — обикновени и микровълнови —

газови котлони... Маха вероятно имаше нужда от дузина готвачи, а не просто от един главен готвач и няколко помощници. Голямата врата бе отворена, за да влиза приятният нежен ветреца и също така — нещо, което бе добре известно на Мак — да премахне мириса на смъртта. За маса служеше бял мраморен плот. Около нея бяха подредени шест стола, единият прекатурен на пода, а другите два — очевидно вдигнати набързо.

Млади мъже в зелени униформи все още разглеждаха пода сантиметър по сантиметър и прибираха с пинцети косми, фибри от тъкани и засъхнала кръв в малки найлонови торбички.

Тялото на Рахм Сингх бе отнесено, петната кръв бяха засъхнали и около тях кръжаха мухи. Наполовина развит тюрбан лежеше там, където столът се бе катурнал, но мъжът, седял дотогава на него, е бил все още жив. Мак подозираше, че крадците са го убили, след като са се добрали до търсената от тях плячка.

Застанал зад дървената преграда, той се питаше кой ли бе стоял тук миналата нощ? Кой бе свидетел на убийството? Кой знаеше кои са убийците?

Телефонът му завибрира. Беше шефът на полицията, който му съобщи, че са открили от кой район е дошъл сигналът от телефона на Съни. Наблизо имало пазар, известен като свърталище на престъпници.

Когато Мак и Рон пристигнаха на пазара, полицията вече бе там. Тълпата се разбягваше пред полицаите, които оглеждаха сергиите и зад тях; претърсваха съседните улички и старите сгради, които бяха порутени, но очевидно бедните им обитатели ги смятаха за все още годни за живеене. Само една къща бе зловецко празна. Изкачиха се по разцепените дървени стъпала и влязоха в стая на втория етаж.

И откриха там разкъсаните муселинени завеси, захвърлените тиксо и въжета. Откриха още следи от кръв. Но не и Съни. Фотографите от полицията вече снимаха всичко, когато телефонът на Мак звънна.

— Аз съм — каза Съни. — Мак, о, Мак, трябва да дойдеш и да ме измъкнеш...

— Кажи ми къде си! — Той вече тичаше надолу по стълбите и скоро изхвъркна през входната врата.

Тя му даде адреса.

— Аз съм добре и съм в безопасност. Един прекрасен човек ми помогна... В момента говори по телефона с шефа на полицията. Не можех да ти се обадя по-рано, ще ти кажа защо, когато дойдеш, ще кажа всичко на полицията, знам, че ще искат да ме разпитат...

Той си проби път през тълпата до полицейската кола, в която го чакаше Рон, даде адреса на шофьора, замисли се дали да не се обади на шефа на полицията, и реши първо да стигне до Съни.

Скоро колата навлезе в богат квартал с прилични къщи и добре облечени деца, които ритяха скъпи футболни топки. Тук животът беше нормален.

Охраната на светлосинята къща ги очакваше и им отвори портата. Мак видя Съни на стъпалата. Беше облечена в бяло памучно сари с дължина до над коленете, а на краката си носеше джапанки. Краката ѝ бяха превързани. С копринената си, къносана наскоро, коса, която се спускаше по гърба, и със сълзите в очите, приличаше на ангел или поне така се стори на Мак. Индийски ангел.

Тя протегна ръце и той се озова в обятията ѝ.

— Какво те забави толкова? — запита тя между смеха и сълзите, които я разтърсваха — така, както преди в Монте Карло. Прегърнаха се здраво, като че ли утре никога нямаше да дойде. Този път утрешният ден бе наистина заплашен.

ГЛАВА 75

Домакинът им, мистър Джай Лал, стоеше плътно зад нея. Мак вдигна поглед и срещна очите му, а той ги покани с жест в малката стая по-нататък по коридора и каза.

— Тук ще можете да останете насаме.

Мак взе Съни на ръце и я занесе в слабо осветената и пълна с книги стая, като през цялото време я целуваше по врата. Долавяше познатия мирис на кожата ѝ — на чистота и свежест — а косата ѝ падаше като лъскав водопад. Джапанките паднаха от краката ѝ, когато я остави върху дивана с множеството декоративни възглавнички. В очите му имаше сълзи.

Тя ги избърса.

— Силните мъже не плачат — прошепна.

— О, да, плачат, когато открият, че любовта на живота им е жива, когато са до нея и са твърдо решили никога вече да не я изпускат от поглед...

— Съжалявам — каза тя. — Мак, наистина толкова съжалявам за глупавата си постъпка. А допуснах това от още по-глупава гордост, защото исках да покажа на всички колко съм независима.

— Съни, Съни, ти си една от най-независимите жени, които някога съм срещал. Няма какво да докажеш, освен че още ме обичаш.

Тя го целуна — дълго и нежно, заровила пръсти в косата му, притиснала лице до неговото.

— Винаги ще те обичам — каза, когато целувката свърши. — Обещавам никога повече да не бягам от теб.

— Трябва да знам какво се случи.

Ръцете му все още я обгръщаха, Съни облегна глава на рамото му и му разказа за Маха и съвета ѝ, че трябва да се приемат всички възможности, които животът предлага, и как заради това тя бе приела да върне бижутата ѝ в Индия. Не пропусна нищо и когато стигна до края, каза:

— И сам виждаш, Маха е знаела, че Рахм Сингх ще я предаде и че мъжете ще се опитат да ме убият. И изпрати този човек да ме измъкне оттам.

— Преди да са убили и теб.

Погледът на Съни беше твърд.

— Маха ми спаси живота.

Мак се замисли за Даниел Сорис, Ивон Елман и циганката с нейния подобен на ковчег апартамент, боядисан така смело в розово. Спомни си петната засъхнала кръв на Рахм Сингх, кафяво-червеникава на светлия мраморен под на кухнята, и мъртвия портиер. Кой знаеше още колко ли хора бяха умрели заради тези бижута?

— Тя е виновна, макар и да съм ѝ благодарен, че те е защитила. Маха е виновна.

— Полицията залови ли я?

Той поклати глава.

— Още не.

Съни каза:

— Джай Лал се обади на шефа им, разказа му цялата история и му даде номера на автомобила, който караха убийците. Полицайте скоро ще бъдат тук. И ще ги открият. Ще им кажа какво се случи, ще отговоря на въпросите им. — Погледът ѝ срещна този на Мак. — Но никога няма да предам Маха и тя го знае. Не знам къде е тя, къде се е скрила... И какво ще стане с нея. И това е истината.

— Знам. — Мак също знаеше, че Маха не е толкова глупава да каже на Съни къде ще отиде. Маха познаваше тази игра и добре знаеше какво трябва да направи.

Той целуна Съни още няколко пъти, а после чуха дискретно покашляне отвън.

— Мистър Райли, мис Алварес, трябва да ви покажа гостоприемството си, преди полицията да е дошла.

Усмехнати, те станаха и хванати за ръце отидоха до вратата. Мистър Джай Лал им се усмихна широко.

— Отлично! — Обърна се и ги поведе към дневната. — Отлично. Сега вече всичко е наред. Поне това мога да кажа.

ГЛАВА 76

Мак стисна ръката на Джай Лал и му благодари, след което домакинят им ги въведе в красива стая. Рон седеше на удобния диван, вдигнал гипсирания си крак на табуретка, застлана с бродирана кувертюра. Фонтанът отвън разпръскваше хладни капчици във въздуха, златните рибки се стрелкаха сред обраслите с мъх камъни, а на близкото дърво бе окачена клетка с канарче, което пееше безспирно. На Мак му се струваше, че е попаднал в сцена от индийски филм. Дори закръгленият им и ведро усмихнат стопанин приличаше на актьор.

Но той грешеше. Джай Лал не беше актьор. Той бе образован и умен мъж, а богатството си използваше да помага на онеправданите.

Съни и Мак седяха един до друг на дивана, тапициран в златист брокат, и се държаха за ръце. А Рон бе настанен срещу тях на диван, тапициран със зелена коприна. На всички поднесоха изстуден сок от манго във високи чаши, дребни сладки, които ухаеха пикантно, а мистър Лал, достатъчно чувствителен към ситуацията, запълваше неловкото мълчание с разкази за себе си. Така седяха в очакване да чуят полицейските сирени. Мак обаче скоро осъзна, че Джай Лал говори всъщност за Маха.

— Също като Маха — казваше в този момент Лал, — аз работя за отстраняването на боклуците, грижа се за децата, като дарявам суми за детски домове и образование, та да могат поне да четат и пишат. А след това? Ще им помогнем да намерят работа. Дори работата на градинари е добра. И там човек може да създава красота. А могат да станат и готвачи. Приготвянето на храната може да бъде занимание за онези, които никога не са имали достатъчно. Те с радост биха приели да бъдат и слуги, защото да лъскаш подове в спокоен и хладен дом е по-добре, отколкото да спиш по улиците и да се молиш да не бъдеш малтретиран.

Джай Лал продължи да говори. Каза, че когато имали възможност, двамата с Маха помагали на онези специални деца, които

показвали необикновен ум в училище, а интелектът и бъдещето им не били застрашени от обкръжаващата ги среда — бъдещите художници и учени, чието любопитство ги отвежда в различни светове. На тях те помагали да получат стипендия и да завършат университет. Беше очевидно, че Джай Лал е прекрасен човек, но Мак искаше да знае откъде той познава Маха Мондрагон.

— Работехме за едни и същи благотворителни каузи — каза Лал. — Тя е жена, която винаги се посвещава на задачите. Може и да не знаете, но Маха успя да се измъкне от същото това положение. Възхищавам се на смелостта ѝ, на силата на духа ѝ и на морала ѝ.

— Маха изработва бижута — каза Мак. — Как е положила основата на подобен вид работа?

— Тук не задаваме такива въпроси — отговори Лал. — Любовните връзки на жената са единствено нейна работа. За нея беше трудно, но когато ми показа първите си бижута, успях да ѝ намеря средства, за да продължи.

— А после тя постигна международен успех и стана много богата.

Мистър Лал кимна.

— И аз я поздравих за това.

В този момент пристигна полицията, която имаше много въпроси.

ГЛАВА 77

Беше много късно, когато Маха най-после се прибра у дома си. Звездите бяха изгрели, подобни на диаманти на индиговосиньото небе, но много по-красиви от който и да е скъпоценен камък и дори от бижутата, които можете да намерите във „Фонтанът“.

Пред входната ѝ врата стояха двама полицаи, обаче Маха имаше свой таен вход, който се намиреше на върха на хълма и следваше тясното сребристо поточе, което ромолеше над покритите с мъх скали, а понякога сякаш застиваше, за да се наслади на жасмина, който тя сама бе засадила, когато се бе нанесла тук.

На билото на хълма червено мостче в китайски стил пресичаше поточето. Маха обичаше да застава там и да наблюдава жабите, които играеха във водата. Тя бе закачила клетки по дърветата, в които бе направила гнезда — нейния начин да покани птиците в царството си. Маха не се страхуваше, вървеше тихо и спокойно през красотата, която бе създавала. В този рай нямаше повече змии. Тук бе спокойно. Сега.

Зави зад ъгъла и забеляза отворените прозорци. Те трябваше да са затворени. В коридора продължаваше да свети лампа — знаеше, защото светлината ѝ се отразяваше в рамките. Сви рамене и се усмихна едва забележимо. Това вече не беше нейна грижа.

Стигна пред входната врата и спря, за да огледа алеята. Знаеше, че не могат да я видят от портата, където охраняваха полицаите.

Памучното ѝ сари шумолеше, докато тя пресичаше терасата към дългия кобалтовосин басейн, по чиято вода плаваха цветчета от бугенвилия, пазен от Махалакшми, богинята на богатството и благополучието — висока и наскоро позлатена статуя. Тя изглеждаше като жива в нощта. Маха се обърна към богинята.

— Началото беше добро — каза. — Беше ми хубаво да знам, че съм умна и мога да надхитря дори международната полиция. Трябва да помниш, че когато бях дете, полицията беше врагът. Тя ни прибираще от улиците и ни изпращаше някъде, където хората нямаше да ни

виждат и още по-малко — да мислят за нас. Но ти вече знаеш всичко това. Ти следиш всяка моя стъпка.

Седна на земята и загледа отражението си в тъмносиния басейн. Спомняше си миналото, мислеше и за това, което някога беше — умът зад смелите обири на бижута, жената с парите и къщите, готова да завоюва законното си място в обществото. Този трябваше да е последният ѝ обир. Беше облякла жените в скъпи кожени палта, бе измислила маските с лика на Мерилин Монро. Беше ги наела Шарън, разбира се. Млади жени, които вече се криеха от закона, нетърпеливи да спечелят пари и после да избягат. Маха никога не използваше едни и същи жени два пъти и те не знаеха коя е тя. Шарън осигуряваше непрекъснат поток от млади жени, които чакаха да бъдат повикани от Прага или Будапеща.

Беше срещнала Шарън на модно шоу и веднага бе видяла в нейно лице потенциален партньор. На Шарън обаче не можеше да се разчита. Бе готова на всякакви опасности, за да печели все повече и повече пари. Маха я бе използвала по най-добрия начин. Всичко щеше да бъде идеално, ако Шарън накрая не бе изгубила контрол над дивия си нрав и, завладяна от ярост и омраза, бе ударила жената в Париж, а после бе убила и другата жена в Монте Карло. Беше убила и циганката, откраднала коженото ѝ палто, намерила диаманта в джоба и предложила го на същия човек, на когото те плащаха да реже камъните. Беше я застреляла със същия пистолет с черната роза. Колко типично за Шарън! Винаги стилна.

„Толкова много убийства“, мислеше Маха и си спомняше бордеите, откъдето се бе измъкнала. Там убийствата бяха ежедневие. Мислеше, че е избягала от всичко това, а ето, че се бе върнала там, откъдето бе тръгнала.

Отиде до статуята и коленичи пред нея, богинята Махалакшми. Допря три пъти чело до земята. После, с едно побутване, изпрати статуята във водата.

Чу се силен плясък, пукот от разчупване и водата се разплиска наоколо.

До Маха достигнаха разтревожените викове на полицаите, които пазеха при портата. Погледна във водата, чиято повърхност бе набраздена като при буря. Статуята на богинята лежеше, счупена на

две, на дъното. Червените цветчета бугенвилия и белите и оранжевите на обичките продължаваха да плават на повърхността.

Полицейските сирени отново прорязаха нощта. Маха се обърна и се заизкачва обратно по хълма. Стопи се в нощта така тихо, както и бе дошла.

Не погледна назад.

ГЛАВА 78

Пру и Еди бяха с Али в къщата ѝ в долината на река Дордона. Седяха около масата в кухнята, върху която бе глинената саксия с коледната звезда, пиеха червено вино и хапваха хляб и сирене. В голямата каменна камина горяха пънове, а Лавли, лабрадорът с копринената козина, лежеше по гръб и със затворени очи пред нея. Навън все още блещукаха коледните светлини и виеше януарският вятър, но вътре бе топло и уютно. В компанията им липсваха няколко души.

Телефонът звънна и накара всички да подскочат. Али грабна слушалката.

— Те ли са? — запита Пру.

Али обърна лице към нея и кимна.

— Какво става, Рон? В безопасност ли е Съни? Къде сте?

— Съни е преживяла „приключение“, но е добре — отговори Рон. — Ще ти разкаже всичко, когато се видите.

— И кога ще бъде това?

— Скоро. Пътуваме към Прага.

— *Прага?* А кракът ти?

— Боли ме ужасно, но иначе съм добре. А твоят?

— Сложих на гипса собствения си подпис под думите: „Най-добри пожелания, Али Рей“ — каза тя. — И добавих „Перин“ в скобки накрая. В пурпурен цвят.

— Радвам се, че съм бил включен — каза Рон със смях. После каза: — Любима?

Али се усмихна лъчезарно. Обичаше да чува Рон да я нарича „любима“.

— Обещай ми нещо.

— Каквото кажеш.

— Е, това е малко прибързано, нали? Дори не знаеш за какво ще те помоля.

— О, напротив, знам. — Али познаваше съпруга си много добре.
— Ще поискаш от мен никога да не те напускам и да не замина за Индия с пълна с рубини и смарагди чанта и в никакъв случай да не се опитвам да ти се доказвам.

Рон се засмя.

— Веднага разбра.

— Кога ще се върнеш?

— Утре или вдругиден. Мак има недовършена работа в Прага.

— Друго убийство, готова съм да се обзаложа. — Али бе изпълнена с предчувствия.

— Убийствата са свързани — каза Рон. — Ще се видим в Монте Карло. Както знаеш, и там остана недовършена работа. О, Мак заръча да кажеш на Еди, че нещата са под контрол. Ще ти се обадя от Прага.

— Предай любовта ми на Съни.

Али остави телефона и погледна останалите, които я гледаха тревожно в отговор.

— Съни е добре. Това е хубавата новина. Ще ни разкажат всичко, когато се срещнем в Монте Карло. Еди, Мак е казал да си спокоен, защото той държи ситуацията под контрол. И знам, че това е вярно — добави, — тъй като Лев Оренщайн се грижи за нещата ти. Лев е най-добрият. Онази жена няма никакъв шанс срещу него.

Виждаше, че Еди не е убеден, но въпреки това извади бутилка шампанско от мазето, Еди я отвори и вдигнаха тост.

— За Съни и безопасното ѝ завръщане — каза Пру и чукнаха чашите.

Разтревожена от звука при изхвъркването на тапата, Лавли скочи на крака и се приближи до тях. Постава глава на коляното на Еди и вдигна умолително очи към него. Той погали копринената ѝ козина.

— Възможно е много скоро да си взема шоколадовокафяв лабрадор — каза. — Точно като този.

— Добра идея — усмихна се лъчезарно Пру.

Еди говореше оптимистично за бъдещето за първи път, откакто бяха пристигнали тук. Кити Рат се извисяваше над него като дамоклев меч и той чакаше всеки момент въжето да се скъса и острието да отреже главата му.

Спогледаха се.

— Точно като Лавли — каза той с широка усмивка. — Искам точно такава обичливо и глупаво куче.

И всички се засмяха, изпълнени с облекчение, че приключението на Съни е завършило добре за нея и тя е в безопасност.

ГЛАВА 79

Прага.

Шарън седеше зад бюрото си, светлината беше зад гърба ѝ. Синият дим от цигарата ѝ се виеше около елегантно подстриганата ѝ коса. Вдигна поглед, когато Мак Райли влезе в офиса ѝ, без дори да почука. Той седна без покана, а тя втренчи поглед в него през бюрото. Лицето ѝ беше безстрастно.

Мак си помисли, че е особено хладнокръвна. Не знаеше как да повдигне въпроса, а още по-малко — как ще приключи посещението му, защото нямаше преки доказателства, които да я свързват с убийствата. Но бе готов да се обзаложи, че в големия железен сейф е скрит пистолет „Черна роза“.

— Всичко приключи, Шарън — каза. — Маха изчезна.

Тя сви рамене.

— За мен това не е важно.

— Разбира се. Вече не. Получи онова, което искаше.

Тя се засмя кратко и иронично.

— Ако ме извиниш, чакам клиенти. Трябва да те помоля да си тръгнеш.

Телефонът на Мак звънна. Той го отвори.

— Да? — Отговори му женски глас.

— Мак Райли, тук е Даниел Сорис. Помниш ли ме?

— Как бих могъл да те забравя?! — запита Мак и чу смеха ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо. Нещо, което си спомних за жената...

— Тя отново се поколеба, очевидно уплашена, после продължи: — Жената, която съсипа лицето ми.

Настъпи дълга тишина. Мак предположи, че Даниел се опитва да потисне емоциите си и да възвърне самообладанието си. Чакаше търпеливо.

После тя каза:

— Очите ѝ ме гледаха иззад маската... Виждах само очите ѝ. Бяха много красиви, с необичаен цвят. Тъмнозелени. Тя ме гледа

дълго, много дълго, преди... да ме удари.

Мак каза:

— Даниел, не знаеш колко си прекрасна и как ми помогна. Ще ти се обадя по-късно.

Облегна се назад и загледа в тъмнозелените очи на Шарън Барнс. Необикновени. Изключително красиви. Той имаше своя свидетел.

— Шарън — каза, — мисля, че ще помоля полицията да те арестува за убийствата на Ивон Елман и Валерия Винская.

Шарън завъртя гневно фасата си в порцелановия пепелник и изсумтя презрително.

— Няма да го направиш, разбира се. Нямам нищо общо с тези жени. Дори не ги познавам.

— Но една от тях — онази, която не си успяла да убиеш — те е познала. И ще те идентифицира.

Шокирана, Шарън блъсна стола си назад. Той се удари в прозореца с такава сила, че стъклата зазвъняха.

— Това е смешно. Ще се обадя на адвокатата си. Мога само да ти кажа, че работех за Маха Мондрагон. Осигурявах ѝ модели, които да демонстрират бижутата ѝ.

— Работила си за Маха, да. Но си ѝ осигурявала млади жени от Балканите, които да използва в обирите. Колко ти плащаше тя, Шарън, за да бъдеш неин старши лейтенант? Достатъчно, предполагам, за да можеш да се оттеглиш веднага от бизнеса.

Улови внезапния страх в очите ѝ — огромните ѝ красиви зелени очи. Вече имаше своя свидетел. Можеше да се върне у дома. Шарън каза:

— Излез от офиса ми. Ще се срещна с адвокатата си. — Тръгна към вратата. Мак я последва.

Гледаха се втренчено, гневно. Тя първа отмести поглед, обърна се, за да заключи вратата на офиса, и тежкото палто падна от раменете ѝ. Не беше кожено, а от кашмир и с качулка и с марката „Хермес“, свободно и елегантно. Ботушите стигаха над коленете ѝ и бяха с много високи токчета.

Затича надолу по стълбите, пренебрегвайки асансьора. Мак знаеше, че се страхува да остане в клетката насаме с него в очакване на полицията.

Излязоха навън. Той вървеше на две крачки зад нея и говореше по телефона. Обади се първо на инспектора с новината, че жената от Париж е готова да идентифицира Шарън, и добави, че в момента я следи. Инспекторът го увери, че веднага ще се свърже с полицията в Прага.

Шарън вървеше с широки крачки по павираната улица, като понякога се препъваше заради безумно високите си токчета. Знаеше, че Мак е непосредствено зад нея. Като чу воя на полицейските сирени, затича непохватно.

Беше тръгнала към моста, но видя, че хората там са много, и пое по една странична уличка. Бягаше, бягаше... По водите на реката плаваха късове лед, носеха се към моста, но от обратната посока. Тя се отдалечаваше от реката, искаше да се скрие в предградията, защото там лесно можеше да се изгуби от погледа на преследвачите си. Бе внесла парите си в малка банка там. В сейфа на същата банка бяха и диамантите, които бе откраднала от Маха.

Пътеката покрай реката стана по-тясна. Чуваше Мак да тича равномерно зад нея, сирените на полицейските коли се приближаваха. Отчаяна, тя се обърна с лице към него.

Мак грешеше. Пистолетът с гравираната черна роза не беше в сейфа. Той беше в ръцете на Шарън и беше насочен към него.

— Много е късно, Шарън! — извика. — Освен това си прекалено далеч, за да ме улучиш.

Тя знаеше, че той е прав. Малкият пистолет имаше добър обхват, но Мак не бе неподвижна мишена, а и в момента се отдалечаваше от нея. Тя чу сирените да замлъкват, затръшването на вратите на колите, шума от бягащи крака. Обърна се отново, подхлъзна се и изгуби равновесие заради високите токчета.

Мак я видя да се плъзга по склона и да пада в реката. Тя беше почти замръзнала и плясъкът не беше силен. Затича се към мястото, където бе изчезнала. От нея нямаше и следа.

Ченгетата бяха вече там, с извадени оръжия. Стояха и гледаха втренчено в черната вода. Изведнъж главата ѝ изплува близо до моста. А после водата я блъсна в подпорите му.

ГЛАВА 80

Монте Карло.

Лев Оренщайн бе свикнал с ролята на висококвалифицирана охрана, но не и с тази на детектива. Когато обаче научи коя е жертвата на изнудването, се съгласи да свърши работата. Богати и влиятелни мъже като Еди Йохансен, които трябваше да защитават семействата си, бяха точно типът клиенти, с които беше свикнал. Не се беше срещал с Еди, но и нямаше нужда. Мак му бе разказал историята с всички необходими подробности и му бе предал кафявия плик със снимките и оригиналната бележка.

Висок, слаб и източен като камшик, с рамене на полузащитник от американския футбол, с корем само мускули и никаква тлъстина, с гола глава и черни авиаторски очила на носа, облечен в памучна риза на цветя, Лев бе мъж, когото не можеше да не забележиш. Бе обучен в израелското разузнаване и беше най-добрият в професията, както биха потвърдили и всички негови клиенти, ако не се налагаше да пазят самоличността си в тайна.

Сега Лев се беше дегизирал в униформата на сервитьор — черни панталони, бяло сако, бяла риза, черна папийонка. Следеше Кити Рат от два дни — тоест, откакто Мак бе заминал за Индия. За него това бе досадна рутинна работа. Тя излизаше от малкия апартамент около четири следобед, отиваше с колата до кафе-бара в една задна уличка на Кан, където храната бе евтина. Не бързаше да изяде бургера си, който винаги поръчваше и го държеше с две ръце — точно така, както показват в телевизионните реклами. Само че тази жена се преструваше, че е дама, и би трябвало да има подобри обноски. Лев бе стигнал до извода, че Кити издаваше истинската си същност тогава, когато смяташе, че никой не я вижда.

А коя бе тя, не бе никак трудно да се открие. Лев знаеше всичко за миналото ѝ и за „любовника“ ѝ, за когото много се съмняваше, че всъщност е такъв. Джими беше воайор и се задоволяваше да

наблюдава как Кити прави секс с други мъже в разни сексклубове. Или с други жени — Кити не беше придиричива.

Лев обаче бе отвратен от гледката. Кити и Джими бяха част от този низък и долен свят, но всеки от тях се забавляваше тук по свой собствен начин. Макар че това се струваше отвратително на Лев, то не бе незаконно. Но другите заниманията на Кити бяха в противоречие със закона.

Беше забелязал, че Кити се навърта из баровете по крайбрежието, че се цели в луксозните хотели, където отсядат богатите. Тя не можеше да има голям късмет, тъй като курортът бе пълен с млади, привлекателни и достъпни рускини. Повечето й клиенти узнаваха за нея от обявите й във вестниците... „Секси червенокоса рускиня е готова за вашите желания...“ Такива неща.

Лев я бе проследил до различни хотели от типа на онези анонимните, където бизнесмените от средната класа водеха любовниците си. Два пъти в един хотел в един и същи следобед с различни партньори и три пъти в друг.

Кити очевидно не знаеше, че камерата я улавя и записва всеки път, когато влезеше във фоайето на тези хотели в ръка с малката чанта. Не знаеше, че камерата записва как влиза в асансьора, как върви по коридора, оглежда номерата на стаите, спира пред вратата и почуква, после влиза. Час или два по-късно камерата отново я улавяше, но този път как излиза от стаята, качва се в асансьора, прекосява фоайето и излиза на паркинга. Хотелските камери записваха влизането и излизането на Кити, но Лев имаше нужда от повече от това. Искаше доказателства на собствената си камера. Вече имаше сметките от румсървиса и сведенията на сервитьорите, че са виждали обувките й, захвърлени до леглото, докато тя е в банята. Сервитьорите от румсървиса бяха наблюдателни, запомняха всичко.

Тази вечер Лев беше подкупил сервитьора и се бе облякъл в бяло сако в очакване да бъде повикан. Имаше късмет. Поръчаха сандвич с пастърма, бира „Хайнекен“ и „Ред Бул“.

След десет минути Лев вече чукаше на вратата. Мъжът, който му отвори, беше по къси панталони и тюркоазна риза. Беше възрастен и Лев си помисли, че изглежда уморен.

— Оставете подноса тук — каза и премести малката чанта на Кити от масичката за кафе.

Остави подноса и подаде на мъжа сметката, после застана зад него, извади малката си камера и тихо започна да снима малката чанта и съдържанието ѝ, разхвърляното легло, обувките „Луботен“ там, където ги бе захвърлила. Чуваше я да се движи в банята. Очевидно се криеше и докато мъжът се опитваше да оспори неразумно високата и очевидно сгрешена сметка, Лев се плъзна безшумно до откритата врата и я улови ясно в кадър, докато тя се преобличаше, оглеждайки се в огледалото. Снимката щеше да стане наистина добра.

Лев бе отново до мъжа още преди той да е разбрал какво става.

— Съжалявам за сметката, сър — каза. — Веднага ще се погрижа.

Затвори вратата след себе си, доволен. Добре де, не бе кой знае какво, но сега разполагаше с доказателство, че Кити Рат е още и проститутка. Лев искаше да събере всички възможни доказателства, ако заради изнудването се стигнеше до съд. Нямахше предвид Еди Йохансен. Лев се бе погрижил за това. Името на Еди никога нямаше да бъде споменато във връзка с изнудване. Но което бе по-важно, бе успял да проследи двама нещастници, забъркали се с Кити.

Върна се на етаж, благодари на сервитьора, даде му малко пари и се спусна по задните стълби като избегна охранителните камери. Имаше всичко, от което се нуждаеше. Този случай щеше да приключи много бързо.

ГЛАВА 81

В Монте Карло бе особено приятно на слънчевата светлина на късния следобед, дърветата хвърляха сенки по тротоарите, започваха да включват осветлението в кафе-баровите и бутиците, лекият ветрец галеше, а Мак и Съни вървяха ръка за ръка (Съни изпитваше болка при мисълта, че някога би могла да пусне ръката на Мак, и реши никога да не го прави) покрай пристанището, възхищаваха се на големите яхти, хвърлили котва до кея, както и на огромните, закотвени по-навътре в морето. А зад тяхната линия се виждаха презокеанските кораби.

— Лодките стигат чак до безкрая — каза тя и изравни крачка с неговата.

— Град, построен върху плавателни съдове — съгласи се той. — Бъдещата Венеция.

— На мен ми харесва — каза Съни.

— На мен също.

Тук бе по-хладно. Двамата се обърнаха и закрачиха към хотела. Имаха уговорена среща с Рон в бара. И с Лев. И още с Али, Пру и Еди, които щяха да пристигнат всяка минута. Съни нямаше търпение да ги види. И своята чихуахуа, разбира се.

— Пират също ми липсва — каза.

Мак нададе стон.

— Дори не ми говори за това. Не мога да го понеса. — Обожаваше кучето си. Дългогодишният му помощник Роди се грижеше за него в къщата му в Малибу. Пират беше в сигурни ръце.

Портиерът вече ги познаваше, усмихна им се и ги поздрави, когато влязоха във фойето.

Съни си спомни своята първа нощ тук. Нощта на Коледа, когато се чувстваше толкова самотна и бе срещнала Маха и Кити Рат. Вече я бяха осведомили за заниманията на Кити и за изнудването. Когато се замислеше за това, буквално се задушаваше от гняв и отвращение. Бедният мил Еди никога нямаше да срещне тази зла жена, ако не беше тя... И вижте сега в какво положение се намираше. Маха веднага бе

прозряла същността на Кити; още при първия поглед бе видяла покварата в нея и злото, изписано на усмихнатото ѝ лице.

Рон вече беше там, седеше на една от масите, подпрял патериците си на стола.

— Тъкмо проверявах как се справя конкуренцията — каза с усмивка и посочи чашата червено вино пред себе си. — Но къде, по дяволите, е съпругата ми?

— Лети с някоя от самолетните компании — усмихна се Мак. — Обикновено се получава така, Рон. Когато не летиш с частен самолет, закъсняваш. Просто си забравил, това е.

— Ха! — Рон знаеше, че това е вярно, но нямаше търпение да прегърне любимата жена. — Ето го и Лев Оренщайн — каза, забелязал мъжа с ризата на цветя и тесните дънки, когото никога не можеше да пропусне. Рон погледна Мак. — Няма ли да разговаряме с него?

— Да почакаме и да видим. — Мак седна и поръча „Космополитън“ за Съни и водка „Грей гуус“, добре изстудена. И бутилка розе — виното, в което Съни се бе влюбила миналото лято в Сен Тропе. Погледите им бяха приковани в Лев, който се бе подпрял с лакът на бара, пръстите на дясната му ръка бяха небрежно поставени на колана, краката му бяха удобно кръстосани. Той беше спокоен, хладнокръвен дори.

— Ето, идват и питиетата ни — каза Мак и премести малката чанта на Съни, имитация на змийска кожа, за да може сервитьорът да остави чашите на масата.

— Е — каза Рон, като ги изгледа подред. Двамата бяха дяволски щастливи. — Е — повтори. — Трябва да призная, че имаше моменти, когато мислех, че няма да имам късмета да ви видя отново заедно. Първо, когато Съни избяга, а после, когато едва не я убиха.

Тя потрепери.

— Не ми напомняй. — Коктейлът ѝ бе леденостуден, превъзходен. А тя обожаваше това розово дамско питие.

— Лев беше прав — каза Мак с поглед, прикован във входа. — Ето я, идва.

Появи се Кити Рат в нейната синьо-бяла и прилепнала към тялото рокля, чиито поли се развяваха така, че да се виждат бедрата ѝ. Тя подтичваше с прибрани колене към бара. Погледът ѝ веднага беше привлечен от Лев, първия наистина привлекателен мъж, който бе

виждала от векове. *И* беше сам. *Свършено*. Без да се огледа дори, тя се настани на високото столче до него.

— Чаша червено вино — каза на среброкосия барман, който никога не я поглеждаше. Не го направи и сега, просто напълни чашата и я побутна към нея. Тя въздъхна и се усмихна срамежливо на Лев, с наведена брадичка, вдигнала кокетно очи към него, грозните ѝ зъби проблеснаха.

— По-рано, когато жена си поръчаше питие, винаги ѝ предлагаха купичка ядки, маслини или дребни сладки. А сега... — Тя сви рамене и го погледна умолително, кръстоса крака и остави полите да паднат встрани и да оголят бедрата ѝ. — Нищо.

Лев говореше по мобилния си телефон, но сега го затвори. Извика бармана и поръча маслини. Когато пристигнаха, бутна купичката към Кити.

— Като при последната ти вечеря — каза, без да се усмихне.

Озадачена, тя лапна маслината и отпи от виното. Не беше първата ѝ чаша за деня; изпиваше поне бутилка и половина, може би дори две, всяка вечер, а освен това пиеше вино и на обяд.

— Последната вечеря? Какво искаш да кажеш? Не, не ми казвай, нека позная. — Тя повдигна вежди и му се усмихна широко. — Чудиш се къде да ме заведеш на вечеря, нали? Мога да ти препоръчам някои наистина добри заведения. Наистина добри.

— Можеш ли? Мислех, че може би ще ме поканиш в дома си и ще ми приготвиш храна. Чух, че кюфтенцата ти са превъзходни.

Кити смръщи вежди. Какво ли искаше да каже? Кюфтенца? Какво ли знаеше? Огледа се, видя Съни и Мак... *О, мили боже...*

— Съни! — извика и слезе от столчето. — О, Съни, *мила*, толкова се радвам да те видя. Къде беше?

Канеше се да изтича при нея, но при вратата настана раздвижване. Обърна глава нататък. Трима въоръжени полицаи стояха на прага и я гледаха. А зад тях беше Еди Йохансен с Пру и Али Рей, която държеше малкото кученце на Съни.

— Али, Пру! — извика тя, без да обърне внимание на ченгетата.

Али обърна глава. А Пру, която Кити и бездруго мразеше, се върна във фойето. Еди я последва.

— Еди! — извика тя. Но той бе изчезнал от погледа ѝ. Той щеше да е в ръцете ѝ по-късно, щеше да отиде в стаята му и... Щеше да му

отправи всички възможни закани.

Погледна отново Съни, забеляза, че тя я гледа студено в отговор. Видя ченгетата да идват към нея и се обърна към Лев.

— Какво става? — извика и стисна ръката му.

— Ще те арестуват, Кити — отговори той спокойно. — По-добре да се оставиш в ръцете им, защото не искаме сцена, нали?

Да я арестуват? Но ченгетата вече я бяха обградили; бяха я хванали в капан, тъй като от едната ѝ страна беше барът; единият постави длан на ръката ѝ.

— Кити Рат — каза на френски, — арестувана си за изнудване, проституция, наркотици и даването на забранени вещества на непознати, което, както знаеш, е федерално престъпление.

Кюфтенцата ѝ бяха федерално престъпление? Кити избухна в смях и избута дланта от ръката си. Погледна полицаия в очите, след това — Съни и Мак. И накрая впи поглед в студените тъмни очи на Лев Оренщайн.

— Копеле! — извика. — Ти, копеле! — А после започна неистово да крещи.

„Представлението си го бива“, помисли си Съни, ужасена, като гледаше как ченгетата отвеждат Кити. Тази жена най-после щеше да си получи заслуженото — щеше да лежи дълги години в затвора.

Разтърсени, Али и Пру се върнаха в бара с Еди.

— Кучка! — каза Али и потрепери.

Пру погледна Еди и се усмихна. Те двамата знаеха, че тя имаше по-точна дума за Кити.

Всички се прегърнаха и целунаха, а Тесоро се отпусна блажено в ръцете на Съни, а после бързо проточи вратле и ухапа Мак по ръката. Като че ли никога не се бяха разделяли. Животът отново бе нормален. Седяха в бара в Монте Карло, където бе започнало всичко това, пиеха розе и празнуваха.

Откъм входа долетя тропането на високи токчета и като очакваше още конфликти, Съни обърна глава.

Влезе млада жена, онази в бялата сатенена рокля, с жасмин в русата коса и диамантена брошка във формата на кръст. Носеше малък букет лилии.

Булката. Съни повдигна вежди и побутна с лакът Али и Пру. Мъжете, разбира се, вече я бяха забелязали.

Булката отиде, като непрекъснато тракаше с токетата си, до бара, настани се на едно от високите столчета, остави букетчето лилии и каза:

— Мартини, *s'il vous plait, monsieur*.

Среброкосият барман приготви коктейла, разбърка го, напълни чашата и я постави пред нея. Булката я пресуши на една глътка.

— Исусе! — възкликна Пру, като че ли уплашена.

Погледът на бармана срещна този на Съни и тя повдигна въпросително вежди. Той се усмихна. Неочаквано чува звуци от тромпети откъм фойето, от дрънкането на струните на китари, пеене... И ставаха все по-високи с приближаването си.

Появи се мексикански оркестър — като онези, с които Съни бе израснала заради баща си мексиканец и ранчото, в което работеха предимно латиноамериканци.

Песента беше „Гуадалахара“. Музикантите се приближиха до булката, която се олюля на столчето, но продължи да седи, ококорила очи. Тромпетите бяха толкова шумни, че можеха да вдигнат покрива, и булката покри ушите си с длани, смееща се на глас.

— Тя се смее — каза Съни на Али.

Музикантите се разделиха. Обърнаха се с лице към входа в мига, когато на прага застана млад мексиканец с толкова мургава кожа, колкото бяла беше тази на булката. Остана там така за миг, после протегна ръце и я погледна през дялящото ги пространство. Затрогващо.

Всички сдържаха дъха си, когато той закрачи бавно към нея. Музикантите отново се разделиха, когато наближи. Булката продължаваше да седи, без да откъсва поглед от него. Сега той стоеше пред нея. Погледите им бяха приковани един в друг.

След това тя се плъзна на пода, приглади късата пола на роклята си, взе букетчето лилии и го погледна.

— Готова съм — каза с лъчезарна усмивка. Музикантите засвириха гръмогласно, младият мъж я хвана за ръката и всички те излязоха със смях в нощта.

— О, мили боже — възкликна Али. — Видя ли това?

— Разбира се. Всички видяхме. — Пру бе намерила отнякъде хартиена кърпичка и попиваше сълзите си. — Не е ли най-красивото нещо на света, което сте виждали?

— Трябваше да я видиш преди това — каза Съни, спомнила си предишните посещения на булката в бара.

Мак я погледна. И я хвана за ръката.

— Предлагам да прием за булката и за щастливия край — каза и стисна ръката на любимата жена. Точно така и направиха.

ГЛАВА 82

Два дни по-късно Еди все още беше в Монте Карло. Работеше по разрешаването на проблемите със съпругата си и имаше ново развитие — двамата щяха да си поделят настойничеството над децата. Беше му олекнало на сърцето.

Отиде с колата до Ница, спря на *Promenade des Anglais*, наведе се през перилата и загледа обсипания с дребни камъчета плаж. Той беше безлюден. Това му се стори божествено и слезе по дървените стъпала, а пясъкът заскърца под обувките му, докато вървеше към морето. Две сергии бяха все още отворени, макар сезонът отдавна да бе свършил. Харесваше му усещането за самота. Прочистваше главата му.

Спря се и загледа как шоколадовокафяво куче скача във водата и после излиза на брега, доволно и безгрижно, наслаждаващо се на забавленията, които животът предлага. Еди забеляза, че няма нашийник, което вероятно означаваше, че е бездомно и няма представа откъде ще дойде следващото му ядене. Но изглеждаше, че точно в този момент кучето не дава и пукната пара за това.

Неочаквано и за самия себе си, Еди реши да възприеме тази философия. Щеше да промени навиците си. Начина си на работа. Света си. Живота си. Еди прозря колко напрегнато е неговото ежедневие.

Подсвирна на кучето. То вдигна глава и го погледна.

— Здравей, момче — каза Еди, а после забеляза, че то е женско. То дотича при него и се спря в краката му. Еди се засмя на глас и се наведе да го прегърне. Козината му беше мокра и пълна с пясък и то изведнъж се отдръпна и се отръска яростно.

— Добро куче! — извика Еди и то вдигна предните си лапи, затанцува около него и залая радостно. Еди бе готов да се закълне, че се усмихва.

Свали колана си, а кучето остана на мястото си, докато го преметне през врата му. После закрочи бързо до него и двамата

изкачиха заедно стъпалата към крайбрежната алея. Еди го заведе в кабинета на най-близкия ветеринарен лекар.

— Няма микрочип — каза лекарят. — Няма нашийник. Ребрата му са прекалено изпъкнали, гладен е. Бездомно е, това е повече от ясно.

— Не ми трябва нищо повече — каза Еди.

Изкъпаха кучето, ваксинираха го и го нахраниха и той се върна в хотела. С кучето, разбира се. Уморено, то се отпусна на пода до леглото, а той заговори по телефона.

Али и Рон седяха, удобно настанени, на дивана в тяхната къща, вдигнали на табуретки гипсираните си крака и бяха заети в игра на карти, затова слушалката вдигна Пру. Тя бе по дънки и кафяв пуловер, беше се гримирала, макар и леко. Изглеждаше така, както и се чувстваше — добре. Беше нова жена, всъщност. Само ако знаеше каква да бъде следващата ѝ стъпка, всичко щеше да е наред. Неясното бъдеще я плашеше.

Вдигна слушалката на петото извъняване.

— Къщата на семейство Перин — каза.

— Пру?

— Еди?

— Имам нещо да ти покажа — каза той.

— Надявам се да е нещо красиво.

— Прекрасно е. Всъщност, ще го доведе да те запозная с него.

— *Него?*

— Глупаво шоколадовокафяво куче, точно като Лавли. Не е лабрадор, но има такава жилка. Намерих го на плажа и сега спи в стаята ми тук, в хотела. Може ли да го доведе да се запознаете утре?

Сърцето ѝ подскочи от радост, Пру закри слушалката с ръка и извика:

— Али, може ли Еди да доведе новото си глупаво куче на гости утре?

— Разбира се! — извика Али в отговор. — Колкото сме повече, толкова по-весело е. — Погледът ѝ срещна този на Рон, тя повдигна вежди и запита: — Възможно ли е в това да има и нещо повече?

Рон се усмихна широко.

— Възможно е. Искам да кажа, защо иначе един мъж ще води кучето си да го запознае с някоя жена...?

ГЛАВА 83

Малибу.

Всичко това бе започнало в Монте Карло. „А дали бе така?“, питаше се Съни. Не беше ли истина, че всичко бе започнало още в Малибу, когато бе оставила годежния си пръстен с розовия диамант във формата на сърце на възглавницата на Мак, придружен с бележка за сбогом? Което бе променило живота ѝ, а и неговия.

Сега двамата се бяха върнали у дома и седяха на скърцащите стари столове на верандата на малката къща на Мак с изглед към Тихия океан. Пират, техният обичан приятел, лежеше в краката на Мак, който държеше чаша превъзходно червено вино в ръка, а на лицето му имаше усмивка. Тесоро стоеше предпазливо до Съни, готова да нападне, ако се налага... Което означаваше, че ще го стори, ако Мак само докосне господарката ѝ, което пък Съни отчаяно се надяваше, че ще направи.

Спомни си думите на Маха, че човек трябва да приема всяка предлагана му от живота възможност. Тя може би не бе имала предвид само поръчката за връщането на бижутата. Маха притежаваше интуиция, познаваше живота и разбираше хората като никой друг. Може би бе искала да посъветва Съни да приеме възможността, която ѝ се предлагаше сега. Да приеме живота с Мак, да бъдат заедно. Съни желаше единствено късмет на Маха. Знаеше, че тя ще има нужда от него.

Събитията от последните две седмици изглеждаха много далеч от това спокойно местенце, далеч от нея и Мак, чиято ръка се промъкваше бавно към нейната. Тя се усмихна, като чу предупредителното ръмжене на Тесоро. Мак я гледаше с дълбоките си тъмносини очи, които я познаваха толкова добре... Как въобще бе могла да си помисли, че някога ще бъде с друг мъж, пък дори и само от съчувствие, пък макар и толкова красив като Еди? Онова бе просто един от онези моменти, които са съвпадение на ред обстоятелства и чувство за самота... Чувство, което не я застрашаваше повече.

Мак повдигна вежди, без да откъсва поглед от нея. Тя се усмихна. Той остави чашата вино на олющената малка метална масичка, стана и протегна и двете си ръце към нея.

— Ела с мен — каза и ѝ помогна да стане.

Легнаха голи на плажа и той я притисна към себе си. Усещаше как бие сърцето му. А после се целунаха. Серия дълбоки целувки, които извикаха вълни на удоволствие в тялото ѝ. С длан на кръста ѝ, той я притисна още по-плътено към себе си. Защо ли се чувстваше толкова добре в прегръдките му? Чувстваше се като част от него, двамата бяха заедно, тя му принадлежеше...

Много по-късно лежаха с тела, хлъзгави от потта след акта на любовта, с повишено ниво на серотонин и адреналин, със задоволена страст, сънливи и красиви, приковали очи един в друг и бавно връщайки се от сладостното пътешествие за двама.

През главата на Съни премина позната мелодийка. Коя ли беше тази песен? „Всичко, от което имаш нужда, е любов“? Това може би беше вярно.

ЕПИЛОГ

Ферди и Джорджо бяха заловени, докато се опитваха да изнесат незаконно диамантите от Индия. Бяха арестувани и обвинени в убийството на Рахм Сингх и портиера. А също така и в участие в обирите на бижута, включително този във „Фонтанът“, в кражба и внос на крадени стоки. Щяха да бъдат съдени в Мумбай.

Кити Рат бе съдена, но процесът засегна и Джими Франклин. Кити бе истински психопат и абсолютно не се интересуваше какво причинява на другите. Можеше, без да се замисли, да съсипе живота им. Изнудването за нея беше детска игра. Не омразата към мъжете бе движещата сила в нейния случай, а омразата към жените и особено към онези, които можеха да предложат повече от нея. Истинските жени.

Двамата с Джими бяха обявени за виновни в изнудване и по още шест обвинения, сред които проституция, продажба на наркотици и даването на забранени вещества на други хора, което бе тежко федерално престъпление. Кити щеше да лежи в затвора дълги години. Джими беше с по-лека присъда.

Маха Мондрагон изчезна там, откъдето бе дошла — сред бордеите на Мумбай. Тя бе умна жена, но не бе изиграла правилно картите си. Човек винаги плаща цената за постъпките си, затова трябва не само да бъде готов, но и да я плати с радост. Маха не беше лоша жена, тя просто се бе противопоставила на мизерията и бе попаднала в плен на обстоятелствата.

Мак беше сигурен, че някой ден тя отново ще изплава на повърхността. И ще изглежда различно, без съмнение. Също толкова сигурно бе, че ще избере друго поприще за ума си. Но за момента бе изгубена за света, за който толкова силно копнееше.

Еди и Пру купиха къща сред хълмовете на Прованс, където Еди прекарваше по-голямата част от времето си. Бизнесът даваше резултати и без него. Той се наслаждаваше на живота, децата му гостуваха често. Но най-вече го радваше компанията на жената, която

по прищявка на съдбата бе имал щастието да срещне. Кръстиха кучето си Гуфи. Това име страшно му подходеше.

Счупеният крак на Али заздравя по-бързо от този на Рон, но той твърдеше, че това е така, само защото той обикаляше непрекъснато земното кълбо, докато тя си седеше удобно и пиеше червено вино. Двамата се надяваха произвежданото от тях вино да бъде по-добро следващата година, а Али продължаваше да се надява, че ще спечелят и наградата *Appellation d'origine controlée*. Рон не даваше и пукната пара за нея, той си харесваше виното и без грамота.

Съни отново носи годежния си пръстен. Кълне се, че никога повече няма да го свали от пръста си, освен когато си мие ръцете, което едва не доведе до катастрофа, когато го свали в дамската тоалетна в „Нобу“ в Малибу и го забрави там. Сети се няколко минути по-късно. Беше се върнала на масата им и Мак я бе запитал къде е годежният ѝ пръстен. Втурна се обратно към тоалетната и стигна точно навреме да види как една жена го взема и му се възхищава. „Моят е!“, извика Съни и веднага го сложи на третия пръст на лявата си ръка. А жената със смях ѝ отговори, че е късметлийка.

Пират се отнася добре с Тесоро, а също и с Мак. Животът в малката дървена къща на брега в Малибу продължава такъв, какъвто винаги е бил. Мак е зает с различни случаи, а Съни се грижи за бизнеса си. Мебелите не са по-добри. Диванът, от който Съни иска да се отърве, е все още там и Мак продължава да се кълне, че е най-удобният на света. Пират го подкрепя. Тесоро предпочита да спи в нечий скют.

Барбекюто остава прибрано през повечето уикенди, а морската мъгла се спуска точно когато седат да се хранят. Старият кашмирен пуловер на Мак е особено полезен и като гледа Съни облечена в него, Мак си мисли, че тя е най-красивата жена на света.

И може би е прав.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.